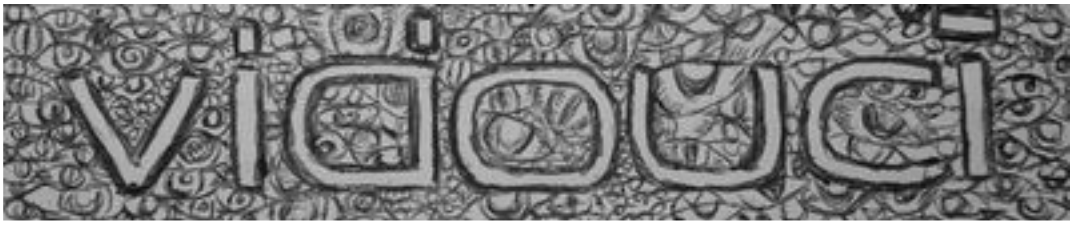
vidouci

Způsob hlasování v druhém kole

Odborní i veřejní poroci hlasují stejným způsobem. Bodové ohodnocení jednotlivých hodnocení se však bude lišit. Odborní porotci budou mít širší bodovou škálu než porotci veřejní. Neznamená to ale, že hlas odborného porotce bude mít větší váhu než hlas veřejného porotce, protože oba hodnotí v různých kategoriích a jejich body se nesečítají. Konkrátní bodové ohodncení za jednotlivé možnosti bude až do uzávěrky druhého kola tajné. Porotce může/musí každé povídce udělit jednu z následujících možností:

- první místo (1/1)
- druhé místo (1/1)
- třetí místo (1/1)
- čvrté místo (1/1)
- páté místo (1/1)
- šesté místo (2/1)
- sedmé místo (2/1)
- osmé místo (2/1)
- deváté místo (3/1)
- desáté místo (3/1)
- horší (∞/0) teoretické nekonečno, v našem případě až 8.

Z toho vyplývá:

- Teoreticky je možné do první desítky vtěsnat celou sedmnáctku povídek.
- Porotce musí umístit minimálně deset povídek na deset míst pořadí.
- Jedině komplentní hodnocení, tedy to, kde jsou ohodnoceny všechny povídky, je platné.

Obecně platí

- Druhé kolo probíhá na stránkách pořádajícího klubu, kde jsou zveřejněny všechny postupující povídky. Text povídek bude převeden do HTML a do společného dokumentu s jednotným formátem (doc, pdf). Hodnocení se dělí na dvě části: „odbornou“, kde porotu budou tvořit redaktoři Pevnosti, Scifiworldu, Kultu Fantazie, členové klubů Palantír, Syndrid a Islington a pozvaní externí porotci; a „veřejnou“, kde porotou budou čtenáři a návštěvníci webových stránek. Hlasování bude probíhat mezi daty 1. 8. – 31. 12.
- **Každý člověk** má pouze **jeden hlas**.
- Každý porotce má právo sepsat k hodnocené povídce komentář, který bude po uzávěrce odeslán autorovi.

Jakými prostředky se bude hlasovat

- Na stránkách bude zveřejněn odkaz na tabulku v xml, kterou budete moci odeslat na mail koordinátora vidouci@centrum.cz spolu s vaším jménem, přijmením a případnou přezdívkou.
- Pracuje se na aplikaci, která by se připojovala přímo do databáze soutěže Vidoucí. Tento program běží pod JVM 1.6. V současné době je už částečně funkční a po kontaktování koordinátora na mail je možné jej využít k zápisu hodnocení.
- Pracuje se na webovém rozhraní zápisu přímo do databáze.

Atentát

Richard Vaněk si kapesníkem nervózně přetřel zpocenou pleš. Foukal ostrý studený vítr a přestože byl teprve začátek listopadu, klesla teplota na mínus deset. Padesátiletý, tukem oplácaný Richard, se potil z nervozity. Pracoval jako učitel Českého jazyka a dějepisu na pražském dívčím katolickém gymnáziu a loupež v obchodě se zbraněmi, na kterou se zrovna chystal, byla příliš velkým soustem pro jeho nervy.
„Cigárko, Richarde?“ nabídl mu rozevřenou krabičku stejně plešatý, ale o třicet let mladší a hubenější Petr Kulhánek. Tvářil se nejjistěji z nás všech. Pokuřoval mentolovou Startku bez nikotinu a, potom co si Richard jednu vzal, se vyzývavě zadíval na vycházející hvězdy.
„Když jsem na střední psal básničky o třpytu hvězd odrážejícím se v dívčích očích, nečekal jsem, že z tama za pár let přiletí banda žlutých zmrdů a zotročí si celou naši planetu,“ pronesl spíš ke hvězdám než ke svým šesti posluchačům a teatrálně směrem k černé obloze pohrozil pěstí.
Těmi žlutými zmrdy myslel pochopitelně vareny. Mimozemskou civilizaci, která před sedmi lety ovládla modrou planetu. Trvalo jim to přesně tři dny. Na uvítanou její vesmírné lodě ve tvaru černých koulí sestřelily všechny satelity a družice na oběžné dráze. Pak přes sto cílených raketových úderů zničilo hlavní vojenské a raketové základny NATO, Ruska, Izraele a Číny. Jediným úspěchem veškeré následné obrany pozemských mocností bylo zničení zásobovací vesmírné lodě. Z oblohy ji sundaly americké kontinentální balistické rakety z rychlých bitevních křižníků. Jenom díky duchapřítomnosti varenů nezpůsobil pád jejich lodi obrovskou tragédii. Sestřelenou a neovladatelnou loď jejich energetické zářiče doslova vypařily do vesmíru. Nebýt toho, dopadla by na starou dobrou Evropu. Ve srovnání s tím co se mohlo stát, by byl pád tunguzského meteoritu jen neškodnou sprškou kamení.
Poté co vareni zničili svou vlastní poškozenou loď, pochopilo velení bezmocných mocností, že to s námi nezvaní návštěvníci asi nemyslí tak úplně špatně a generální tajemník se jménem všech dvou set států planety oficiálně vzdal mimozemské invazi. Jeho projev vysílaly všechny televize i rádia světa a bylo jasné, že si jej naladilo i velení invazní flotily. Po šesti hodinách už vesmírné lodě přistály na půdě naší planety.
Vareni nám byli víc podobní, než by se i sebevíc optimistický vědec odvážil hádat. Měli dvě ruce, dvě nohy, jednu kulatou hlavu a hubené tělíčko. Vypadali trošku jako mongoloidní děti nebo malí Číňané s Downovým syndromem. Proto se jim také začalo přezdívat Mongolové, nebo v případě páně Kulhánka žlutí zmrdi.
Měřili okolo sto dvaceti centimetrů a jejich tělesným schránkám nedělala zemská přitažlivost zrovna nejlépe. Pocházeli z několika planet s mnohem menší přitažlivostí a také větším množstvím CO2 v atmosféře. Na Zemi se museli pohybovat zásadně v elastickém skafandru.
Země nebyla první obydlená planeta, kterou obsadili. Měli pro okupaci nevyvinutých civilizací dokonale propracovaný systém, včetně schopné propagandy. Krátce poté, co boje ustaly, se na televizních kanálech začaly vysílat filmy v příslušných světových jazycích včetně Češtiny. Šokovaným pozemšťanům v nich varenští herci a herečky (pro člověka v podstatě k nerozeznání) vysvětlovali, že je nemohlo v životě potkat nic lepšího než okupace armádami osvíceného Varenského impéria, které v současné době zahrnuje devadesát obydlených planet a osm různých ras.
Díky jednotné varenské vládě měl na planetě Zemi brzy nastat mír mezi znesvářenými národy a ekonomická prosperita. Svá hesla jakoby opsali z příruček multikulturalismu vydávaných Evropskou unií. Joseph Goebls by se od nich mohl učit. Ekologové a míroví aktivisté zajásali a tentokrát ne nadarmo.
Každý stát světa podléhal mimozemskému guvernérovi, který řídil nejen byrokracii, jenž převzal po předchozích lidských vládách, ale i významné firmy a nadnárodní koncerny.

Skutečně do tří let osvícená mimozemská diktatura skoncovala s hladem i válkami a nastolila udržitelnou ekonomickou prosperitu ve většině zemí světa. Pomocí jejich technologií se podařilo vyléčit i takové nemoci jako AIDS nebo rakovinu.
Vareni se také všemožně snažili dát lidem pocit důležitosti. Předávali nám některé své technologie a založili i několik speciálních škol. V nich začali studovat nadaní inženýři a piloti, kteří měli v budoucnosti pracovat ve vesmíru i jiných planetách pro blaho impéria. Několik z nich už dokonce začalo fungovat ve smíšených vesmírných posádkách. Každý takový člověk se stal ihned středem mediálního kolotoče řízeného profesionálními varenskými propagandisty.
Ať si byla varenská vláda sebevíc osvícená, stále proti ní bojovalo několik guerilových skupin. Hlavně v islámských oblastech se pravidelně vyhazovali do povětří boží mučedníci a v horách Jižní Ameriky se skrývaly tisíce partyzánů. Boj s nimi vareni přenechávali americkým vojákům.
V Evropě byl zřejmě největší klid. I když i tady se občas odehrál nějaký výbuch. Největší akcí evropského odporu byl zřejmě únos a následná poprava varenského guvernéra ve Francii poté, co mimozemšťané odmítli splnit požadavky korsických odbojářů jako třeba odletět zpátky tam odkud se vzali.
Mezi pozemský odboj patřila i naše malá pražská skupina s poněkud nevkusně patetickým názvem Obrana Země. Vymyslel ho Richard Vaněk, který v sobě prostě nedokázal zapřít středoškolského profesora. Naše sedmičlenná parta byla podivným slepencem různých náhodných kamarádů a známých.
Třeba náruživý kuřák Petr Kulhánek a poněkud cholerický třicátník Jan Rychetský byli Richardovými oblíbenými studenty. Tedy ještě z doby, kdy učil na gymnáziu pohlavně smíšeném. Hubený a věčně vyplašený pětadvacetiletý zrzeček Martin Procházka byl Kulhánkovým bratrancem. Stejně starý student práv s pronikavým úsudkem Matěj Hušek a opravář aut, čtyřicetiletý Jaroslav Špulák, byli zase Procházkovi kamarádi. Já jediný jsem se k téhle partě napojil přes jednu internetovou diskusi. Padli jsme si na chatu o historii s učitelem Vaňkem do noty, párkrát se sešli a shodli se, že za svobodu planety je třeba bojovat za použití všech prostředků.
Právě kvůli získaní oněch prostředků jsme mrzli na okraji parku Stromovka a čekali na devátou večer až zavře malý obchůdek se zbraněmi. Krámek jsem vytipoval sám. Měl k přepadení spoustu výhod. Stál na relativně opuštěném místě a pracoval zde zásadně pouze samotný majitel, padesátiletý, tukem oplácaný chlapík s dobrosrdečným pohledem. A navíc měl dlouhou otevírací dobu.
Vaněk nervózně každou minutu kontroloval hodinky.
„Už bude za chvilku zavírat. Jdeme tam. Každý na své místo," zavelel roztřeseným hlasem.
Díval jsem se na něj a bál se o jeho vysoký krevní tlak. Jestli našeho vůdce hned při první akci trefí šlak, dopadne to s protimimozemským odbojem v Praze špatně. Naštěstí jsem Richarda přemluvil, aby spolu se Špulákem a Huškem hlídali, zda někdo nejde a případně se jej pokusili zadržet.
Počkal jsem až bude pět minut po deváté a se zbývajícími členy skupiny jsme vešli do dveří.
„Dobrý večer," pozdravil s nehranou žoviálností Kulhánek.
„Zdravím," sjel nás udiveným pohledem prodavač. „Už jsem se chystal zavřít," pronesl tišším hlasem.
„To je škoda, pane šéf. Chtěli jsme vám udělat tržbu," prohlásil jsem pokud možno co nejupřímnějším tónem.
„Tak povídejte. Co pro vás můžu udělat?"
„Potřebovali bychom koupit pět loveckých kulovnic. Cézet pětsetpadesátky, máte?" zeptal jsem se.

Chlapík nás sjel pohledem jako by tušil nějaký podraz. Nakonec v něm ale vidina zisku zvítězila nad případnými obavami i ostražitostí.
„Musím do trezoru. Už jsem tam chtěl stejně naskládat vystavený zboží. Počkejte tady," otočil se a prošel závěsem do další místnosti.
Potichu jsme se s Kulhánkem vydali za ním. Ostatní odbojáři se procházeli po krámě. Opatrně jsem odhrnul těžký závěs. Trezor, v němž uchovával zbraně a střelivo, byl zabudovaný do zdi. Otevíral se jako klasická skříň. Dveře dokořán a prodavač mezi nimi se natahoval do zadního regálu pro kulovnice. Chtěl jsem vraždu nevinného obchodníka spáchat sám, ale Kulhánek mě předběhl. Tichými přískoky se připlížil za záda prodavače držícího v náruči pušky, levou rukou mu zacpal ústa a motýlkem, který vytáhl odněkud z kapsy mu prořízl hrdlo. Vypadal přitom jako profesionál z SAS a ne daňový kontrolor z finančního úřadu pro Prahu 3.
Až takový profík ale nebyl, protože než stačil tělo odložit na podlahu, měl obě ruce od krve. Obchodník se sesul k zemi. Kulovnice s hlasitým břinkotem popadaly na kachličky. Bezvládné tělo z něhož vytékala krev a pět rozházených CZ 550 vytvořili pozoruhodnou morbidní skulpturu na téma mikádo. Nad tím vším stál Kulhánek a nevěřícně se díval na své krvavé horní končetiny jako by mu teprve teď došlo, že zabil člověka.
„Je po něm. Seberte zbraně," křiknul jsem na ostatní.
Procházka se chtěl shýbnout pro kulovnice, ale zastavil jsem ho. Všiml jsem si, že v trezoru leželo sedm samopalů vzor 58. Zbraň nejklasičtější z nejklasičtějších a k tomu co máme v úmyslu i nejvhodnější.
„Na ty pušky se vyser. Ty jsem chtěl jen na oko," prohlásil jsem za pochodu. Ze stojanů jsem vytahal samopaly a předal je ostatním. Stále vyjeveně stojícímu Kulhánkovi jsem do krvavých rukou vrazil krabici s plnými zásobníky.
„Do ničeho se neotírej ať tu nenecháme otisky. Umyješ se pak." Zakýval hlavou, jako že rozuměl. Strčil motýlka do kapsy od bundy a převzal bednu. Sám jsem si přivlastnil ještě dvě pistole CZ 75 s plnými zásobníky a do tašky, co jsem měl přes rameno, jsem strčil krabici devítimilimetrových nábojů.
„Padáme pryč," zavelel jsem. Rychle jsem ještě přehlédl trezor, jestli v něm nenajdu něco zajímavého a vyrazil ven za zbytkem party. Když jsem na chvíli spatřil tělo prodavače, proběhlo mi hlavou, že z něho vyteklo nějak málo krve.
Vyšel jsem za plentu a spatřil celou naši partu včetně tří hlídačů, kteří měli strážit venku, jak se krčí za prodejním pultem. Špulák mi dost výmluvnou gestikulací naznačil, abych se přikrčil taky.
„Co se děje?" zašeptal jsem otázku.
„Fízlové. Dva. Asi jenom na obchůzce. Viděli jsem je jít okolo, tak jsme sem rychle zapadli vás varovat," odpověděl.
Měl jsem sto chutí mu pomocí pár šťavnatých výrazů vysvětlit, že jsou banda pitomců. Jeden ho měl nějak odlákat, druhý nás varovat a třetí zůstat na hlídce. Pak jsme si uvědomil, že student, opravář aut a středoškolský profesor ví o konspiraci asi tolik co já o namlouvacích rituálech sobů. Přichystal jsem si pistole do obou rukou a odjistil. Nenápadně jsem se díval přes pult do venkovní tmy, zda neuvidím procházet někoho v uniformě, když se místností rozlehl výstřel. Nejdřív mě napadlo, že někdo zahlédl policistu, zpanikařil a vystřelil. Jenže pak mi došlo, že ta rána byla z kulovnice a ne z některého ze samopalů, které jsem svým spoluspiklencům vnutil. Otočil jsem se a ve futrech se závěsem spatřil klečet prodavače s nedostatečně proříznutým hrdlem a kouřící kulovnicí. Jediným výstřelem jsem dokončil Kulhánkem zfušovanou práci a poslal majitele obchůdku do věčných lovišť.
Slíbil jsem si, že jen co se odsud dostaneme, tak toho blba naučím jak pořádně podřezávat hrdla.
„Petr. Dostal to!" zařval hystericky Procházka.

Podíval jsem se k pultu a uviděl bezvládné tělo úředníka Kulhánka. Měl prostřelenou páteř. Bylo jasné, že mu nepomůže ani nejlepší varenská zdravotnická technologie. Zbylých pět odbojářů se krčilo za pultem a bylo jasné, že jsou naprosto v šoku a netuší co dělat.
„Vy dva," ukázal jsem na Špuláka s Rychetským, „vezměte ho. Musíme to tělo odsud odnést. Vy ostatní seberte samopaly a náboje. Za mnou."
Sebejistý a nekompromisní hlas je přinutil vylézt zpoza pultu. Vyrazil jsem jako první ze dveří a uviděl jak k obchodu běží dva policajti s vytasenými pistolemi. Skočil jsem zpátky a vrazil do vyplašeného Procházky, který se původně hnal za mnou pryč z obchodu. Lekl se a upustil samopal na podlahu. Za zvuku policejních výstřelů neškodně proletěvších kolem výlohy jsem se shýbl pro tu osmapadesátku. Celá skupina stála kousek ode mě. Byli na sebe namačkaní jako parta teenagerů na vyprodaném koncertě Tři sestry revival band. Tvářili se jako malí kluci načapaní při krádeži švestek z farní zahrady. Rychetský byl v obličeji celý zelený a ostatní taky vypadali, že budou za chvíli strachem zvracet. V duchu jsem zaklel. Jestli se mi s touhle parodií na teroristickou buňku skutečně podaří spáchat atentát na varenského guvernéra Karlecha, tak při nás budou muset stát všichni svatí.
Odjistil jsem samopal a potichu začal počítat. Na čtyři, své oblíbené číslo, jsem vyskočil ze dveří a zmáčkl spoušť. První policajt to hned koupil do břicha. Druhý padl do bláta. Natáhl ruku s pistolí a naslepo ještě dvakrát vystřelil. Kulky zmizely někde v parku. Potřetí už jeho ukazováček neměl dost síly ke stisknutí. Pokropil jsme ho dávkou a snad desíti otvory v těle si jeho krev vyšla na procházku do pošmourného večera.
„Padáme k autům, kurva, a to jako že rychle," zařval jsem a vyrazil do parku, kde byla zaparkovaná naše auta. Obě jsme před třemi hodinami ukradli z hromadného parkoviště na okraji Prahy. Špulák se jako opravář aut vyznal i v otevíraní zamčených dveří.
S Richardem Vaňkem, Huškem, Rychetským a mrtvolou daňového kontrolora jsme se novou terénní Toyotou na vodík vydali směrem k letohrádku Hvězda a pak do Hostivic, kde jsme ve staré vile na okraji satelitního městečka měli jednu ze tří základem. Ostatní zmizeli na Jižní Město.
Kolem nás projely dvě žluté sanitky a snad osm policejních vozů s kvílícími sirénami. Řídil jsem já.
„Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu," cedil skrz zuby Rychetský a rytmicky bouchal pěstí do dveří.
„Klid. Dostali jsme se z tama. Máme zbraně, pokračujme dál. Náš boj si žádá oběti a nesmí nás rozhodit, když na ně skutečně dojde," zadeklamoval pateticky Vaněk, který se opět pomalu dostával do své role vůdce organizace.
Hušek vypadal z mých společníků nejklidněji. Díval se na mě z vedlejšího sedadla a když Rychetský konečně přestal hajzlovat, pronesl přesně mířenou otázku.
„Pane Němec, myslel jsem, že jste vrátný na ministerstvu průmyslu. To se tam učíte takhle střílet?"
„Je mi čtyřicet, hochu. Já strávil ještě rok v armádě a pak byl v aktivních zálohách, než je žluťásci rozpustili. Vystřílel jsem už pár tisíc nábojů z těchhle samopalů," odpověděl jsem bez zaváhání.
„Já byl taky na vojně, ale proflákal jsem ji. Kdybych sakra věděl, že to budu potřebovat, hlásil bych se dobrovolně na střelby," pronesl zezadu profesor Vaněk. Jsem vážně přesvědčivý lhář.

***

Vzhledem k neskutečnému amatérismu svých spoluspiklenců jsem měl sto chutí se druhý den vykašlat na krycí zaměstnání vrátného a raději se po prostřílené noci pořádně vyspat. Našeho padlého člena jsme pochovali v lesíku za Hostivicemi někdy kolem půlnoci, takže domů na Letnou jsem dorazil až ve dvě. Ještě že jsem se improvizovaného pohřbu nakonec zúčastnil.

Ostatní by ani nenapadlo sebrat mu peněženku a doklady. Kdyby ho náhodou někdo objevil, měla by policie velmi snadnou identifikaci.
Přinutil jsem se vstát a dorazit na výměnu krátce před devátou, aby vrátný z noční šichty nehudroval. Udělal jsem si instatní kafe a chtěl se zrovna pustit do celkem přitažlivého páru čerstvých marmeládových koblih s čokoládovou polevou, když se u otevřeného okénka vrátnice objevil plukovník Bláha.
„Zdravíčko šéfe, nechtěl byste dát na okno cedulku, že jste na obchůzce? Potřeboval bych si s vámi na chvilku promluvit," pronesl svým typickým žoviálním tónem bodrého šedesátníka, jímž koneckonců byl, obešel vrátnici a nečekajíc na pozvání vrazil dovnitř. Zavřel jsem okno, opřel o něj cedulku *Přijdu hned* a přenesl koblihy a kafe do malé zadní místnůstky s rozvrzaným kanapem, které ještě pamatovalo socialismus s lidskou i nelidskou tváří a v noci vrátným sloužilo jako postel.
Bláha postavil na stůl malou krabičku od zápalek a pootevřel ji. Byla to rušička odposlechů.
„Včera jste to pěkně posrali. Sejmout dva policajty. Od rána je na nohách celá kriminálka i tajný. Karlech mě osobně pověřil vyšetřováním. Cítí za tím nějakou protivarenskou aktivitu," zašeptal a já si mezitím ukousl z koblihy. Kousek marmelády skápl na stůl.
„Posrali jste to vy. Hlavně tam žádní fízlové neměli být. To jsem jim měl ukázat průkaz BIS a říct: Hele, kluci, kuju tady pikle ve vyšším zájmu, tak běžte někam do prdele a nechte mě v klidu ukrást ty bouchačky a sejmout jejich majitele?"
Bláha se zatvářil chápavě a hladově hodil okem po druhé koblize.
„Podezřívají tě?" změnil směr rozhovoru.
„Kdepak. Ti by nepoznali agenta ani kdybych měl na hlavě kšiltovku s nápisem: *Ať žije varenská okupace.* Spíš se bojím, aby se nepodělali strachy a nakonec z toho atentátu nevycouvali."
„Podělat se nesmí. Karlech je setsakramentsky chytrá svině a to i na varena. Potřebujeme se ho zbavit. Udělal čistku u Rusů a větří i u nás. Dokonce povolal tři varenské úředníky až z bývalých Spojených států."
Zakýval jsem hlavou a pustil se do druhé koblihy díky čemuž můj hlas nezněl zrovna srozumitelně.
„Neboj, z Karlecha bude cedník, teda pokud přistoupí na můj plán a nebudou se pokoušet vymýšlet něco vlastního. Hlavně zařiď, aby nikdo nevyměnil klíče od domu a nevlezl tam nějaký horlivý policajt nebo agent."
„Nebojte se pane vrátný. O všechno se osobně postarám," usmál se prošedivělý plukovník. Neměl jsem důvod mu nevěřit. Svou kariéru začínal ještě u komunistické Stb. Jestli někdo věděl co je to konspirace, pak Antonín Bláha.

***

Po demonstraci mých schopností a dovedností při krádeží zbraní jsem neměl problém protlačit v naší, nyní šestičlenné, skupině svůj plán. Z počátku sice Vaněk s Rychetským reptali, ale nakonec jsem je přebil argumenty.
„Stejně si myslím, že jsme na ně měli počkat někde v lese po cestě z Plzně do Prahy. Číhat v týhle zasraný zatáčce kousek od Pražskýho hradu je fakt blbost. Vždyť je tady všude milión policajtů," přemítal nahlas Jan Rychetský.
„Honzo, probírali jsme to snad stokrát. Po cestě bude Karlechova ochranka bdělá. Po příjezdu do Prahy se už uklidní a dají si pohov. To poslední co by čekali je přepad kousek od konce cesty. Navíc se potom můžeme rozprchnout a zmizet v ulicích Prahy. Bude tady kolem šestý a je mlha. Máme dost slušnou šanci to přežít," obhajoval jsem znovu svůj plán.
Vaněk chtěl původně skutečně zaútočit v nějaké nepřehledné zatáčce v lese. Vůbec mu nedošlo, že varenská špionážní technika by partičku lidí čekající u silnice odhalila dobrý

kilometr předtím než by se k nám vracející se kolona vůbec přiblížila. Cesta do Plzně byla jedna z mála šancí jak se obávanému varenskému potentátovi dostat na zoubek. Na delší výlety létal zásadně vrtulníkem. Dnes měl sebou pouze dvě doprovodná vznášedla. I s jeho jednou osobní gorilou to činilo sedm ozbrojenců. Profíků. Proti nim jsem stál já a čtyři amatérští teroristé snící své bláhové sny o tom, jak mimozemské okupanty zaženou zpátky do temného vesmíru. Náš pátý člen, student Hušek, stál na příjezdu do Prahy s mobilním telefonem. Byli jsme domluvení, že jakmile spatří vznášedla přijíždět, prozvoní mě.
My ostatní jsme už od včerejšího rána trčeli ve sklepě stařičkého třípatrového činžovního domu. V současné době v něm probíhala rekonstrukce, takže nás nemohli najít případní nájemníci. Navíc byla neděle a poté co vareni zrušili tržní kapitalismus bez přívlastků, nehrozila ani návštěva dělníků pracujících přesčas.
Od získání samopalů jsem měl přesně devět dní na to, abych gymnaziálního profesora, opraváře aut, překladatele z francouzštiny a analytika České spořitelny naučil trochu střílet. Kupodivu jim to docela šlo. Snažili se. Uvědomovali si, že se dostanou do stejné situace jako nedávno v obchodě se zbraněmi a jediná jejich šance jak se z ní dostat se zdravou kůži je právě samopal vzor 58 a to jak se s ním naučí kamarádit.
Všichni jsme se oblékli do pokud možno co nejtmavších oděvů a přes tváře si převázali černobílé arabské šátky, které jsem všem v rámci maskování rozdal. Se samopaly svírajícími v ruce, šátky a černou barvou pomalovanými obličeji, naše skupina konečně vypadala jako nebezpečné teroristické komando.
Největší zatěžkávací zkouškou mého lhářského umění se stalo vysvětlování jak jsem se dostal k dálkově odpalované náloži starého dobrého semtexu. Historku o strýci pracujícím na Moravě jako střelmistr v dolech mi zblajzli dokonale. Ani se nevyptávali. Měli radost, že jsou konečně správní bojovníci za svobodu, když mají samopaly i výbušniny. Lepší skupinu pro tento úkol jsem si vážně nemohl přát. Až mi začínalo být líto, že se jich budu muset brzy zbavit. S takhle tvárnou a lehce manipulovatelnou naivní sebrankou by se daly dělat divy.
Podíval jsem se na hodinky. Deset minut po sedmé večer. Karlech tu měl být už nejmíň hodinu. Úplně jsem cítil jak se s každou další minutou zvyšuje nervozita všech přítomných. Vzduch ve sklepě už po dobrých šestnácti hodinách, které jsme tu trčeli, páchl jako v nevětrané koňské stáji. Odér se hlavně šířil z nejvzdálenějšího koutu sklepa, kam jsme chodili konat malou potřebu.
Když se ručička na mých náramkových hodinkách posunula na patnáct minut po sedmé, zazvonil mi v kapse telefon. Všichni se na mně podívali. Displej oznamoval: *Hušek.*
„Už je to tady," oznámil jsem. Všichni hlasitě uvolněním vydechli. „Každý ví, kde je jeho místo. Mají zpoždění, takže bude ještě větší tma než jsme čekali, což je jenom dobře."
„Bůh při nás stojí," přerušil mě učitel Vaněk.
„Ano," přitakal jsem, „každopádně zvládnout to budeme muset sami. Za pět minut vyrazím. Pak jdete vy," kývl jsem na Vaňka „a za vámi další, jak jsme se domluvili, vždycky po napočítání do desíti. Jen co odpálím nálož, zahájíte palbu. Stačí zabít Karlecha, na ostatní se vykašlete. Jakmile bude žluťásek tuhej, mizíme. Sejdeme se v Hostivicích ve stodole."
Ostatní pokývali hlavami. Rychle jsem je prolétl pohledem. Byli vystresovaní, ale vypadali odhodlaně.
Nejhorší je okamžik těsně před zahájením akce. Věděl jsem, že jakmile zazní výbuch, nezpanikaří a budou střílet. Oni sami si tím nebyli tak jistí. Nejhůř byl na tom Vaněk. Hrozně se mu potily ruce. Pořád si je otíral o kalhoty. Ještě pár minut stresu navíc a začne cvakat strachem zubama. Přes všechny vznešené žvásty o svobodě a sebeobětování to byl pořád jenom obyčejný profesůrek z gymnázia. „Jdeme na to," oznámil jsem do ticha a vyrazil ze dveří.
Přesně jak Bláha slíbil, byl vzduch čistý. Na rozdíl ode mě mí společníci netušili, že okolí je zajištěné nejméně desíti nejvěrnějšími agenty BIS, kteří hlídají aby se neopakovalo fiasko

z krádeže v obchodě se zbraněmi. Pokud bychom navíc selhali, čekali někde na střechách dva odstřelovači.
Přesto všechno jsem se pohyboval co nejvíc nenápadně to šlo. Ke svému stanovišti jsem doběhl ukrytý za malou zídkou. Vybral jsem místo se skvělou polohou. Silnice ležela dobré tři metry pod námi. Měli jsme výborný rozhled a vynikající palebné pozice. Nejbližší schody vedoucí ze silnice do kopečka, kde stál náš dům, byly šedesát metrů daleko. Měli jsme dost slušnou šanci na povedený útok i útěk.
Pozoroval jsem postupně vybíhající odbojáře a zároveň pomocí dalekohledu s nočním viděním kontroloval cestu. Po silnici zatím projelo šest aut. To sedmé už bylo vznášedlo ochranky varenského guvernéra spravujícího země Česko, Morava a Slezsko. Druhé vznášedlo patřilo jemu a zezadu ho jistili další strážci. Vytáhl jsem z kapsičky od vesty dálkový ovladač nálože. Překvapeně jsem zjistil, že se mi ruce také potí strachem. Kolona tří krytých vozidel se přiblížila na dohled očí. Ještě pár sekund a začne to. Najednou se zvedl vítr. Rozházené reklamní letáky a prach vzlétli vstříc prvnímu vznášedlu. Přikrčil jsem hlavu za zídku, zavřel oči a zmáčkl.
Celým Břevnovem otřásla detonace. Z oken domů v okolí se vysypalo sklo. Vystrčil jsem hlavu a uviděl trosky prvního vozidla. Hořelo. Výbuch jej odhodil dobrých sedm metrů. Na silnici se černal kráter hluboký nejméně dva metry. Vznášedlo s guvernérem mělo schopného řidiče. Stačil rychle zareagovat. Zahnul vlevo a narazil do pětipatrového domu. Třetí řidič už tak pohotový nebyl. Nestačil zabrzdit a najel do kráteru po semtexové náloži.
„Svobodůůů!“ křičel středoškolský profesor Vaněk, jak to zřejmě odkoukal od Mela Gibsona ve filmu Statečné srdce, a kropil guvernérův vůz dávkami ze samopalu. Stál na zídce jako parodie na divokého střelce a měl co dělat aby střílející zbraň udržel v rukou. Ostatní se na rozdíl od našeho vůdce víc kryli, jak jsem je to učil, a také stříleli do vznášedla zaparkovaného ve stěně protějšího domu.
K palbě jsem se nepřidal. Nebylo to třeba. Tohle Karlech nemohl přežít. Zvuk samopalů přehlušila dávka z nějaké jiné automatické zbraně. Vaněk přestal řvát i střílet. Chytil se levou rukou za prsa, z pravé upustil samopal a zřítil se na silnici. Posádka třetího vozu svůj náraz do kráteru evidentně přežila. Otočil jsem se. Za otevřenými dveřmi vznášedla se kryl jeden z bodyguardů s dlouhou automatickou puškou. Teď si vzal na mušku Rychetského a přesně mířenými ranami jej přinutil přestat střílet a skrýt se za zídku.
Mládenec z Ochranné služby byl evidentně odolný a zapálený profesionál. Využil jsem toho, že si mě dosud nevšiml, v klidu zamířil a poslal za ním několik výstřelů. Střelba ztichla. Těžko říct zda proto, že jsem ho zasáhl nebo se jenom ukryl před palbou. Přepnul jsem na střelbu dávkou a pro jistotu do guvernérova proděravěného a kouřícího vznášedla vystřílel zbytek zásobníku.
„Ústup!,“ zařval jsem a vyrazil vstříc křivolakým uličkám starých domů v okolí hradu. V dálce jsem zaslechl staré známé policejní sirény.

***

„Musím vás pochválit, kapitáne. Mí nadřízení jsou spokojení s tím jak rychle vaše služba dokázala vypátrat vrahy ctihodného Karlecha,“ guvernér Balsech, se rozvaloval v křesle svého tragicky zesnulého předchůdce. Automatický překladač měl nastavený na příjemný charismatický hlas staršího muže. Myslím, že patřil nějakému prvorepublikovému českému herci. Jen jsem si nedokázal vzpomenout kterému. Na stole před ním ležely barevné fotografie mrtvol. Richard Vaněk se na svém posmrtném snímku usmíval. V jeho pohledu bylo vidět, že umřel šťastný. Věřil, že se zapíše do učebnic historie po boku takových velikánů jako byli Kubiš a Gabčík. Vedle něj ležely snímky teroristů zastřelených v hostivické stodole při zásahu malého komanda BIS, jemuž jsem tu čest velet. Rychetský s Procházkou se zato tvářili

jako tuctové mrtvoly. Špulák měl obličej rozstřílený devítimilimetrovými náboji z ruční pistole, stejně jako poslední z atentátníků Kamil Kováčik.
„Z Karlechovy ochranky přežil jediný muž. Nemohl je identifikovat, protože měli šátky přes tváře, ale počty souhlasí. Jak jste se k nim vůbec tak rychle dostali?“
„O skupině jsme měli zprávy již dříve. Bohužel jsme nepředpokládali, že jsou připraveni spáchat tak ohavný zločin. Po oznámení atentátů jsme se okamžitě vydali po stopách všech koho jsme byť jen trochu podezřívali z protistátní činnosti. Mé komando mělo prostě štěstí,“ vysvětloval jsem.
„Štěstí přeje připraveným, tak nějak to přece vy Češi říkáte, ne? A já umím ocenit jak připravenost, tak štěstí,“ jsem rád, že mám takové lidi na své straně.
Lehkým pohybem ruky naznačil, že můžeme odejít. Jako jeden muž jsme se s plukovníkem Bláhou uklonili hlavami a odešli z místnosti.
Až do ústředí BIS jsme nepromluvili ani slovo. Nelze pracovat jako tajný agent a nebýt paranoidní. Navíc jistota je prostě jistota. Bláha si sedl do svého polstrovaného křesla a zapálil doutník.
„Zvládl jsi na to výbornou, navíc ještě dostaneš varenské vyznamenání. Možná dokonce Hvězdu impéria. To nosí jen jejich váleční hrdinové,“ zasmál se velitel.
Mě až tak do smíchu nebylo. Za těch pár měsíců, co jsem s Vaňkovou skupinou pracoval, jsem si je docela oblíbil. Ten slovenský feťák Kováčik, kterého nastrčili místo mě mi byl ukradený, ale ti tři byli docela příjemní společníci. Zastřelil jsem je sám. Možná je to trochu morbidní, ale nikdy bych si neodpustil, kdyby tu špinavou práci za mě musel odvést někdo jiný.
„Vyšší cíle si žádají oběti. Účel světí prostředky. Nebo jednoduše řečeno, stejně by je dřív nebo později naši nebo policajti dostali a pak by práskli i tebe,“ prohlásil plukovník, jakoby mi četl myšlenky. Souhlasně jsem mlčky pokýval hlavou.
„Prohledali jsme Karlechovi kancelář a smazali všechna data na osobním guvernérském disku,“ změnil téma hovoru.
„A co? Věděl o nás?“
„Podezříval mě. Měl pravděpodobně nějaké informace o našich kontaktech s Rusy, které rozprášil. Proto také přijel do Prahy. Každopádně je po něm a Balsech je hodný trouba. Od něho nám nic nehrozí. Operace Impérium pokračuje.“
„Ano, operace pokračuje,“ přitakal jsem a zvedl se ze židličky. „Hušek je ve výslechové místnosti?“ zeptal jsem se.
„Už od včerejška. Hoši ho chytli na cestě, hned co vám dal zprávu o Karlechově koloně. Jsi si jím jistý?“
„Určitě. Je až pronikavě inteligentní. Bude z něho dokonalý tajný agent.“
„Jak myslíš, ale pokud budeš mít nejmenší stín podezření, že nás udá, zastřelíš ho.“
„Jako vždycky, šéfe.“

***

Matěj Hušek seděl ve výslechové místnosti na úzké železné židličce. Nevypadal nervózně. Prostě čekal co se bude dít. Napočítal jsem do tří, otevřel dveře a vešel dovnitř. Zatvářil se kysele, ne zrovna překvapeně.
„Co se stalo s ostatními?“ zeptal se.
„Jsou mrtví. Všichni.“
„Takže jste nás zradil a guvernér žije,“ konstatoval bez špetky emocí.
„Guvernér je mrtvý. Svůj úkol jste splnili.“
„Cože?“

„Ve skutečnosti se jmenuji Jakub Hampl, jsem kapitánem Bezpečnostní informační služby. Vaši skupinu jsem záměrně infiltroval a přivedl na nápad zavraždit guvernéra Karlecha, což se povedlo.“
„Tomu nerozumím. Vždyť pracujete pro vareny. Co to mělo za smysl nechat nás zabít guvernéra?“
„Pro vareny pracujeme, ale zároveň pracujeme pro sebe samotné. Karlech to tušil a chystal se nás rozprášit. Potřebovali jsme se ho zbavit.“
Matěj mě nevěřícně sledoval. Bylo vidět, že si v tom nedokáže udělat jasno. Musel jsem to vzít od začátku.
„Víš, že Varenské impérium se dřív nazývalo Langašské dominium?“
„Něco jsem o tom slyšel,“ připustil.
„Langaši jsou prastará rasa, která před pěti stovkami let ovládla zaostalou planetu Varenů. Ti se stali jejich služebníky a posléze spojenci. Časem bez nich dominium nemohlo existovat. Tvořili velení a posádky vesmírných flotil a spravovali i okupované planety. Po pár desetiletích Langaši zjistili, že jejich říše patří někomu úplně jinému, ale už bylo pozdě.“
„No a?“
„To samé chystáme i my. Budeme varenům sloužit, dokud to bude potřeba. Naučíme se od nich všechno co umí. Vyrazíme s nimi do vesmíru, budeme pro ně bojovat. Je to stará rasa a jsou líní se rozmnožovat. Lidstvo je stále mladé a plné síly. Bude to trvat dlouho, ale jednou skončí Varenské impérium stejně jako skončilo Langašské dominium a přijde čas vlády lidí. O tom všem je operace Impérium, kterou připravujeme s jinými tajnými službami z celého světa. Karlech jí byl na stopě a tví přátelé jej zastavili. Věř mi, neumřeli zbytečně.“
Hušek mě zaujatě poslouchal. Bylo vidět, že mi věří a vidina budoucnosti, kterou jsem před ním předestřel se mu zalíbila stejně jako mě, když mi ji tenkrát nadšeně vysvětloval plukovník Bláha. Myslím, že už se rozhodl k nám přidat. Byl jsem rád. Vraždění jsem měl tenhle týden už po krk.

Dark Heaven

Venujem Hekaté !

I.

Bol vo zvláštnej kruhovej miestnosti, v ktorej nebolo nič, len päť dverí. Vykročil a s nezničiteľnou istotou siahol po kľučke na dverách s číslom päť. Vošiel do príšerne zatuchnutej izby, v ktorej sa vznášali výpary z množstva sviečok. V tej hmle blikalo snáď stotisíc drobných svetielok. S neochvejným presvedčením vykročil vpred po ceste lemovanej svietnikmi a kahancami.

Všade naokolo kvapkal vosk, no on nemal čas byť vystrašený. Priamym krokom si šiel po odkaz. Nič o ňom nevedel, no musel ho dostať, aby uveril. Nič neočakával, iba šiel. Šiel a skleným pohľadom pátral pred sebou. Kráčal po dlhom červenom koberci. Jeho stopy boli tiché a vzduch, ktorý ním prechádzal, bol dráždivý. Nerobil si však starosti pre dusné prostredie. Nemal totiž telo. Nevrhal tieň, pretože on sám ním bol. Jeho duch bol priezračný a nemý, no zrak mu slúžil dostatočne.

Zastal priamo pred impozantným trónom, nad ktorým visela hrôzostrašná lebka dvojrohého pekelného démona. Na tróne sedela postava v dlhom čiernom plášti s kapucňou na hlave. V kostnatých rukách zvierala sviečku, ktorej svetlo slablo a mihotalo sa, ako v jemnom vánku. Dym, ktorý stúpal zo sviečky sa k nemu niesol ako hlas. Najskôr šepotajúci, postupne kričiaci. Agonický vreskot mu mátal omámené zmysly, no napriek tomu sa prinútil pristúpiť k trónu bližšie.

V tej chvíli si Smrť sňala kapucňu a on uzrel jej desivú tvár. Pohľad jej žiarivo červených očí v ňom vyvolal bezhraničnú hrôzu a namieste ho sparalyzoval. Nevnímal jej posmešný úškrn, keď elegantne sfúkla bezbranný plamienok. Ešte kým zmizol, zazrel meno, ktoré zažiarilo v útrobách sviečky a tie žeravé písmená sa mu navždy vryli do pamäte.

* * *

Brandon Roggers je mŕtvy. Prvé slová, ktoré mu preblesli mysľou, keď sa s hlbokým nádychom vynoril z bizarného sna. A bola to pravda. O pár dní mal ten chlapík pohreb.

Keď sa prebudil, zrak mu okamžite padol na hodinky. Svietili mu do očí a do tmy noci – tri číslice. 3:15. Nebol poverčivý, bol absolútny skeptik a pochyboval o všetkých tých paranormálnych javoch, ktoré považoval za fantasmagorické výplody nezdravej mysle. Avšak na zlomok sekundy, predtým, než odmietavo zavrtel hlavou, si pomyslel, že je na tom niečo čudné. Doteraz si totiž takmer nikdy od svojich siedmich rokov zásadne nepamätal, čo sa mu snívalo už akonáhle rozlepil oči. A nočné mory nemal už dobrých desať rokov. Tento sen však bol neskutočne živý, a ten obraz v ňom proti jeho vôli vyvolával zmätené a zmiešané pocity. Derren Doubt neznášal čudné veci. Vyhýbal sa im. Nikdy, ani na sekundu, by si nepomyslel, že i on sám je zvláštny.

* * *

Dal si studenú sprchu. Obliekol si svoj obľúbený zvyčajný šedý oblek a tmavú kravatu. Narýchlo zjedol dve hrianky s maslom, pohľadom preletel denné noviny a s hrdosťou sa zahľadel na svoj úspešný stĺpik Príbehov z reálneho života.

Po tom, čo sa v noci – nadránom prebudil, druhý raz už upadol do bezsenného blúdenia podvedomím. Vlastne nebolo tak celkom bezsenné, keďže sa včas ráno zobudil s blaženým úsmevom na tvári a so stoporeným údom. Nepríjemný pocit z nočnej mory sa pominul, hoci po celý zvyšok dňa mu v hlave zneli tie slová: „Brandon Roggers je mŕtvy.“

Vybral sa na bicykli do práce a jeho tvár priam žiarila spokojnosťou. Mieril do redakcie denníku The Best Tomorrow a mal totálne skvelú náladu. Nemal na to vlastne žiaden dôvod, proste sa zobudil s úsmevom, ktorý mu pekne zotrval na tvári, až kým nedorazil na námestie. Priamo pred budovou redakcie druhého najúspešnejšieho denníku v štáte (prekliati Amazing Times !), ležala mŕtvola v čiastočne zaschnutej mláke krvi.

Derren neveril vlastným očiam. Celé priestranstvo uzavreli fízli, ale bolo celkom jasné, čo sa stalo. Chudák Roggers spáchal samovraždu.

„Taká tragédia!“ ozval sa spoza jeho chrbta známy hlas.

Obrátil sa a so súcitom v očiach pozrel na Annie. Bola to jeho kolegyňa, mala na starosti Rady pre ženy. V očiach jej vycítil silný smútok.

„Je mi to ľúto.“ zašepkal Derren a objal ju okolo pliec.

Prudko sa rozvzlykala.

„On bol celkom sám!“ pišťala.

„Nemôžeš za to. Bol to dobrý chlapík, iba sa často frustroval. Šéf ho dosť zaťažoval tými uzávierkami, a tak... ale zvládal to. Bol síce veľmi mladý, ale bol fajn. Všetci sme ho obdivovali.“ chlácholil ju Derren, pričom mal neustále pred očami ten sen.

„Prečo?“ škriekala. „Chudák. Prečo to urobil?“

„To ani Boh nevie.“ odvetil Derren tľapkajúc ju po chrbte a bolo mu viac ľúto Annie, ako Brandona.

Bol presvedčený, že ten mladý bol na drogách a lietal v alkohole. Vedel, že to bol jeho hlavný mindrák, ale Annie to radšej nepovedal, aby ju príliš nerozrušil. Už beztak ju to veľmi ranilo. Bola citovo krehká. To sa jej ale nedalo zazlievať, veď dnešná krutá realita nejedného prinúti k slzám... Myseľ sa mu však neustále vracala naspäť k tomu snu. Mal pred očami tie sviečky, akoby to všetko znovu prežíval. Prežíval! Ten pohľad!

„Zanechal ti odkaz.“ riekla odrazu nečakane ostrým tónom, odtiahla sa od neho a zadívala sa naňho uslzenými, no vážnymi očami.

Pri slove odkaz sa Derren mimovoľne strhol. Priamym krokom si šiel po odkaz. Prižmúrenými očami na ňu pozrel a chytil ju oboma rukami za ramená.

„Aký odkaz?“

„Mal by si to vedieť ty, nie?!“ vybuchla odrazu. „Povedal si mu snáď niečo, čo by ho k tomu mohlo prinútiť? Odpovedz! Odpovedz mi, dočerta!“ kričala a mlátila ho do hrude päsťami.

Jej údery boli slabé, zato slová, ktoré povedala, pôsobili takmer účinnejšie ako rana pod pás.

Jemne ju od seba odstrčil a náhlivo sa rozhliadol okolo seba nevnímajúc jej vyčítavé a zmyslov zbavené výkriky. Napokon sa rozbehol k najbližším vyšetrovateľom a rovno sa spýtal na odkaz Brandona Roggersa.

Smrť. Ten chladný závan akoby na okamih preťal vzduch a zastavil čas na pár sekúnd, keď si uvedomil, že niečo nie je v poriadku. Neuvedomil si však, že čas sa medzitým znovu pustil do obehu a ten krátky výpadok, kedy celé okolie presiaklo akýmsi neuveriteľným hrôzostrašným pocitom, sa rozplynul v jeho vystrašenej mysli.

„... je mi ľúto pán Doubt, ale museli sme ho zabaviť ako dôkazový materiál.“ odpovedala mu policajtka – blondína s prísne stiahnutými vlasmi a chladným výrazom na tvári.

Odrazu veľmi túžil vedieť, čo vlastne znamenali tie sviečky, ten pálčivý pohľad... A prečo sa mu to celé snívalo. Veľmi dobre vedel, že sú to nezmysly. No nemohol zadržať tú náhlu dychtivosť po informáciách o tom, čo sa vlastne deje. Túžbu po odkaze, ktorý bol iba pre neho. Brandon sa totiž s nikým nebavil. Ani s Derrenom, ale občas sa naňho tak zvláštne úzkostlivo zadíval, akoby vedel, že zomrie. Ale teraz si Derren uvedomil ďalšiu vec, ktorú v tom pohľade dovtedy nevidel. Chcel mu zdeliť niečo skutočne naliehavé, ale nevedel nájsť tú správnu príležitosť. A nakoniec ho to stálo život, a tak Derren musí za každú cenu zistiť, čo sa vlastne deje.

„Čau Derren!“ pozdravil ho znenazdajky príjemný ženský hlas. „Myslím, že toto by si mal vedieť.“

Zdvihol sklonenú hlavu a zadržal dych. Pred ním stála Jenny. Tep sa mu prudko zrýchlil a zalialo ho to trápne teplo, ktoré mu stúplo až do tváre. Jenny Eweryová, filmové recenzie.

„Ahoj.“ povedal hlúpo a neprítomný pohľad mu skĺzol na jej čierne tričko.

„Našla som odkaz v Brandonovom PC. Vytlačila som ho a vymazala som ten súbor. Nečítala som ho, dokument sa volal IBA PRE DERRENA. Chceš si ho otvoriť tu alebo skočíme niekam na kávu, kde sa obaja uvoľníme z toho strašného zážitku?“ navrhla Jenny.

„Skvelý nápad.“ vyletelo z neho bez váhania a nervózne preglgol.

II.

„Patrím medzi Strieborných strážcov. Je to okultná sekta, ktorá má za úlohu ukrývať Tajomstvo života. Viem, že sa to ťažko počúva, ale ty si Omen. Viac Ti nemôžem prezradiť. Máš ťažkú Fatálnu úlohu, ktorú musíš splniť. Osloboď Dark Heaven! Veríme Ti!
Brandon „Observer“ Roggers

P.S.: Pomôže Ti Búrková pečať!“

„To je nezmysel!“ vykríkol Derren len čo list dočítal a podal ho Jenny, aby sa naň tiež pozrela.

„Možno by sme mali vyhľadať tú sektu. Pomôže nám to nájsť príčiny jeho smrti. Čo ak to naozaj nebola samovražda?“

„Kašlem na to! O to nech sa postarajú tí drbnutí fízli – oni čítali ten odkaz predo mnou. Je mi to jedno!“ rozzúril sa Deren.

„Oni majú falošný odkaz.“ povedala Jenny a zamračila sa.

„Ako to vieš?“ nechápal Derren.

„Som si tým istá. Mali by sme skôr rozmýšľať nad tým listom. Čo ak je to metafora?“

„To ťažko! Sú to blbosti! Sračky! Očividne si pred skokom dal poslednú dávku nejakého svinstva a nadrbal do editora tieto hovadiny. To je všetko.“

Sám tomu však neveril. Jeho celoživotné presvedčenie sa postupne rúcalo. Začalo to tým snom a teraz toto! Už nemal dosť síl, aby sa presviedčal, že je to všetko len náhoda.

„Musel byť triezvy, je to úplne bez chyby. Derren, on presne vedel, čo tým myslí. Je na tebe, aby si na to prišiel a ja ti s tým pomôžem. Mrknem sa na web a možno niečo nájdem.“ povedala a nečakajúc na súhlas sa vybrala domov.

Derren ešte párkrát prebehol pohľadom ten zvláštny odkaz, ktorý vyznieval tak naliehavo. Potom papier pokrčil, a predtým ako ho vyhodil do koša, ho roztrhal na márne kúsky. Tú správu sa pre istotu naučil naspamäť.

* * *

Mraky sa stiahli do zachmúrenej temnoty, až zatienili poslednú štvrť Mesiaca. Na nočnej oblohe sa kdesi v nekonečnej diaľke mihol nehlučný záblesk, ako predzvesť mohutnej búrky. Keď sa druhýkrát zablýskalo, silno zahrmelo a naraz sa bez varovania spustil hustý lejak, ako v tropickej džungli. Blesky sa striedali jeden za druhým a opusteným mestečkom sa preháňali náhle záplavy dažďa.

Na mestskom cintoríne, ktorý bol skrz na skrz obklopený nepriehľadnou hmlou, bola osamotená osoba. Bol to muž. Dážď a mrazivý vietor mu vôbec nevadili. Iba tam stál a vyplašene sa obzeral. Akoby sa odrazu ocitol na mieste, ktoré v ňom vyvolávalo príšernú hrôzu.

Naraz z ničoho nič vzbĺkol v obrovských plameňoch, ktoré neuhasil ani intenzívny dážď. Zmietal sa nad svojím hrobom a kričal tak nahlas, že sa jeho smrteľný vreskot ozýval celým mestečkom prehlušovaný hrozivými zvukmi búrky. Tento krik však porušil dogmatické pravidlo už len tým, že bol. Keď napokon utíchol, jeho duch sa rozplynul. Na náhrobnom kameni stálo meno – Brandon Roggers. Pod ním sa skvel pozlátený epitaf: „Zhaslo svetlo, Smrť stretlo...“

* * *

To ticho bolo značne znepokojivé. Hoci bolo poludnie, obloha bola ponurá a šedivá, akoby sa schyľovalo k strašnej búrke. Na konároch holých listnáčov krákali kŕdle krkavcov a vo vysušenom lístí na zemi sa hmýrili mokrou hlinou oblepené dážďovky.

Pred tou starou schátralou budovou stála drevená tabuľa s krátkym oznamom: SSS. Celý pozemok okolo toho hrôzostrašného domu bol ohraničený starodávnym kolovým plotom. Iba pri ceste do kopca, na ktorom zabudnuté opevnenie stálo, bola obrovská masívna brána obohnaná tŕním a zarastená pŕhľavou. Podvolila sa i slabšiemu tlaku a už len pri zadutí silnejšieho vetra sa pootvorila.

Dvaja ľudia v čiernych zimných kabátoch pomaly otvorili bránu a nenápadne vkročili na zdanlivo súkromný pozemok. Zakrádavo prechádzali po ceste zasypanej zvädnutým lístím a obklopenej burinou a obzerali sa naokolo. Dalo by sa predpokladať, že kedysi tú cestu lemovali strohé, no vkusné aleje a okolité svahy boli pokryté svetlozelenou trávou. Teraz však videli len tŕňové kry a bodľačie a na pláňach vtedajšieho parku bola už len znehodnotená blatistá pôda, na niektorých miestach popraskaná. Iste to zapríčinilo hromadné vyrubovanie stromov, pretože bolo vidieť i mnoho plesnivých pňov. Stromy tak nemohli zabrániť dažďovej vode aby tu spôsobila menšiu eróziu pôdy. Aj chodník, po ktorom kráčali bol plytký. Kamene pod lístím sa ľahko zosúvali po strmom kopci, a tak museli ísť opatrne. Celé okolie zobrazovalo veľmi skľučujúce prostredie.

Dvere dávneho panstva sa sami od seba rozleteli dokorán príšerne vŕzgajúc v absolútnom bezvetrí, ktoré práve v tej chvíli zavládlo. Derren a Jenny opatrne vošli dnu a dvere sa za nimi náhle zabuchli. Na pár minút sa ocitli v bezodnej tme a vo vlhkom chladnom povetrí sa vznášal nepríjemný hnilobný zápach.

Po tom sa zrazu v diaľke pred nimi rozsvietilo malé svetielko. Blikotajúce a zväčšujúce sa k nim blížilo sprevádzané pravidelným zvukom krokov. Všade okolo nich sa rozniesol šepot a čím viac sa približovala postava črtajúca sa vo svetle sviečky, tým sa nehlučné hlasy zintenzívňovali. Až keď to už bolo priam neznesiteľné, osoba pred nimi zastala.

Priamo pred nimi stál niekto v červenom plášti a v rukách držal bielu sviečku. Mal ho však oblečený naopak, pretože tam, kde mala byť tvár, bola zadná strana kapucne. Jednu ruku so sviečkou naklonil za chrbát a sviečku tajomným spôsobom sfúkol. Odrazu lúskol prstami a po celej chodbe sa rozhoreli fakle. Potom sa im obrátil chrbtom a tam kde mal mať temeno hlavy, bola jeho tvár. Jenny sa preľakla a vystrašene zhíkla. Derren nevydal ani hláska, no triasol sa na celom tele. Bolo to naozaj hrôzostrašné. Navyše, keď ten zvláštny muž bol slepý! Jeho prázdne oči sa zamerali priamo do tých Derrenových, akoby presne vycítil, kde sa nachádza. Keď prehovoril svojím pokojným hlasom, Derrena úplne zamrazil.

* * *

„Ste si istí, že skutočne viete, čo hľadáte?“

„Mysleli sme si, že toto je Sídlo Strieborných strážcov...“ odvážila sa ako prvá Jenny prerušiť dlhšiu odmlku, ktorá nasledovala po starcových slovách.

„Mysleli ste správne.“ riekol slepec tajomne a v jeho vráskavej tvári sa zračilo podozrenie. „Aký je však váš úmysel a ako súvisí s týmto opusteným miestom?“

„Zaviedol nás sem Pozorovateľ.“ vykĺzlo napokon z Derrena pevným hlasom.

Starý muž si v údive zakryl ústa a i neprestajný šepot na okamih stíchol. V tej chvíli si Derren všimol, že tie hlasy vychádzali zo starodávnych sôch chrličov, ktoré spolu s fakľami lemovali steny celej chodby. Teraz sa však nachádzali v skromnej vstupnej hale.

„Jeho meno je Brandon Roggers a zomrel len predvčerom v noci.“ dodala Jenny dúfajúc, že im ten chlapík poskytne nejaké informácie.

„Na civilných menách nám nezáleží.“ mávol rukou muž. „Ide len o titul, ktorý trvá celé roky. Ak je po smrti prvého nositeľa titulu stanovený ďalší, má prívlastok druhý a podobne. Lenže Pozorovateľ bol vždy len jeden a ten istý po celú dobu existencie nášho kultu. A on bol dokonca jedným z hlavných zakladateľov nášho rádu. Mal 150 rokov, keď zomrel. Bolo to pred päťdesiatymi rokmi.“

„Tomu neverím!“ nerozumel Derren.

„Koľko ste toho muža poznali?“ spýtal sa starec v červenom plášti.

„Asi dva mesiace. Áno, presne. Len v auguste nastúpil do redakcie The Best Tomorrow a už za tú krátku dobu si nás všetkých získal.“ pripomenula Jenny a nakrátko sa zamyslela.

„Možno to bol len duch mocného Pozorovateľa, ktorému sa podarilo sústrediť svoju poslednú energiu na zhmotnenie svojho astrálneho tela. Také zložité a náročné čary by však dokázal po smrti vynaložiť len ak niečo na Zemi nestihol splniť. Niečo veľmi dôležité. A ak správne predpokladám zanechal vám odkaz.“ vydedukoval ten čudný starec.

„Nemôžem veriť, že to bol len duch! Bolo to také skutočné!“ vzdychla Jenny, ktorá podľahla citom a rozplakala sa.

„Toto posledné posmrtné kúzlo býva vždy naozaj veľmi presvedčivé. Pravdepodobne použil telesnú podobu seba samého, keď bol vo veku toho nebohého mladíka.“ poznamenal záhadný muž.

„Kto vlastne ste, že tvrdíte také veci? Čo ak vám neverím ani slovo?!“ rozhorčil sa Derren.

„Som Dozorca, ale volali ma Backwalker – Chodec pospiatky. Osud mi zadal tento zvláštny druh mutácie, s ktorým som sa narodil. Ale ak mi neveríš, je to len na tvoju škodu. V tvojich očiach vidím, že ten odkaz patril práve tebe a poslanie, ktoré ti bolo zverené, je neľahké. Keď sa s tým však zmieriš a odmietneš pochybnosti, všetko bude jednoduchšie, hoci naďalej príliš zložité.“

A v tej chvíli si Derren s hrôzou uvedomil, že slepé oči nie náhodou hľadia priamo do tých jeho! Práve si totiž v mysli opakoval ten odkaz Bena Roggersa.

„Vy mi čítate myšlienky!“ preľakol sa.

„Som síce slepý pre tento svet, no mnohé iné, čo pre bežného človeka nie je viditeľné, vidím ja ako jasné svetlo z vyššej vrstvy tohto sveta.“ vysvetlil Backwalker.

„Vôbec vám neverím!“ skríkol zmätený Derren. „To je šialené! Nemôže to byť pravda.“

„Máš pravdu, v tomto svete je to len ilúzia. Avšak pravdu nájdeš pod povrchom konkrétnych vecí, kde sa skrýva veľmi dôležitý abstraktný svet.“ povedal mu Dozorca.

„Kde sú ostatní Strieborní strážcovia?“ zaujímalo Jenny a navonok pôsobila skepticky, hoci jeho slová ju naozaj znepokojili a ten stály šepot všade navôkol ju neustále znervózňoval.

„Sekta Strieborných strážcov sa rozpadla krátko po Pozorovateľovej smrti. Nevedeli sme sa dohodnúť na niekom zodpovednom, kto by ho nahradil a navyše nás veľmi mrzelo, že nás opustil práve v takej ťažkej chvíli. Ako vidíte, naše sídlo je obkolesené starým kolovým plotom, ktorý nás mal chrániť pred útokom Čiernych anjelov. Síce je to trocha stredoveký spôsob, ale náš kult si potrpel na česť a spôsoby predkov. No a keď nás práve v období smútku za Pozorovateľom napadli, mnohí zbabelo ušli, a to bol ich hlavný cieľ. Ja som sa zúčastnil tej beznádejnej bitky, no napokon nechali hŕstku z nás nažive a odleteli. V tej chvíli som práve ležal na zemi v bezvedomí, ale nebol som vážne poranený. Ostatní však utŕžili smrteľné údery, a tak zomierali v strašných bolestiach. Jediný som prežil a ľutujem, že som nemohol odísť s nim z tohto sveta plného krutosti. No osud zrejme chcel, aby som vám odovzdal tieto poznatky, a tak som tu.“ vyrozprával im Backwalker svoj príbeh s ťažkým srdcom.

Derrenovi sa odrazu vybavil ten zvláštny sen z minulej noci a znovu sa mu v útržkoch premietal v mysli. Dozorca jeho myšlienky zachytil a zúbožene hlesol.

„Beda tomuto svetu! Zhaslo svetlo, smrť stretlo... Veľká vojna sa blíži! Omen, musíš to zastaviť!“

Akoby zošalel. Začal hovoriť len v neurčitých útržkoch.

„Ako mám získať Tajomstvo života, keď ty si posledný zo sekty, čo ho ukrýva? Odovzdaj mi ho, ak mám naozaj podstúpiť tú Fatálnu úlohu mne predurčenú!“ rozkríkol sa zrazu Derren a hoci celkom nerozumel slovám, ktoré vyslovoval, cítil, že z jeho mimovoľných myšlienok plynie veľká dôležitosť.

„Hľadaj pomoc. Hľadaj pod povrchom. Nájdi...“

„Čo tým chceš povedať? A prečo som vlastne Omen? Čo to, dočerta, vlastne znamená?!“ naliehal Derren ako zmyslov zbavený.

„Blíži sa búrka. Objav Čiernu Čiaru. Choď a nájdi prielom. Sústreď sa! Zastav čas. DARK HEAVEN!“

Posledné slová zajačal hlasom cudzím, úplne vysokým a desivo naliehavým. Oči mu naplnilo prázdne beľmo a myseľ sa mu zahmlila. Fakle naraz zhasli a dvere do domu sa rozleteli. Vonku sa postupne rozpútaval dážď a začínala zúriť búrka. Jenny schytila strachom omámeného a stuhnutého Derrena a vybehla s ním na cestu. Keď sa obzrel, vo vstupnej hale videl už len tmu, no bol si istý, že Backwalker zmizol. Ale nie iba tak. V hlave sa mu premietalo, ako sa pospiatky vrátil cez chodbu späť do svojej komnaty, aby sa ukryl pred hroznou búrkou. Tvárou obrátený vpred a prednou časťou tela otočený k otvoreným dverám. Keby nemal na sebe ten šarlátový plášť, vyzeral by z diaľky, ako keby naozaj kráčal pospiatky. Derren to vedel, lebo dozorca sa mu zjavil v mysli. Utekal rýchlo a neprirodzene, ale veľmi presne a ani raz sa nepotkol. Plášť za ním tajomne povieval a jeho slabý šuchot splýval s ustavičným šepotom nehybných kamenných chrličov.

* * *

Keď Derren omámene otvoril oči, spolu s Jenny sedeli v aute, ktorým prišli na to miesto.

„Bála som sa, že si omdlel!“ vychrlila naňho Jenny benevolentne sa k nemu nakláňajúc, keď si všimla, že je už pri sebe. „Vliekla som ťa celou cestou dolu kopcom až k autu! Preboha živého, mal by si vážne schudnúť!“

Derren sa trpko pousmial. Bolo to prvýkrát odvtedy, keď v to osudné ráno cestoval do práce. Pri tej spomienke mu na tvári opäť zasadol pochmúrny výraz. Tá krv, to telo... Videl mŕtveho človeka, a hoci nie celkom skutočného, tá spomienka ho vydesila. Podarilo sa mu ju na chvíľu vyhnať z hlavy a nečakane sa ho zmocnil nekonečný pocit letargie.

„Kde to sme?“ spýtal sa ospalo s predstieraným záujmom, len aby neviazla reč.

„Len pár metrov od toho sídla. Pred hlavnou vstupnou bránou do mesta Dark Heaven.“ povedala mu.

Nasledovala krátka odmlka, počas ktorej si Derren hlbšie uvedomil to pravidelné klopkanie na strechu auta.

„Ešte stále prší?“ spýtal sa na úplnú samozrejmosť zo zvyku, aby bolo o čom hovoriť.

Jenny bezradne prikývla. Dvakrát po sebe mohutne zahrmelo a obaja sa nechcene strhli. A tak uznali za vhodné počkať v aute, kým búrka prestane. Tá však trvala celú noc, a tak zaspali s príjemnou predstavou, že ráno svitne svieže a obloha sa rozjasní.

* * *

V kostolnej veži trikrát odbila polnoc. Dunivý zvuk zvonca sa silno rozľahol po celom mestečku. V tej chvíli sa čas na okamih zastavil, kvapky dažďa ostali visieť vo vzduchu, mračná znehybneli a blesk zamrzol pretínajúc oblohu napoly. Presne na tom mieste sa tiahla kolmo na blesk vodorovná čierna čiara. Akoby niekto prerezal otvor v tomto svete a vytvoril bránu do Večnej ničoty.

Malý mestský kostolík bol naplnený hrôzostrašným tichom a zvnútra ho celkom presvietil zastavený blesk. Priamo pred oltárom stálo dievča celé v čiernom. Mala čierne vlasy, tričko a pohodlnú sukňu. Na nohách mala fialové pančuchy, ponožky s čiernymi a bielymi pruhmi a zablatené číňanky. Vo vlasoch mala krikľavo červenú mašľu. V tvári bola celkom bledá a šedozelené oči mala zvýraznené čiernymi tieňmi. Pery sýto-fialové a nechty nalakované načierno.

Zrazu sa ako prízrak začala vznášať a levitovať nad zemou. Ostala visieť vo vzduchu a na ústach mala prst, čím naznačovala a zdôrazňovala zákaz rušenia ticha. Nad ňou z ničoho nič vzbĺkli malé plamienky, ktoré začali vytvárať súvislé symboly. Bolo tam napísané: „Nerušiť posvätné ticho! Zachovajte pokoj a úctu. Toto miesto je oslobodené od Čiernych anjelov!“ Potom sa ohnivý nápis zmenil na slová, ktoré zrejme označovali názov toho miesta: „DOM TICHÝCH HLASOV“.

Z ničoho nič dievča rozprestrelo čierne krídla a začalo sa točiť okolo vlastnej osi v zúrivom rýchlom šialenom tanci. Oči jej blýskali omamnou bielobou. Čeľusť sa jej až abnormálne rozďavila a s tvárou obrátenou k stropu kaplnky začala vydávať príšerný diabolský vreskot, neustále sa pritom točiac. Aj svet okolo nej sa roztočil a všetky farby sa vytratili do čiernočiernej prázdnoty. Vtedy dievča ochablo a začalo padať do tej tmy, až kým sa celkom nevytratilo.

* * *

Derren sa prebudil so stiahnutým hrdlom a sípavo sa z plných pľúc nadýchol. Intuitívne vrhol pohľad hneď na hodiny v aute a čas mu takmer znovu vyrazil dych. Bola presne minúta po polnoci a on bol presvedčený, že pred malou chvíľou počul odbíjať kostolný zvon v Dark Heaven.

Vrhol pohľad na zadné sedadlá, kde ležala schúlená Jenny a chrápala. Mierne sa nad tým pousmial. Potom si pomyslel, že spí so ženou v jednom aute... Ale spánok ho premohol skôr, než sa jeho myšlienka rozvinula, a tentoraz ho čakala už len bezsenná noc.

III.

Vitajte v DARK HEAVEN!, stálo na uvítacej tabuli pred vstupom do mesta, ktorým bola starodávna brána v gotickom štýle.

„Myslím, že sme na správnom mieste.“ poznamenal Derren trpko.

Obaja neboli príliš nadšení týmto zapadákovom, ktorý bol celkom opustený. Napriek tomu mali veľmi nepríjemný pocit, z ktorého im naskakovala husia koža. Ako keby bola všade naokolo neprestajne citeľná prítomnosť niečoho skutočne skazeného a strašného. Niečoho, čo bolo ľudskému oku odopreté, pre svoj nadmieru odstrašujúci vzhľad. Čosi, čo akoby pochádzalo zo samotného pekla. Čosi ako Čierni anjeli... Ich znepokojujúci šepot sa vznášal v povetrí, dráždil ich zmysly a vyvolával v nich absolútny strach. Nie ako hlasy chrličov v Sídle Strieborných strážcov, ktoré vyvolávali skôr zmätok a chaos ako hrôzu. A táto hrôza sa im vyslovene zarývala až pod kožu. Každým ďalším krokom hlbšie do záhadného temného mestečka sa ich zmocňoval čoraz väčší strach. Nemohli sa však už obrátiť a odísť odtiaľ. Uvedomili si, že akonáhle vstúpili do Dark Heaven, padla na nich kliatba Zákonu smrti. Nebolo úniku.

Spustil sa náhly lejak a oblohu zahalili búrkové mračná. Toto počasie však zúrilo iba na území Dark Heaven a jeho okolí. Nebola to náhoda, samozrejme. Bol to jeden zo záhadných javov, ktoré sa vyskytujú práve na týchto paranormálnych miestach. Dark Heaven nebolo obyčajné mesto. Existovalo čosi ako hranica medzi dvoma svetmi. Medzi tým, v ktorom žijeme a tým, ktorý nepoznáme. A tá hranica bola na tomto mieste najtenšia, takmer nepatrná.

* * *

„Kde to, dočerta, vlastne sme?!“ povedal Derren, keď nakoniec zastali pred miestnym kostolom a on vedel, že je to práve Dom tichých hlasov z jeho sna.

Oboch striaslo a strach v ich vnútri znovu vzbĺkol, keď si naplno uvedomili to, čo vidia pred sebou. Stála tam monumentálna budova s vysokou vežou, no po celom jej obvode sa tiahla nekonečne hlboká priekopa široká zhruba osem metrov. Bola to čierna priepasť naplnená temnou prázdnotou, ktorá ich oddeľovala od jediného útočiska pred týmto pekelným miestom.

„Aj tak som už bola túto nedeľu v kostole.“ povedala si Jenny a obrátila sa chrbtom Domu tichých hlasov.

„Snívalo sa mi o tomto mieste.“ snažil sa ju zastaviť Derren.

„Nehovor! A ako sa tam chceš dostať?!“ poznamenala sarkasticky.

Derren na ňu vrhol vážny pohľad. Nakoniec sa nechala prehovoriť a spoločne prešli kostol po celom obvode, no žiadny most, či iný spôsob ako sa dostať na druhú stranu, nenašli.

„V tomto meste je určite dosť ďalších pútavých miest!“ zahlásila Jenny unavene.

„Máš pravdu.“ pritakal Derren. „Zaujímal by ma miestny cintorín. O ňom sa mi tiež prisnilo.“

„Úprimne dúfam, že okolo neho bude tiež podobná priekopa.“ zamrmlala Jenny túžobne a podvedome sa striasla od strachu.

Cintorín v meste padlých anjelov niesol temnú predzvesť nočnej mory. Presne ako vo sne bol pohltený hustou a nepriehľadnou hmlou. Práve vtedy, keď doň vkročili, v ňom panovalo absolútne a znepokojivé ticho. Chceli ho narušiť svojimi hlasmi. Otvárali ústa, no zvuky z nich nevychádzali. Pochopil, že na tomto mieste hovorené slovo nemá žiadnu moc. Aj viditeľnosť bola veľmi slabá. Museli sa preto riadiť ostatnými zmyslami a hlavne inštinktom, ktorý ich vystríhal pred prítomnosťou mnohých desivých a nebezpečných bytostí, ktoré sú schopné naplno využiť ich náhlu slabosť a nečakane sa nich vrhnúť. Preto boli veľmi ostražití a opatrne našľapujúc chrbtami k sebe sa presúvali po tom hrôzostrašnom mieste neuvedomujúc si, že beztak nemôžu narobiť žiaden hluk.

Vchod, ktorým prišili do cintorína sa im po čase rozplynul v šedej hmle a ich začínala postupne ovládať panika. Nebolo počuť vôbec nič, ani ich tiché kroky. Chceli sa odtiaľ dostať no boli načisto stratení v labyrinte hrobov a tmavých chodníčkov.

V tom sa odrazu priamo pred nimi postupne vyjasnila približujúca sa hrozivá silueta tmavej postavy, ktorá sa vznášala nad zemou. Mala široké čierne krídla a hrôzostrašné čierne oči. Čím bola bližšie, tým istejšie sa dali rozoznať obrysy známeho tela. Črty tváre zosnulého

Brandona Roggersa sa znenazdajky javili už len pár centimetrov pred ich tvárami. Mal desivý škodoradostný úškľabok a desivý výraz naháňajúci hrôzu. Zdôrazňujem – skutočnú hrôzu! Brandon Roggers známy aj ako jediný Pozorovateľ Strieborných strážcov napokon prepadol do zatratenia a stal sa jedným z nich. Bol z neho Čierny anjel!

Jenny sa roztvorila čeľusť do nezvyčajných rozmerov v podvedomej snahe pomocou silného hlasového impulzu dať najavo svoj bezprostredný strach. Nevydala, pravdaže, žiaden zvuk, no jej pokus podnietil v Roggersovi agresiu.

Čierne oči mu zlostne zablýskali a nečakane sa vrhol na Jenny. Derren sa snažil odtrhnúť ho od nej a púšťal sa do neho, no bezvýsledne. Nakoniec mu Brandon uštedril silný omračujúci úder, ktorým ho zbavil vedomia. Potom vzlietol spolu s Jenny v náručí, a ihneď ako opustil hmlistú hranicu toho tichého miesta, vetrom sa rozozvučal jeho príšerný neľudský rev. Mračná sa začali znovu zbiehať a obloha sa pripravovala na ďalšiu búrku.

* * *

Derrena po čase zobudili kvapky dažďa na jeho tvári. Pretrel si oči a otvoril ich, no nevidel nič len hmlu. Napriek tomu sa mu zdalo, že atmosféra je odrazu uvoľnená a pokojná, akoby sa mu to celé iba snívalo. Vedel však, že to tak nie je, lebo ešte stále cítil na tvári pálčivú bolesť prenikajúcu až do okraja jeho vedomia. Brandon sa nielenže stal anjelom a jeho telo ožilo v temnej dokonalosti, ale tiež dostal nadpozemskú moc.

Dážď akoby sa rozhodol zmyť všetok smútok a prach z toho nešťastného miesta. Obloha sa chcela zrazu do krajnosti vyplakať a vyplaviť tak svoj zármutok nad týmto svetom. Ostala len melanchólia a zvláštny nadnesený pokoj.

Ticho pred búrkou, pomyslel si Derren trpko, a práve v tej chvíli dážď zreteľne zosilnel a na nebi sa hneď zo dva razy mohutne zablýskalo. Derren z posledných síl vstal zmorený únavou a neschopný si vôbec uvedomiť, aké nešťastie sa mu práve prihodilo. Prišiel o Jenny, pričom ani nemal možnosť prejaviť jej svoje zmiešané pocity s túžbou a nádejou, že mu ich láskyplne a dôverne opätuje. Nedokázal ani len uveriť tomu, čo zažil. Bol príliš slabý, aby konečne pochopil, že to všetko je reálne. Rovnako skutočné ako aj príbehy, o ktorých píše s overenou istotou, že sa naozaj stali. Ba ešte omnoho viac. Dokonca také ozajstné, ako on sám.

V zmesi dažďa a hmly, ktorá tvorila okolie, zazrel postavu. Tentoraz to nebola osoba s čiernymi krídlami, ale jednak sa približovala smerom k nemu. Bola zhrbená a stareckým krokom mu išla naproti. Podopierala sa paličkou a v druhej ruke držala starý hrdzavý a celkom deravý dáždnik. Derren sa triasol od zimy, pretože za tú chvíľu celkom zmokol. K tej podivnej siluete však necítil žiaden odpor. Ba priam očakával, že za ním príde a vľúdne sa mu prihovorí, hoci vedel, že na tomto mieste sotva. Avšak...

Keď rozoznával senilné obrysy jej zvráskavenej tváre, do mysle sa mu votrel milý a dobrosrdečný hlas. Spočiatku si nepripúšťal, že sa tej záhadnej starene podarilo prelomiť ticho toho prekliateho miesta. Veď mala predsa zatvorené ústa! Ale tie upokojujúce slová boli príliš neodbytné.

„Drahý chlapče, čo tu hľadáš?“ oslovila ho tajomným spôsobom.

„Prepáčte, úplne som stratil pojem o čase...“

Zhrozene si zakryl ústa a uvedomil si, že ich po celý čas neotvoril. S tou starou pani sa zrejme zhováral telepaticky. Doľahol na neho strach z neznámeho pocitu, no upokojujúci hlas stareny v ňom postupne rozptýlil všetky obavy. Akoby sa na tomto mieste zrazu nikdy nemohlo stať nič zlé a desivé.

„Za pätnásť minút nastane polnoc.“ riekla odrazu nečakane k veci. „Buď pripravený! Všetko zvládneš, aj Fatálnu úlohu, ak v tvojom srdci prebýva dostatok nádeje. Moje meno je Fate a ty si moje dieťa. Nože poď ku mne ukryť sa pred tým hrozným počasím.“

Bez najmenších pochybností podišiel bližšie k starene a ona mu podala dáždnik, aby sa nemusel krčiť, pretože bol dvakrát taký vysoký. Aj napriek tomu, že bol deravý a za normálnych okolností by s ním v takom daždi dopadol asi ako zmoknutá fretka, neprenikla

cezeň ani kvapka vlhkosti. Ba dokonca ani z iných strán ich neohrozoval útočiaci dážď poháňaný silným vetrom. Navyše zo stareny vyžarovalo príjemné teplo. Podal jej ruku a usmial sa. Derren bol osudové znamenie a jeho matka bola samotný osud! Cítil sa nepremožiteľný.

* * *

Zaviedla ho na veľmi zvláštne miesto v Dark Heaven. Bol to mestský park a na rozdiel od cintorína sa v ňom už mohli dorozumieť ústne. Čo však bolo čudné – obaja videli všetko doslova úplne načerveno. To znamená, že ich zrak im sprostredkovával z neznámeho dôvodu iba odtiene červenej a bielej, akoby bolo celé okolie zaliate krvou. Na každého, kto by tam vkročil a zacítil tú zmenu, by všetko pôsobilo neskutočne desivo. Derren sa však vôbec necítil vystrašene. Po boku Fate sa mu to zdalo celkom prirodzené.

„Prečo sme sem prišli?“ opýtal sa jej nahlas neuvedomiac si, že už nemusí márne preťažovať hlasivky v pokuse vydať zo seba akýkoľvek zvuk.

Ešte stále pršalo a pred dažďom ich naďalej chránil ten zázračný deravý dáždnik. Fate mu odpovedala telepaticky.

„Aby si mohol splniť Fatálnu úlohu, musíš spoznať toto miesto.“ riekla a jej červené oči sa mu vštepovali do vedomia ako dva žeravé uhlíky.

„Mám objaviť Tajomstvo života?“ chcel vedieť Derren.

„A poraziť Zákon smrti, aby si sa odtiaľto mohol dostať a zachrániť svoju milú aj celý Dark Heaven. Na to potrebuješ zastaviť čas, zachytiť Čiernu čiaru a vstúpiť cez ňu do Večnej ničoty, aby si tam našiel Búrkovú pečať. Tá ti pomôže objaviť Tajomstvo života a oslobodiť duše zosnulých v Dark Heaven, čo je zároveň tvoja Fatálna úloha.“ vysvetlila mu zložito, no on sa zrazu cítil, akoby všetkému chápal a nepotreboval viac vedieť.

Keď Fate zmizla, v mysli sa mu opakovali pomätené slová Backwalkera, ktoré preňho postupne nadobúdali zmysel. Zrazu presne vedel, ako má zastaviť čas.

IV.

Vo veži Domu tichých hlasov odbila pravá polnoc a trojitý úder zvonu sa rozozvučal celým mestom. Obloha neustále kropila dažďom mesto pod sebou čoraz hustejšie. Búrka sa rozzúrila a blesky pretínali nebo jeden za druhým, až vznikala desivá pavučina bielych svetiel na pozadí matných oblakov. A práve v tej chvíli, keď posledný raz zaznel polnočný zvon na rozlúčku s predošlým dňom, sa zjavil gigantický priam transcendentný hrom.

Derren zatvoril oči a tleskol dlaňami, čím prehlušil aj hukot nebeskej klenby. Nastalo absolútne ticho. Nadvihli sa mu viečka a oči mu celkom zosiveli, až mu z nich neostalo nič iné, iba prázdne očné buľvy. Podarilo sa mu zastaviť čas. Už sa musel len koncentrovať, aby bol schopný pohybu v prostredí, ktoré akéhokoľvek pohybu, či chvenia – skrátka prejavu života – schopné nebolo. A to z jednoduchého dôvodu. Priestor sa zasekol iba v jedinom okamžiku času. Tým pádom nedokázal zaznamenať zmenu v reálnom svete. Keďže sa však sám Derren nachádzal v svete nadprirodzenom, mal možnosť pohybovať sa nezávisle od sveta, ktorý je považovaný za reálny a bežný. Musel sa však najskôr prispôsobiť.

Urobil prvý krok. Pohľad mal síce nijaký, no predsa vnímal okolie. Postupne sa blížil k svojmu cieľu. Nebolo ťažké objaviť zreteľnú trhlinu medzi týmito svetmi zvanú Čierna čiara, ktorá vedie do Večnej ničoty. Keďže sa však nachádzal mimo reálneho sveta vo svete nereálnom, ktorý však úzko súvisí s tým ozajstným, všetko naokolo bolo naopak. Teda vlastne iba farby. Obraz miesta, kde sa práve nachádzal bol invertný voči skutočnosti, takže obloha nebola čierna, ale biela. Nadpozemský hrom ostal visieť vo vzduchu, akoby vo virtuálnej podobe. Bol čierny a trojrozmerný. A práve on bol tou hranicou, ktorá zreteľne oddeľovala tieto dva svety – čierny od bieleho. Konkrétny od abstraktného. Ostávalo mu už len prostredníctvom Čiernej čiary vkročiť do Večnej ničoty, ktorá takmer nijako nesúvisela

s týmito dvoma svetmi. Bola len akousi priepasťou medzi nimi, ktorá pohlcovala všetko živé. Derren však bol dosť silný na to, aby jej odolal. Teda, bol o tom aspoň presvedčený...

Príťažlivosť tú síce tiež mala hranice, no aj tak sa mohol vzniesť priamo k blesku a vojsť doň. Predtým však musel sústrediť veľa svojej novoobjavenej magickej energie, aby sa mu podarilo levitovať. Keď sa napokon už vznášal pred Čiernou čiarou, sama ho pohltila do svojho vnútra, ako náhle sa uvoľnil a odovzdal sa jej.

Zrazu sa ocitol vo Večnej ničote. Zovšadiaľ ho obklopovala ťaživá prázdnota. Všade naokolo bola len čierna tma. Vyvolávala v ňom úzkosť a ničila jeho vnútornú istotu. Absorbovala ho do svojho centra skazy.

Tu zrazu zacítil auru niečoho mocného, čo narúša túto bezhraničnú beznádej a temnotu. Vybral sa tým smerom, odkiaľ k nemu doliehala čarovná moc toho predmetu netušiac, že Čierna čiara sa za ním kúsok po kúsku zatvára. Nevidel vôbec nič, no napriek tomu cítil prítomnosť tej zvláštnej veci. Orientoval sa výhradne pomocou svojho novonadobudnutého zmyslu. Bolo to dosť náročné, no on predsa len veril svojej čerstvej schopnosti.

A naozaj, odrazu zacítil v rukách dotyk čohosi malého a kovového. Zovrel to v dlani a obzrel sa, no bol už navždy uzavretý vo Večnej ničote. Postupne sa ho zmocňovalo zúfalstvo, no vďaka tej veci cítil nádej vzdorovať. Vedel, že niekde musí byť hranica. Veď predsa zastavil čas! Alebo žeby sa jeho neprítomnosťou v oboch svetoch čas znovu pustil do obehu?!

Už začínal pociťovať silné pokušenie vzdať sa, keď tu zazrel ešte drobný záblesk svetla. Podišiel bližšie a teraz už jasne videl stálu žiaru Bielej čiary, ktorá sa však skutočne zmenšovala. Bez váhania sa k nej začal náhliť, hoci sa mu naďalej čoraz viac strácala pred zrakom.

Zavrel oči a skočil. Necítil vôbec nič. Vlastne cítil na svojom tele kvapky dažďa, no to si uvedomil až po chvíli. Postupne sa mu začal zbystrovať aj sluch a zachytil k jeho ušiam doliehajúce zvuky búrky. Nadšene otvoril oči plný očakávania a radosti z toho, že to naozaj zvládol. Úsmev mu však zamrzol na tvári. Uviazol totiž v Sekundárnom svete.

Otvoril ľavú dlaň, v ktorej mu ležal strieborný prsteň v tvare skrúteného blesku. Búrková pečať. Pochopil, že blesk bol kruhovitý z toho dôvodu, že znázorňoval nekonečnú temnotu, ktorú v sebe ukrýva. Prsteň mal v sebe omnoho mocnejšiu silu. Bolo ňou Tajomstvo života. Fatálna úloha ešte stále nebola splnená a Derren nevedel prísť na to, ako sa dostať späť do skutočnosti Primárneho sveta.

Pobral sa teda do mestského parku, lebo podľa slov Fate vedel, že práve tam má uskutočniť svoju Fatálnu úlohu. Ľahol si na lavičku pod jeden strom s hrubým kmeňom a viečka sa mu začali zatvárať. Ešte predtým si však všimol, že všetko vidí načerveno a nie naopak - namodro, ako by v Sekundárnom svete vidieť mal. To ho však dlho netrápilo, lebo za okamih stratil vedomie a upadol do nepokojného spánku. Vtedy sa k nemu začali zakrádať bytosti, ktoré žijú iba v Sekundárnom svete, pretože v tom Primárnom zahynuli – duše zosnulých...

* * *

Muž v čiernom plášti s čiernymi krídlami a čiernymi očami sa práve nachádzal v Žalároch nefritovej noci. Vykračoval si pomedzi rady klietok po chodbe, ktorú osvetľovala neznáma zelená žiara. V každej z tých klietok sa nachádzali ženy. Ženy, ktoré žili v tom meste, alebo ho len prišli navštíviť predtým, než sa z neho stalo peklo na Zemi. Boli zmučené pravidelnou tortúrou a ich tváre mali výrazy plné zúfalstva. Iné mali v očiach prázdnotu, lebo z nich už Čierni anjeli pohltili všetok život. Boli iba sexuálnymi objektmi pre tie masochistické beštie, akými sú tieto netvory. Čierni anjeli boli síce astrálne bytosti, no mali fyzické telá, aby mohli napádať protivníkov aj po tejto stránke a ničiť ich telesné schránky. Zároveň mali aj pohlavné potreby, ktoré hromadne ukájali najmä prostredníctvom sadistických orgií. Čierni anjeli ako abstraktné kreatúry nemajú pohlavie, no pri zhmotnení si zvolili mužské, aby tak mali prevažne zápasnícky stavané telá.

Bývali Pozorovateľ Strieborných strážcov mieril priamo k najnovšiemu úlovku. Obeťou bola žena veľmi dobre postavy, blondína s príjemnou tvárou a vyzývavým poprsím. Meno a ďalšie informácie – nepodstatné. Presne tieto údaje sa odohrávali v jeho temnej zvrátenej mysli počas chôdze.

Zastal pred jej klietkou a odomkol ju. Vošiel dnu a zamkol za sebou. Jenny sa naňho vrhla plná zúrivosti, vrieskala a škriabala ho ako neskrotná šelma v snahe zneškodniť toho devianta, ktorý sa ju chystal znásilniť. Jej agresívne správanie v ňom však len vystupňovalo erotickú túžbu a vzrušenie. Kopla ho do rozkroku a on jej znemožnil ďalší pohyb jediným mávnutím ruky, vďaka čomu vytvoril magickú nadvládu nad jej osobou. Hodil ju na posteľ, ktorá bola v rohu klietky a pripútal ju k nej putami. Jenny soptila, no hnev ju prešiel a po chvíli ju opustili sily. Brandon jej znovu vrátil pohyb. Pociťovala, ako jeho úd preniká do nej. Udieral ju do tváre, bil ju po tele a vysával z nej život. Strhla sa, keď do jej tela vniklo horké semeno diabla a plakala so srdcom až po okraj naplneným žiaľom a bezmocnosťou.

* * *

„NIÉÉÉ!“ zvreskol Derren nešťastne.

Jeho vlastný hlas ho prebudil z tej nočnej mory, o ktorej vedel, že je nanešťastie skutočná. Po tvári mu stiekol prúd sĺz, ktoré mu zahmlievali zrak. Triasol sa a šepkal.

„Oslobodím Dark Heaven. Oslobodím Dark Heaven. Oslobodím Dark Heaven...“opakoval stále dokola.

„Prečo o tom pochybuješ?“ ozval sa známy hlas.

Pretrel si oči. Pred ním stála Fate a za ňou zástup mŕtvych, ktorých priesvitné telá sa záhadne vznášali nad zemou.

„Kto ste?“ opýtal sa váhavo.

„Sme zosnulý a potrebujeme tvoju pomoc! Použi Búrkovú pečať a zachráň nás!“ riekla Fate.

„Ako to, že som ťa videl aj vtedy v Primárnom svete?“ nerozumel Derren.

„Lebo toto miesto je spojením medzi dvoma svetmi a iba tu môžu duše zomrelých požiadať o pomoc a spojiť sa s tými, čo sú naživе.“ vysvetlila mu Fate.

„Som teda duch, keď som vo vašom svete?“ chcel vedieť Derren.

„Nie si, pretože Búrková pečať ťa ochránila pred smrťou vo Večnej ničote. A teraz choď a vráť sa to inverzie nášho sveta.“ prikázala mu so smutným úsmevom na tvári.

Na viac sa nepýtal. Vedel, že musí vkročiť do Čiernej čiary a vo Večnej ničote nájsť Bielu čiaru. A vedel tiež, že to vôbec nebude ľahké, aj keď má v ruke Búrkovú pečať...

* * *

Ešte predtým, než vkročil do Večnej ničoty, sa zhlboka nadýchol. Vstúpil do Čiernej čiary a objavil sa v tme. Keď si však nastokol prsteň v nádeji, že mu pomôže nájsť Bielu čiaru, všetko naokolo sa zmenilo naopak. Večná ničota bola odrazu oslepujúco biela a ešte stiesňujúcejšia.

Keď Derren zastavil čas, ocitol sa v Sekundárnom svete, pretože jedinou cestou do Večnej ničoty je Čierna čiara a jedinou cestou späť je Biela čiara. A do svojho sveta sa mohol vrátiť práve cez Večnú ničotu. Pátranie mal však teraz omnoho ťažšie, pretože v žiarivej bielobe, ktorá ho obklopovala, mal nájsť Bielu čiaru.

Zrazu však pochopil, že Búrková pečať mu môže pomôcť. Nechal sa viesť smerom, ktorým prúdila jej sila. Zrazu zastal v centre jej magickej moci. Zaviedla ho presne na miesto, kde sa mala zjaviť Biela čiara, aby ju pohltila Búrková pečať, a aby tak už nebolo cesty preč z Večnej ničoty.

V tom zacítil Derren, ako ho zasiahol blesk a upadol do stavu, kde jeho myšlienky neviazane hýrili a on nebol schopný vnímať nič pozemské. Dlho bol v tomto stave, až kým ho zvláštny a nadnášajúci pocit nirvány opustil, a on znovu nadobudol pojem o čase a o veciach skutočných. Vedel, že spolu s Bielou čiarou bola zničená aj Čierna čiara, a tak nikoho už

nemohla ohrozovať táto priepasť medzi dvoma svetmi zvaná Večná ničota. To bol koniec búrky na Temnom nebi...

V.

Auto nemenovanej značky patriace reportérke Jenny Eweryovej z denníku The Best Tomorrow kopírovalo dráhu diaľnice, po ktorej cestovala domov. Vedľa nej sedel spolujazdec Derren Doubt s hlavou v oblakoch a zasnívaným výrazom na tvári. Takto sa tváril už od chvíle, kedy opustili mestečko Dark Heaven, do ktorého sa nemienili nikdy vrátiť. Nepovedal ani slovo odkedy zachránil ženu svojich snov a nemala mu to za zlé, no začínala jej dochádzať trpezlivosť. Ničomu nechápala.

„Čo sa tam vlastne, dočerta, stalo?!“ vyrútila sa na neho, pričom podvedome pevnejšie zovrela volant.

„Vieš, za všetko môže ten prsteň.“ odvetil úplne bez života.

Po dlhšej odmlke pokračoval.

„Duše v Dark Heaven sú v bezpečí, no to miesto asi nikdy neopustia. Chráni ich Tajomstvo života.“ vysvetlil, no Jenny len nechápavo krútila hlavou.

„Nerozumiem ti ani slovo.“ povedala úprimne.

„Sú v Dome tichých hlasov, kam nevkročí žiaden Čierny anjel.“ hovoril ďalej bez ohľadu na to, či dávajú jeho slová pre iných zmysel. „Stráži ich vodkyňa Čiernych anjelov – Sandra. Zložila dohodu, ktorú potvrdila Búrková pečať. Na nejaký čas zrušila Zákon smrti, aby sme my dvaja mohli opustiť Dark Heaven, no potom ho opäť obnovila. Povedala mi, že nemožno úplne zničiť Zákon smrti, pokiaľ existuje Tajomstvo života. Sú to vlastne nekonečné hodnoty. Fatálna úloha splnená – znovu som navrátil tomu miestu rovnováhu, no zlo sa vždy bude snažiť o jej deštrukciu. Čierni anjeli sa búria a situácia je vyhrotená. To sa náš však netýka – zatiaľ.“

„A čo tie ženy v Žalároch nefritovej noci?“ chcela vedieť Jenny.

Z jeho mlčania sa však dovtípila, že ich nepostihol práve najveselší osud. Nakoniec je lepšie, že sa to nedozvedela. Sandra ich dala všetky povraždiť ako trest pre Čiernych anjelov za to, že jeden z nich znásilnil ženu vyvoleného.

„Z toho bude skvelá reportáž, čo myslíš?“ navrhla.

„Nie.“ namietol. „Tomu by nikto neuveril a už vôbec nie ja sám. Radšej o tom napíšem poviedku. Venujem ju Brandonovi Roggersovi.“

Od tej chvíle obaja mlčali až do rána. Jenny odstavila auto niekde ďaleko na krajnici a to, čo sa dialo potom, už do tohto príbehu nepatrí...

* * *

Obloha bola čarovná a hviezdy žiarili ako veľkolepé svetlá noci bdejúce nad celým svetom. Znovu sa spustil dážď, aby zmyl všetku neprávosť a krivdu. Zástupy Čiernych anjelov vznášajúcich sa vo vzduchu obkolesili obvod Domu tichých hlasov. Na čele s Pozorovateľom a v sprievode rituálnych aktov obety uvrhli svoju vodkyňu do priepasti, ktorá ako jediná bola prehliadnutou bránou do Večnej ničoty, z ktorej však už nie je úniku... A rozpútala sa anarchia.

Koniec

Fialový démant, fialový cejch

Černé tělo kmitá mezi stromy, svaly znavené dlouhým během se chvějí a pod sametovou kůží jasně vystupují žebra. Co chvíli mezi mrtvým listím vyhlížejí lesklé kočičí oči, ale karavana obchodníků se nerozhlíží v nehybném lese. Cesta na Trh je dlouhá, plná zákrutů a překážek a ty kamenné stromy nebudí strach. Každá žilka, suk i šedivé skoby větví jen oplétají Kopec a zaručují, že jim křehká klenba nebes nespadne na hlavu.
Hladová šelma se sune vpřed, z tlamy jí kanou stříbrné provazce slin a v uších lechtají lidské hlasy. Pak jí vlastní ostražitost zradí, drápy zazvoní na cestičce z ohlazených valounů, a děvčátko na konci zástupu se otočí.
„Dlak!“ vyjekne a zatne umolousané pěsti do otcových kalhot.
Několika mužům sklouzne paže k zprohýbaným šavlím u boku, ale ruce, změklé počítáním peněz, netouží bojovat. Poplašené zvíře zacouvá a teprve z relativního bezpečí šedivého podrostu rozezní sloupořadí mohutným zavrčením.
„Nevytahujte to, pitomci.“ Z bojácného davu se vyloupne ramenatý muž. Šavle klidně spočívá u jeho boku a oči upírá k obloze.
„Cyklus měsíce neodpovídá. Je to jen hladové kotě, nic víc.“
Černá puma jako důkaz sklopí uši a ztratí se mezi stíny. Karavana, osmělená silou jeho slov, pokračuje v cestě a kočičí tělo, občas pableskující mezi stromy, je zapomenuto. Jen on ho vnímá, ale mozolnaté prsty nesvírají šavli. Zatím ne. Splétají se v podivná znamení a vzniklé symboly se mísí s parou jeho dechu.
Nakonec se všichni uloží ke spánku na okraji lesa, téměř u cíle své cesty. Hlavy na tvrdém kamenní podkládají vaky, v prstech nesvírají zbraně, nýbrž váčky cinkající zlatem. Nic jejich spánek neruší v hodinách před úsvitem dne, kdy začíná Trh, největší událost v nejnižším patře města.
Chuchvalci tmy se plíží černá kočka s čenichem sklopeným k zemi. Zastaví se u kraje lidského ležení, rozhlédne se, jako by hledala zbytky, pak zuby obratně vytrhnou naditý váček z ochablé paže spícího. Cukne hlavou, když klouby prázdné ruky klepnou o dláždění, ale muž, hlavu omámenou bílým rumem, se neprobouzí.
Puma mrskne ocasem, připravená se svým podivným úlovkem zmizet ve stínech, když ji svalnaté paže uchopí za kůži a mrsknou jí proti nejbližšímu stromu. Zakňučí, ale to už ji magické znamení tlačí k chladnému kameni, rozprostírá nad ní svůj plášť, ale žádný dráp nedokáže protrhnout jeho mlžnou membránu. V zorném poli lapeného zvířete se objeví široká mužská tvář, neholená, ale s hlavou lesklou jako mince. Zvíře sebou mrskne, ostré drápy se bezmocně vytáhnou a zatáhnou, ale na pohublé tělo je stisk magického symbolu příliš silný. Zakňučí, takřka lidsky pohlédne na svého věznitele, pak se kočičí tělo protáhne, sametové chlupy zmizí a mezi okraji kouzla téměř proklouzne útlá dívka. Muž neskrývá překvapení, pohotově však nahradí rozptýlený symbol stiskem prstů a uchopí dívku pod krkem.
„Podívejme, koho tu máme.“ zavrčí a z jeho slov čiší úžas.
Tmavovláska vztekle zasyčí, ve tváři rudne, jak jí mužské prsty tisknou hrdlo, ale mezi zuby stále svírá kožený váček s mincemi.
„Půjdeš se mnou, zlodějko.“ sykne žoldák a téměř obřadně vyhrne potrhaný rukáv kabátu. Na holé kůži zasvítí stříbřitý pásek a pohublé děvče se z posledních sil pokusí vyprostit. Zaboří bosou nohu do jeho břicha, ale on neustoupí ani o krok. Pak se lesklá stužka rozvlní a jeden její konec rychlostí hada přilne k dívčímu zápěstí. Tlak na hrdlo povolí, v plicích zaštípá vzduch, a děvče klesne na kolena. Prsty obejme proužek stříbra, jemný a chladivý jako satén, ačkoli chápe, že kdyby chtěl, dokáže rozříznout kůži jako papír.
„Budu křičet, Čarodějníku.“ sípe, ale z pohmožděného krku vychází jen vzdálená ozvěna kdysi mocného řevu pumy.
„Křič si, drzé kotě. Nebo počkej, co ti chci nabídnout.“

Dokázala by ječet, kopat a bránit se, protože ji nečekalo nic horšího než pranýř a bič ve změklých rukou, které pro ni už dávno měly slabost. Ale tenhle muž s holou hlavou a očima lovce znal její malé tajemství.
Zavřela vzdorná ústa a nechala se vést. Cesta z ohlazených valounů běžela dál a nehybné stromořadí se potichu změnilo v úzkou městskou uličku. Domky z šedého kamene se tlačily vedle sebe, špinavé a odrbané jako žebráci čekající na almužnu, a obkličovaly široké prostranství, kde bez uspořádání postávala znuděná torza kupeckých stanů a stánků. Zítra to místo zaplaví barvy, vlající fábory a vůně kaštanů pečených v ohni, ale dnes to pro ni nemělo žádné kouzlo. Očima pronásledovala vzdálenou spirálu cesty až na vrcholek oblého kopce, kde kamení nahradil žilkovaný mramor a šedivé ticho duhová světla. Koruna spícího krále.
Její oči na okamžik zabloudily v té kráse a srdce praskalo touhou. Pak jí chlapské ruce postrčily před sebe a kouzelný výhled nahradil začouzený lokál.
U prasklé škeble, spousta pití a kuřiva, zhodnotila tmavovláska. Ovšem s prázdnými kapsami? Ani kelímek vody.
Zkušeně vklouzla do hromady těžkých rudých polštářů v koutě a špinavé lokty opřela o nízký stůl.
„Co teda chceš?“ broukla, jakmile dosedl vedle ní.
„Vilkasi,“ obsluha se zjevila jako duch mezi kotouči vonného dýmu. Boubelka sklonila tvář až k nim a těstovité líce rozvlnil úsměv. „Pro tebe jako obvykle. A pro dámu?“ Zalétla očima k její špinavé tváři a blednoucím skvrnám na krku. A k očím, drzým a zelenavým, jako mají některé šelmy.
„Trochu vody, Mapp, zdržíme se jen okamžik.“ poručil Vilkas a prudce trhl lesklým řetízkem, který je poutal. Dívce scvakly zuby, narazila bradou do stolu a její vlastní přání se rozplynulo v kouři.
„Kreténe.“ neodpustila si tmavovláska, jakmile Mapp pohltil kouř, a třela si naraženou čelist. V odpověď se dosud sametový řetízek zařízl do masa předloktí a palčivá bolest vystřelila až k rameni.
„Jak se jmenuješ, zlodějko?“ zavrčel cizinec, ale pouta nepovolila.
Odezvou mu bylo jen tiché hvízdání vzduchu mezi rty. Vzdorná dívka trhla hlavou a dlouhý cop jí sklouzl po zádech. Každého, kdo ji místo na pranýř vezme do podniku jako Prasklá škeble, nakonec dokáže uplatit.
Sklenice cinkly o stůl a usměvavá Mapp znovu zmizela v zakouřené místnosti. Tmavovláska propletla dlouhé prsty okolo sklenice plné čiré tekutiny a vytáhla z ní promáčené barevné paraplíčko. Podlitiny na jejím krku skutečně bledly a teď, když ji nezakrývaly vlasy, mezi nimi zřetelně vystoupila hranatá runa tetovaná fialovým inkoustem. Dobytkářská značka, doklad toho, že někomu patří. Hrubé prsty se lehce dotkly fialového znamení, ale dívka neucukla, jen odvrátila tvář.
„Violet.“ zašeptal. „Jak jsi to dokázala?“
Dívka semkla rty.
„Přeměňuješ se mimo měsíc!“
Odpovědí mu bylo jen další mlčení.
„Znám způsob, jak to zjistit.“ odsekl a ponořil se do jejích očí, zelených s jantarovými žilkami, aby jí dokázal, že odpovědi může najít sám.
Uviděl dívku sotva odrostlou panenkám, nahou a vyděšenou, stočenou na loži ze slámy a režné látky. Prsty objímají odřené holeně, když bílý tygr noří tesáky do prokrvené horní poloviny zad. Odér alkoholu je tím posledním, co si pamatuje. A bílý rum rozežírá mozky nejenom lidem.
Dívce vyklouzl deštníček z rukou a kapky vody se rozstříkly po stole.
„Dost už!“ Prsty vystartovaly a zanechaly na jeho předloktí krvavý šrám. Vidění však nepřerušily a surová mysl se znovu ponořila do její hlavy.

Nedostala nic z toho daru, magii, sílu ani nesmrtelnost. Opilý kočkodlak ji potrhal, ale nepromísil její vědomí s kočičí podstatou. Probudila se, ale nebyla dlakem, jen o tělo se dělila s černou šelmou.
„Zkazil tvou přeměnu.“ sykl, ale namísto zděšení v jeho očích svítila vášeň, jako by konečně našel smysl svého života.
„Trhni si.“ odsekla, vyděšená, jak snadno ho pustila do své hlavy. Krev, kterou nešetrný výslech spustil z obou nosních dírek, otřela rukávem.
„Chci jedinou věc, Violet. A pak můžeš jít.“ To jméno jí nepatřilo, ale on hltal očima fialovou runu na jejím krku a ta touha byla přímo hmatatelná.
Hořce se zasmála a najednou byla mnohem víc dítětem než dospělou ženou. Když dojde zlato, pořád ještě má vlastní tělo, aby jí vytáhlo z bryndy.
Volnou rukou sklouzla k hornímu knoflíku své haleny a zkušeným trhnutím rozepjala celou řadu. Zasvítila olivová kůže, bílé linky jizev křižovaly obliny prsou až k břichu, ale on její ruku zadržel dřív, než jí hrubá látka sklouzla z ramen.
„Tohle si nech pro někoho jiného,“ zasyčel. „Já chci vejce.“
„Vejce?“ vylétlo z ní téměř ublíženě, ale za tou přidrzlou maskou se náhle objevil strach. Tenhle podnik ji nakonec může stát mnohem víc, než trochu nepohodlí pod tím svalnatým cizincem. „To ho mám jako vysedět?“
„Chci dračí vejce.“ opravil ji a to, co sálalo z jeho hlasu, byla vášeň, jakou ani nahá dívčí kůže nedokázala rozpálit ve vyprahlém srdci.
Tmavovlásce vyschlo v krku.
„Klidně mě udej!“ odsekla, ačkoli jí strach z trestu vyplňoval útroby.
„Přines mi ho a nechám tě odejít.“ Poprvé se usmál a ten úsměv se stal šklebem vlka.
Zavrtěla hlavou. Slýchala zkazky o dracích a způsobech, jak projít do Středobodu, ale nic na světě by ji nedonutilo udělat to.
„Dokončím tvou přeměnu. Staneš se skutečným kočkodlakem, Violet, pokud to pro tebe tolik znamená.“ Jeho vlčí podstata, zastřená fází měsíce, na okamžik vystrčila drápky.
Dívce zajiskřilo v očích a pokusila se spolknout ten dusivý knedlík strachu, který jí uvízl v krku.
„Tak pojďme.“ zachraplala.
Vyklouzli ze začouzeného lokálu, ale neběželi zpátky na tržiště, nýbrž po schodech dolů, hluboko do sklepení. Zastavili se až u nejposlednější zdi, vlkodlak obrátil tvář k jednomu rohu a laskal to vlhké, páchnoucí místo dlaní. Cítil pod prsty teplo a puls, jako by kdesi daleko tepalo srdce, které vhánělo do chladného kamene krev.
„Tady je místo, kterým projdeš.“ zašeptal.
Dívka se rozhlédla, ale neviděla nic než ohlazený roh chátrajícího domu. Do dlaně jí vtiskl plátěný pytlík. Stříbrný had poutající jejich zápěstí se zavrtěl a obtočil jí ruku až k lokti, zároveň tak uvolnil jejího věznitele.
„Víš, co ti udělá, když zradíš.“ Kývl hlavou k lesklému poutu.
Věděla. Nejspíš by se tenoučký řetízek zařízl do masa a ruku uštípl. Pokud ne a loketní kosti by ho zarazily, nejspíš by ta puma v ní byla donucena ruku si amputovat.
Oči se mu leskly, když jí tak pozoroval, jak přemýšlí, a na holé hlavě se v kapičkách perlil pot.
„Můžeš si vybrat, pranýř nebo tohle.“ Prstem píchl ke stropu a oba věděli, že ukazuje ke Koruně spícího krále, klenotu obehnanému magickou zábranou, která však tvoři překážku pouze pro lidi neznalé kouzel. Už žádný fialkový cejch, jen světlo, hladká krása a dostatek všeho.
Ruce mu vklouzly do prázdna, pevně sevřel oči a pod jeho prsty vykvetla zářivá trhlina, jako by roztahoval těžké závěsy za ranního svítání.

„Co je na tom vejci tak zvláštního?“ pípla svou poslední otázku. Znala vejce, pštrosí i kachní, ale nedovedla si představit omeletu z dračího. A k čemu jinému vejce než k jídlu?
„S ním budu vládnout světu. Doslova.“
Možná si to měla rozmyslet, ohlédla se, ale času už nezbývalo.
„Běž.“ postrčil ji. A ona propadla do toho světla, už ne dívka, ale černá puma.
Tlapy dopadly do pružné trávy a mohutná kočka setrvačností popoběhla ještě několik metrů, než zpomalila do kroku a dívka v těle šelmy se dokázala rozhlédnout.
Stála mezi stromy. Ale nebyly to žádné šedivé sloupy, které zaručují, že jim nebesa neroztříští lebky. Tohle byly živé, dýchající věci. Šupinaté kmeny jemně pulsovaly a natahovaly uzlovaté větve do nebe, kde se proplétaly a vytvářely křehký baldachýn z listí. Perličky hvězd prosvítaly tou smaragdovou střechou a házely na mech zelenkavá prasátka. Černá puma sklonila čumák k pružnému mechu, ochutnala křišťálový vzduch a hravě se rozeběhla, skotačivá jako kotě.
Neohlížela se, zatím neměla proč.
Stromy se rozestupovaly před dovádivou šelmou, odtahovaly pokroucené kořeny z cesty a nechaly ji, aby tryskem utíkala dál a následovala hejno světélkujících broučků po lesní pěšince.
Hledej vejce, drala se dívce neodbytná myšlenka na mozek, ale zvíře v ní bylo omámeno svobodou a skřípěním větví skutečných stromů. Jako v odpověď na její veselí se mezi stromy rozestřel šedivý zákal mlhy a zformoval se v zástup postav. Drobný svítivý hmyz se rozlétl na všechny strany, když mezi ně vstoupila žena s tváří strohou jako kamenný kvádr, pavučina vlasů jí poletovala kolem hlavy a špičky bosých nohou máčela rosa.
Černá puma napjala svaly, připravena utíkat, když Strážkyně v prstech sevřela píšťalu. *Violet, Violet*, bzučelo dívce v hlavě to neodbytné jméno a nutilo ji improvizovat. Přiměla vyděšené zvíře hravě poskočit a dřív, než se nástroj dotkl kamenných rtů, vymrštit tlapu a seknout po opožděném světélkujícím broučkovi. Odlétl do trávy a jeho lucernička zhasla, ale puma se dál točila a pátrala třpytivými očky po nové hračce v podobě létajícího hmyzu. Předstírala hru, ale nikdo její masku dovádivého kotěte neprohlédl.
Strážkyni to stačilo, rozplynula se s mlhou mezi stromy a z hravého kotěte se stala prchající šelma. Nechali ji nestřeženou, ale ona to vycítila. Podezření v obsidiánových očích Strážců.
Černé boky kropil pot, ale puma nezpomalovala. Hnala se lesem, skok střídal skok, tlapka tlapku. Zastavila až tam, na úbočí mohyly upletené z desítek vybělených březových větví. Rozhlédla se, zelené oči rejdily po lese, ale Strážci zůstali daleko, zmateni cyklem měsíce.
Nebyla to kočka, kdo se vrhl k patě dračího hnízda, ale tmavovlasá dívka, plátěný pytlík svírala v zubech a šplhala k vrcholu. Už prvním dotekem poznala pošetilost svého smýšlení a strach pohladil její zátylek studenými prsty. Ne větve, ale ohlazené kosti splétaly vysokou mohylu. Žebra dlouhá dvojnásobek její výšky střídaly drobné kůstky, některé ostré jako břit, jiné hladké a kulaté jako kolenní čéška, prodírala se jimi k vrcholu, vyhýbala se mohutným talířům lopatek a obcházela květiny obratlů. Kosti pod jejíma rukama tepaly, jako by někde hluboko ještě proudila krev, a dívce drkotaly zuby při představě, jak obrovská zvířata je zde musela zanechat.
Aniž to čekala, překulila se přes vrchol a padla do hnízda.
Moře barev oslepilo její oči. Protřela je pěstmi a obraz se roztříštil. Vejce, stovky a tisíce, titěrná i obrovitá, všechna uložená v heboučké peřině bělavého husího peří.
Dívka natáhla prsty, překvapená jednoduchostí svého úkolu, ale které si vybrat? Karmínově červené nebo inkoustově modré, perleťovou žluť, možná jantarový karamel, lesklou ocel či třpytivé stříbro, růžový nach vedle blýskavého křišťálu.
Pak ho našla. Drahokam, který uchvátil její oči a rozhořel srdce.

Fialové. Temné jako hlubiny umírající noci, kdy všechny hvězdy zakrývá župan černoty, směrem ke špičce bledne a jasní, až skvrnka na úplném vrchu důvěrně připomíná jizvu, jejíž perleť je ještě zvýrazněna snědostí okolní pokožky.
Ruce hladově hmátly, uchopily to horké, na omak kožené vejce, a vytáhly ho z hnízda. Řev, který následoval a trhal její uši, nezazněl zdálky, ale docela blízko, jako by všechna ta vejce křičela, jako by i ona sama křičela spravedlivým hněvem dračí matky.
Mohyla se pohnula a kosti se začaly sypat. Ale tmavovláska najednou věděla, že žádná dračice není. V tom okamžiku, kdy se její prsty poprvé dotkly fialového démantu, téměř pochopila tajemství toho místa. Pocítila jeho příchuť na jazyku, přesto jí na poslední chvíli unikl jako střapeček před nenechavým kotětem.
Prsty se zachvěly a vejce jí téměř vyklouzlo, pak nad ním zatáhla tkanici váčku a drahocennou věc pohltilo teplé bezpečí. Dívka se překulila dolů, v uších jí stále zněla ozvěna dračího řevu, a řítila se do lesa po zadku, kalhoty trhané ostrými břity, špičaté kosti jí dloubaly do zad a rvaly cáry odhalené kůže. Dopadla do mechu, krev prýštila z desítky drobných oděrek a ran, udělala pár chvatných kroků, pak se změnila v pumu, sáček s vejcem mezi zuby, a prchala lesem.
Žádní broučkové jí neukazovali cestu, stromy tentokrát neustupovaly, pletly kořeny pod nohy a mezi nimi vyvěrala šedivá mlha. Natahovala vlhké prsty a snažila se polapit pelášící pumu, zachytit tlapy nebo ocas a strhnout ji do záhuby.
Vejce v sáčku poskakovalo a Violet, protože to teď bylo její pravé jméno, věděla, že ho musí uchránit za každou cenu. Pak ke zvířecím uším dolehl vysoký tón píšťaly a nohy se zapletly samy od sebe. Ohlédla se.
Od paty dračího hnízda vytékala mlha, formovala se v pavučinové postavy a ty rozebíraly kůstky jednu po druhé a přetvářely je ve smrtonosné nástroje. Flétny ze stehenních kostí následují bubínky z okrouhlých lebek potažených tenkou blánou dračích křídel. Zubatý smyčec skřípe o harfu z pahýlů žeber a stínové prsty rozeznívají vyschlé šlachy strun violoncella z pánevních kostí s krkem z poslepovaných obratlů. Za ní už přicházela žena s kamennou tváří a hrubým nástrojem u rtů. Píseň, která ji měla svázat, však neúčinkovala, jak by měla. Nikdy v sobě neměla ani špetku z opravdového dlaka a to ji teď zachránilo. Předala velení nad tělem své kočičí podstatě a ta ji hnala dál, sama zůstala skrčená v koutečku mysli, chráněná zvířecím vědomím, které píseň nedokázala zlákat.
Další Strážce jí přehradil cestu, puma prokličkovala okolo, pak však jeho prsty rozezněly kostěnou harfu, oba tóny se propletly a zvířecí tlapy sebou začaly bláznivě škubat. Puma zpomalila, nohy poslouchaly jen napůl, když ji zasáhl další Strážce písní své loutny z lebečních kostí. Zvířecí mysl zalilo opojné rozjaření, nechtěla nic, než zastavil a přidat se k těm šedivým postavám. Setrvačnost ji nesla ještě kousek, pak zastavila a Violet znovu přebrala otěže nad tím tělem.
Něco zahlédla. Dveře. Možná ty kterými přišla, ale nebyly samy, tisíce dveří otvíraly chřtány do černé skály. A ona netušila, které jsou ty její, protože ji nikdy nenapadlo ohlédnout se. Váček s vejcem jí ztěžkl v tlamě.
K mámivým tónům se přidala rozmarná píseň violy a dunění bubnů a puma už se nedokázala víc než plazit. Dohnala ji mlha a teď ovíjela její tělo vlhkými spirálami. Violet zírala z koutku zvířecí mysli a pečlivě rozmýšlela. Měla pouze jediný pokus. Rozhlédla se a dveře vpravo v ní okamžitě vzbudily důvěru. Vnímala zválenou trávu, jako by jimi proskočilo veliké zvíře, a čím déle se na ně soustředila, tím jistější si byla, že jsou to ony.
Možná ji zavolaly.
Další nástroje ovládly její tělo a černá puma už dokázala sotva víc než dýchat. Violet nepřemýšlela, přeměnila se a na okamžik byla znovu dívkou nespoutanou žádným kouzlem. Vrhla se ke dveřím, sáček se kýval v zubech, když ji tóny jeden po druhém dostihly a svázaly

mnohem silněji, než její kočičí podobu. Tělo letělo dál, vyrývalo brázdu do sypké zeminy, pak se zastavilo, ruka vylétla ke klice a stiskla.
Rozletěly se, ale místo, kam Violet bez dechu zírala, nebylo jejím světem. Vzduch, který vyvanul, nikdy nedýchala a zdi sklepení, kam hleděla, se drolily pod nánosem huňaté plísně.
Všechno bylo špatně.
Strážci se zastavili, když ji ovinula mlha. Klouzala po tváři, lepkavé prsty jí roztahovaly ústa, pronikaly do krku a hledaly srdce, které by mohly zastavit.
Dusila se. Panikařila, ale ta šelma v ní nakonec znovu převzala velení a jedna ruka dokázala vyklouznout ze spárů kouzla. Roztáhla tkanici plátěného sáčku a vytáhla blyštivý drahokam na světlo. Chápala, že v něm je ukryto tajemství, které jí uniká.
Mlha se stáhla a kouzelná píseň polevila. Violet se chroptivě nadechla.
„Vrať nám ho," zašuměl sbor hlasů. „A dovolíme ti otevřít jakékoli dveře."
Nedokázala to. Roztržitě pohladila fialovou runu v zadní části krku, ale horké vejce z rukou neodložila. Výměnou za něj ji přece čeká Koruna spícího krále, nejzářivější místo pod měsícem. Ale to byla jen slova, kterými obelhávala sama sebe. Ne, to fialkový démant uloupil srdce malé zlodějky a zdravý rozum zastínila touha.
Jakmile ruku s vejcem mateřsky přivinula k hrudi, píseň ji spoutala neztenčenou silou. Tentokrát neměla omámit, ale zabít. Stromy se přiblížily, kořeny trhaly nefritový mech a v jejich šupinatých kmenech se objevily tváře, pak začaly zpívat. Všechny tóny se propojily v harmonii spoutání a smrti. Mlha se jí okamžitě znovu vedrala do krku a Violet vzlykla. Dlaně vlhly potem, vejce na její hrudi klouzalo a umrtvené prsty ho nedokázaly zastavit.
Svět ztichl, když jí vypadlo z rukou. Letělo děsivě dlouho, odrazilo se od mechu, poskočilo a Violet naslepo hmátla do vzduchu. Zpocené prsty se svezly po tenké slupce a ta se po nárazu na zem roztrhla. Tmavovláska zalapala po dechu a po natažených dlaních se jí rozlila vlna světélkující tekutiny z roztříštěného vejce.
Křik. Jekot. Kvílení. Tisíce hlasů se mísí v jednolitý proud a spalují vnitřnosti na popel. Sklo se tříští, domy padají, a úplně naposledy sloupy podpírající nebesa puknou a klenba z křišťálu se řítí na lidské hlavy. Všechno se propadá do pekel.
V každém vejci je ukryt jeden svět.
Dveře po její pravici se roztékají jako z vosku, Violet se nedokáže ohlédnout, ale vidí odraz té zkázy v obsidiánových očích Strážců. Místo, kam vedly, bylo zničeno.
Ani tón kouzelné písně už nevisí ve vzduchu a v té vteřině nepozornosti, kdy všechny světy zadržují dech hrůzou, Violet omdlévá a zády propadá do světa, který jí nepatří.
Probudí se promrzlá na vlhké zemi, hrozen plísně ji lechtá za krkem, jako by ho přitahovalo teplo jejího těla. Kouzelný les zmizel, ze dveří zůstal jen plesnivý roh sklepení a nikde nestojí Čarodějník, který by je dokázal znovu odemknout. Tekutina na jejích rukách oschla, ale zanechala zářivé skvrny a stříkance na kůži.
Kain zabil bratra a byl označen, její chtivost zničila celý svět a znamení, které jí zůstalo, nelze přehlédnout ani v naprosté tmě.
Zelené oči zaplnily slzy, opožděné, ale o to palčivější. Vyřítila se po schodech do lokálu, ale nevnímala víc než útržky z toho cizího světa. Usměvavá Mapp se ztratila, zbyla jen pohublá ženská s boláky ve tvářích, smradlavý tabák z vodních dýmek a kalné nápoje bez deštníčků.
Nádech. Výdech. Vlhký dech mezi rty. Stojí na tržišti. Ale kde je Trh, největší událost v nejnižším patře? Nic, jen pár potrhaných, vyrudlých stanů a kopice hnijící zeleniny. A v rohu namísto pranýře na zloděje číhá šibenice.
Nádech. Výdech. Tvář křiví pláčem, poznamenané ruce tiskne k prsům. Všichni se otáčejí, jako by chápali, co ty světélkující skvrny znamenají. Cop se jí rozpletl a tmavé kadeře zakrývají fialovou runu na krku. Erika, jméno, které jí dala matka, bylo zapomenuto. Teď je Violet, bořitelkou světů, ztracenou a zatracenou.

„Proč jsi ho chtěl, Vilkasi, TY HAJZLE!!!“ křičí, ale stříbrný had na jejím předloktí zůstává mrtvý a to může znamenat jediné.
Že zničila svůj vlastní svět.

Hrdina a Král

K Hrdinovi se přišouralo dítě.
„Zajímá tě má frustrace?“ zeptalo se, očka vykulená. Hrdina pokývl hlavou, ale nepřestal vysílat blýskavé úsměvy k Dívce stojící opodál. Dívka našpulila rtíky a poslala mu vzdušný polibek.
„Nezajímá,“ povzdechlo si dítě. A se skloněnou hlavičkou odešlo. Hrdina si prohrábl vlasy a vyrazil do akce.

Král se probíral hromadou papírů.
„Kde se fláká ten Hrdina?!“ Zahřímal. V uších se mu rozklimbaly obrovské náušnice. „Člověk má starostí nad hlavu, papírů celý sál a někde v hradě pět mrtvol.“ V rozčilení se vymrštil ze židle a rozlil přitom inkoust. Čerň se vpila do papírů na stole.
„Kruci,“ ulevil si a zase se posadil. Pohlédl na zbylá písmenka. „Je to v pohodě, jen nějaká petice proti bourání hradu. Pak pár nezajímavých rozsudků smrti…“ Zběžně se probral papíry. „A měl jsem podepsat formulář na odstranění jakéhosi draka, co mi unesl manželku. To počká, to klidně počká.“ Usmál se a zamnul si ruce. Strážný, který se ještě před chvílí hrbil pod návalem Králova vzteku, se narovnal.
„Tak kde je ten Hrdina!“ zařval Král a strážný se poroučel k zemi.

Hrdina se schoval za trám. Ve stájích bylo šero.
„Pane?“ Ozval se jemně modulovaný hlas Dívky. Nejistě kráčela mezi koňskými stáními. Vyskočil a uchopil ji do náruče.
„Aáá.“ Zacpal jí pusu.
„Psst.“ Pustil ji.
„Lekla jsem se,“ oznámila. Pak ji čapnul a vtáhl na seno. Za chvíli se už věnovali příjemnějšímu rozhovoru. Hrdina se zrovna zabýval šněrovačkou, když se mu u ucha ozvalo:
„Zajímá tě má frustrace?“ Dívka zavřeštěla a dítě sklíčeně odťapkalo pryč.

Vystřídaný strážný u dveří se narovnal.
„Sehnal už někdo toho Hrdinu?“
„Ne Výsosti.“
„A hledali jste?“ Náušnice se hrozivě rozzvonily.
„Ano Výsosti.“
„A proč tu stále není?“ Král přihodil pár dalších lejster do krbu. V místnosti bylo chladno. „A vyskytuje se vůbec v tomto hradě?“
„Ano výsosti. Přihlásil se do večerní soutěže o nejhezčí usměv.“
„Tak když je na Našem hradě, proč není v Našich komnatách a neřeší s Námi Náš problém?“
„Hned někoho znovu pošlu, Výsosti.“ Král se sklonil nad svými lejstry.
„Zajímá tě má frustrace?“ Zeptal se jemný hlásek těsně vedle jeho ucha. Král povyskočil a převrhl prázdný kalamář.
„Kdo sem pustil to dítě!“ Strážný vběhl do místnosti. „Není tu chvilka klidu.“ Král zahoupal hlavou a náušnice se opět zakymácely. „Vyhoďte ho,“ ukázal prstem na dveře. „A naplníte mi ten kalamář,“ vrazil překvapenému strážnému do ruky prázdnou nádobku.

Hrdina kráčel po chodbě ke komnatám Krále. Měl mizernou náladu. S Dívkou nakonec nic nebylo. Nepokojně si upravil košili. Utekla, jen co si natáhla ponožku. Tu druhou mu tam nechala. Nejspíš jako suvenýr...na památku. Dalo by se říci, že Hrdina tím byl frustrován. Nakráčel ke komnatám Krále. Strážný přede dveřmi se ho nesnažil ani zastavit, protože tahle hora masa měla ještě horší náladu než samotný král. Hrdina rozrazil dveře a poklekl na jedno koleno.
„Výsosti.“ Křuplo to a hradem se ozvala rána jako když vystřelí z děla. Král sebou jen slabě cukl na židli.
„Zase na nás někdo utočí?“ Zeptal se a ani se nenamáhal zvednout hlavu od papírů. „Soucítím s tou dělovou koulí.“ Pak zvedl pohled. Náušnice zazvonily.
„Hrdina!“ Hrdina se postavil a nakráčel přímo před Krále.
„Můj meč je vám k dispozici, Výsosti.“
„Vybral sis zvláštní úkol. Potřeboval bych spíš tvůj mozek než meč. To už mají na pracovních úřadech pro hrdiny nedostatek pracovních sil, že mi poslali tebe?“
„Ne, výsosti, vybral jsem si tenhle úkol sám, abych dokázal, že ta teorie o tom, že hrdinové jsou dobří jen na vraždění, není pravdivá.“ Vypnul hruď. Král si ho se zachmuřeným pohledem prohlédl. Svaly nabyté za pomoci různých posilovacích (mučících) strojů, ne li stereoidu. Perfektní nablýskaný chrup. O dlouhém meči nemluvě a … pane bože, on je to blonďák! Král smutně zavrtěl hlavou. Nedá se nic dělat, nejspíš bude muset zase psát další výhružný dopis na úřad. Samozřejmě nepodepsaný.

Král dopil další sklenici osvěžující citronády a zdrceně se opřel o opěradlo. Před ním seděl Hrdina, v očích chápavý výraz. Tedy - jen na první pohled chápavý. Jinak byl úplně mimo.
„Takže znovu,“ nadechl se Král. Hrdina přikývl a opřel si pod bradu hlavici meče. „V našem hradě…“ Král se odmlčel. Hrdina horlivě zakýval hlavou až si málem prorazil bradu hlavicí meče.
„To už jste mi vysvětloval. Hrad je všechno tady okolo.“
„Správně, tedy v našem Hradě.“ Král si dolil osmou sklenici osvěžující citronády. „Ztratilo se tu pět lidí. Čtyři už se našli, pátý se taky určitě najde.“
„A jak to můžete vědět?“ vyskočil Hrdina.
„Vždycky se našli,“ pokrčil Král rameny a uhodil se o náušnice.
„Co když jste do toho zapleten?!“ Král spustil hlavu do dlaní.
„Podívej Hrdino, posaď se.“ Hrdina ho poslechl. „Přemýšlej.“ („jestli to umíš“ chtěl ještě dodat, ale přece jenom ten meč…) „Kdybychom do toho byli zapleteni…“
„My! Ha, je vás víc! Vy něco skrýváte!“
„Ne. Tomu se říká pluar majestatus a hovoří tím králové.“
„Jako že si myslí, že jich je víc? Jako že o sobě mluví jako o dvou?“
„Ano, nějak tak. Vidíš, jak ti to někdy rychle myslí.“
„Já jsem vždycky věděl, že ti králové nejsou normální,“ zavrtěl hlavou Hrdina. Král si povzdechl.
„Takže znovu. Kdybych do toho byl zapleten, tak se nebudu snažit o to, aby se na to přišlo. Nikoho sem nezavolám, aby to vyšetřoval…“
„To je logický,“ pokýval hlavou Hrdina a zkrabatilo se mu čelo.
„Taky bych nevěnoval tolik svého drahoceného času, abych to někomu vysvětlil.“ Hrdina podmračeně přikývl.
„Tudíž stručně. Na začátku měsíce zmizel můj osobní lokaj. Týden po něm velitel stráží, ten se našel hned. Pak se našel lokaj a zmizel podkoní. Nebyl to ledasjaký podkoní, ale podkoní od našich vzácných jednorožců! Takový se jenom tak nenajde. No a poté zmizela třetí dáma.“
„Byla hezká?“ Pozvedl Hrdina s nadějí hlavu a blýsklo se mu v očích.

„Ne, byla tlustá a ošklivá. Strašná megera. Žádná škoda. Po dámě zmizela Kuchařka. Uměla strašně dobré švestkové knedlíky.“ Král se zasnil. V mysli se mu vynořily voňavé, švestkové knedlíky, se spoustou cukru a tvarohem. Polkl slinu a pokračoval. „Pak se našla dáma. Pár dní po ní vypadl z jedné skříně podkoní. Ted čekáme až se někde vynoří Kuchařka.“ Král se odmlčel a posunul sklenici po stole. „Je to jednoduché, že?“ Hrdina otevřel jedno oko a přikývl. Král vstal a začal se procházet mezi komínky lejster a pergamenů.
„Lokaj byl zavřený v masivní truhle se zlaťáky. Hlavní pitvologové se nemohou shodnou, jestli zemřel na nedostatek vzduchu nebo potravy. Navrhovali to ozkoušet, bohužel se nepřihlásil žádný dobrovolník...“ Chvíli bylo ticho, Král ometl prach zu jedné hromádky. „Třetí dáma se nalezla zaseklá v tajné chodbě, která se už dávno nepoužívá. Architekt prostě nepočítal s tím, že by se do tajné chodby hrnuli dva najednou. A velitel stráží…“ Otevřeli se dveře a vojenským krokem nakráčel do komnaty voják. Zasalutoval a srazil podpatky.
„Vaše výsosti hlásím že vyplavala Kuchařka. Vynořila se v hradním příkopu.“ Zahalasil po vojensku.
„Odchod!“ Zavelel Král. „Takového rámusu,“ brblal. „Taky se mohl utopit on a ne Kuchařka.“ Hrdina probuzený příchodem vojáka si poposedl na židli. „Takže Hrdino, napadá tě něco?“

Hrdina měl své zkušenosti. Usadil se v jedné zapomenuté komnatě a přemýšlel. Když si to nechal pošesté vysvětlit, došel k názoru, že:

Podkoní byl fetišista. Vlezl do skříně s dámským prádlem a tam ho zamkli. Dámy jsou tu nejspíš málo čistotné, když ho nenašly dřív.
Kuchařka si šla zaplavat do příkopu a neodhadla situaci. Asi měla ráda ty potvůrky, co ji ohlodali.
Lokaj kradl a spadl do truhly. Truhla se zacvakla a víko nešlo otevřít.
Dáma hodlala sbírat nové klepy a při odposlouchávání se zasekla.
Velitel stráží se šel kochat výhledem z věže a spadnul dolů.
Král je hysterik… (nebo historik??) a má sklony k přehánění.
„Zajímá tě má frustrace?“ Písklo mu dítě do ucha. Hrdina se narovnal.
„Vypadni, nevidíš, že přemýšlím?“ Dítě smutně odcházelo.
„Je tu spousta kouře.“ Šeptlo mezi dveřmi.

Král měřil kroky komatu. Prodíral se přitom mezi stohy papíru. Velké zlaté náušnice cinkaly. Vadilo mu, že zmizeli tak důležití lidé. Pár děveček a čeledínů ať si vezme čert, ale je někdo důležitější než Kuchařka?
„Proč nikoho nezajímá má frustrace?“ Vzlyklo něco pisklavým hlasem v koutku. Král se zastavil v polovině kroku. Bublalo to v něm.Užuž chtěl vybuchnout, když si to rozmyslel. Vzpomněl si na základy asertivního chování. Posadil se na stoh stížností na komín královské kuchyně. Vzpomněl si, že v jedné z nich pisatel přirovnával komín k továrně (co to vlastně je?).
„Tak povídej, synku,“ vybídl dítě.
„Tatí, mě strašně frustruje,“ zavzlykalo Princátko, „frustruje, že…“ Do komnaty vtrhl Hrdina.
„Já to mám! Pachatel je někdo, kdo se vyzná v hradě!“
„Psst,“ naznačil Král a mávnul rukou, ať si sedne. Hrdina ztěžka dosedl na žádosti o nové záchody a umyvadla.
„Víš tatí,“ začalo znovu dítě, „od té doby, co ten ošklivý drak unesl maminku,“ vzlyklo, „tak si se mnou nikdo nechce hrát na schovávanou.“ Dětské slzy se rozpily na protokolu od soudu. „A když si se mnou někdo hrál, tak se schoval tak, že jsem ho nenašel.“ Dětské tělíčko se

natřásalo. Král vyslal k Hrdinovi významný pohled, který se s okamžitou platností roztříštil o nechápavé Hrdinovo čelo.
„A s kým sis hrál?“
„Se strejdou Lojzou Lokajem.“
„A se strejdou velitelem stráží?“
„Ne, ten se mě lekl, když jsem se ho chtěl zeptat…“
„To stačí. Hrdino, myslím si, že pro tebe budu mít úkol…“

Za dva dny Hrdina opouštěl hrad vybaven vším potřebným pro zabití draka. Princátko mu mávalo z okna a Král se rozčiloval, co tu dělá ta dračí bourací četa a proč chtějí bourat zrovna jeho hrad. A proč mu nikdo nepřinesl tu petici, kterou podepsala půlka království, aby se to nebouralo?

Jako ryba na udici

Pestře květované závěsy se zavlní v okně a naplní místnost sladkostí pozdního večera uprostřed léta. Stužka neviditelného dýmu se přehoupne přes parapet, překoná pokoj a pach spáleného papíru mi roztočí hlavu jako kolovrátek.
Vrátilo se to. Zaklapnu laptop a odklidím ho z dosahu, když si uvědomím její přítomnost.
„Víš, asi ho miluju.“ šeptá právě, kolena přitažená k bradě, světlé vlasy zplihle visí kolem potem ulepeného čela.
To její žvatlání většinou neposlouchám, ale teď si uvědomím, že nevypadá zrovna zdravě.
„Běž vedle,“ zavrčím, hlava se mi točí čím dál víc a nenechává prostor k přemýšlení.
Ona vzhlédne, ale zůstává ztracena ve svých myšlenkách. Pod očima se jí rýsují tmavé kruhy, jako by nespala už celé týdny.
„Vypadni, Karolíno!“ To už svírám její paži a vleču ji ze dveří. Moje prsty nechávají rudé otisky uprostřed křehké perleti jejích rukou. Zastaví se na prahu, oči rozšířené jako zvířátko lapené do pasti.
„Pomůžu ti,“ hlesne.
„Zůstaň tam!“ A zabouchnu dveře.
Udělám dva vratké kroky, pak klesnu na kolena. Neviditelný dým vyplní celý pokoj a nutí mě naprázdno dávit. Opřu čelo o studenou dlažbu, vnitřnosti se mi zapletou v bolestivé uzly a svaly zaplaví třas. Vlasy odhrnu za uši a snažím se pravidelně dýchat. Stihnu zavřít oči, než nitku vědomí přerve nepředstavitelná bolest kdesi v hlavě.
Nejdříve přicházejí křeče, teprve poté vidiny.
Světla. Modré střídá červené, červené žluté a tak pořád dokola. Zírám přímo do nich, rozkvétají mi nad hlavou jako květy, aby vzápětí uvadly a nechaly se nahradit jinými. V uších duní bubny, ale mnohem silnější je jiný zvukový vjem: hlasité steny jsou rytmické, téměř jako dýchání, ten poslední se mění v bolestivý výkřik. Tělem kmitne záchvěv slasti, ale rychle ho nahradí nevolnost a pocit odtékání. Poslední záblesk barevných květů se slévá v jeden.
Nit se přetrhla. Dlažba chladí mé rozpálené čelo a všechen dým zmizel.
Otevírám oči, v hlavě zaseté střípky cizího vědomí, když spatřím bosá chodidla ve dveřích. Karolína se vrátila. Zvednu se, tmavé vlasy přilepené k hlavě vlastními zvratky, a snažím se odbelhat do koupelny.
Ve strohé místnosti pustím vodu a strčím hlavu přímo pod kohoutek. Nohy zůstávají jako z rosolu, ale ledová voda mi v hlavě začíná dělat jasno.
Ta, v jejímž těle jsem se na okamžik ocitla, je zcela určitě mrtvá. S umíráním už mám zkušenosti.
Za dveřmi se jako duch objeví Karolína. Zírá na mě, sotva tak stará, aby přestala být dítětem, a páčí mop ze skříně.

Nepřemýšlím, jen se otočím a vymrštím pravou ruku. Udeřím ji otevřenou dlaní, ne příliš silně, přesto se musí zachytit rámu dveří, aby neupadla.
„Měla jsi zůstat venku.“ syčím a snažím se, aby to znělo ledově.
Nepustí mop, jen dál stojí, vzpurná a tvrdohlavá, a tře si postižené místo rukou.
„Zase jdeš zachraňovat svět?“ Její ledový tón zní mnohem lépe než ten můj. Měla bych na tom zapracovat.
Neodpovím nic. Vyrvu jí mop a odcházím.
Pak, když otvírám skříň a přehazuji si přes ramena černý kabát, provokativní uprostřed léta, ale pořád lepší, než aby mě někdo viděl se zbraní v podpažním pouzdře, obzvlášť, když můj Desert Eagle není zrovna kuličková verze, uvědomím si, že se plete. Kdyby šlo o svět, vůbec bych se nenamáhala. Zachraňuji si vlastní krk. Ten krásný, štíhlý a pro mne ze všeho nejdůležitější krk.

* * *

Pod postelí je i ve slunečném ránu dostatečná tma, aby všechny panenky měly své soukromí. Dvanáctileté děvče vklouzne z pod deky rovnou k nim do tmy a v ruce třímá postavičku Kena v jeho nejlepším obleku.
Z vedlejší místnosti zaznívají rozhádané mužské hlasy,
(Je nemocná, rozumíte?)
ale ona je neslyší. Přišel čas, aby si princ z pohádky vybral svou nevěstu.
(Zaregistrujte ji a oni se postarají…)
Spiklenecky se zahihňá, když plastový panáček políbí jednu z princezen na rty a požádá ji o tanec. Samozřejmě tu nejhezčí ze všech, dlouhonohou blondýnu v růžových šatech, o které si děvčátko myslí, že až vyroste,
(Bez léků zemře!)
bude jednou vypadat jako ona.
(…přijdou křeče…)
Oči má ještě zakalené spánkem, ale ve světlovlasé hlavě se odvíjejí všechny ty sladké řeči odposlouchané ze seriálů pro dospělé o věrné lásce a štěstí až do smrti. Znovu se zahihňá.
(…zborcení nervového systému…)
Dveře do pokoje se rozlétnou, někdo ji uchopí za kotník v huňaté ponožce a začne ji z pod postele vytahovat ven.
Dívenka křičí z plných plic, ale křik se jen slepě odráží od stěn domu. Ústa jí zaplní prach a nutí jí kašlat a dávit. Z ochromených prstů vyklouzne Ken i jeho budoucí nevěsta a stanou se znovu jen tím, čím vždycky byli.
Kouskem plastu v pestrobarevných hadřících. Pohádka skončila.
Děvčátko dál bojuje, ale stisk nepolevuje. Flanelové pyžamo se jí vyhrne až do podpaží, břicho rudne, spálené hrubými vlákny koberce, pak se najednou ze zaprášeného ticha ocitne venku, ochromena jasem zimního rána. Kdosi ji pevně sevře v náručí a vynáší ven z jejího pokoje. A ona přesně ví, kdo to je.
Dostaly ji příšery.
Příšery s proporcí dospělého muže v doktorském plášti.
Z hrdla se dere chroptění, jak ho slzy ucpaly lepivým knedlíkem strachu, nakonec mezi rozmazanými barevnými fleky zahlédne otcovu tvář. Pak už padá spolu s omráčeným mužem na podlahu, otec ji sbírá, v pravé ruce zakrvácenou pažbu revolveru, kterou lékaře uhodil do spánku.
Světlovlasé batole zafňuká, když ho vytahují z postýlky, ale pak se znovu spokojeně stulí v otcově náručí.
„Utečeme, holky.“ šeptá jim do vlasů, jediný muž, kterého nikdy nepřestanou milovat.

* * *

Snažím se skrýt ve stínech, ale tma nemá v očích elektrických lamp žádnou šanci. Proplétám se mezi patami moderních domů a tuny skla odrážejí plastové světlo do každého koutu, kam bych se chtěla přimáčknout. Toužím procházet neviděna, když následuji ten horký háček ve své hlavě. To, co zabilo tu ženu, mne za sebou vláčí jako rybu na udici. A pravidla jsou jasná.
Odbočím do další ulice a bolest v hlavě ještě zesílí. Jsem blízko, obsidiánová Jehla se tyčí přede mnou a její hrot trhá mraky. Mrazí mě jen z jejího stínu, ale projít okolo musím, nedá se nic dělat. Postávají zde lidé, bezejmenné šedé šmouhy odvrácené zády, nikdo si mě nevšímá a všichni jsou dost daleko, abych jim v případě potřeby dokázala utéct.
V hlavě mi škubne a vidění se rozostří. Pokusím se trochu uvolnit a uvědomím si, že jsem nejspíš minula svůj cíl. Vrátím se o několik kroků zpět, když se ten provázek vedoucí z mého mozku napne a zadrnčí.
Rozhlédnu se, připadám si trochu jako pitomec, jak tu tak courám sem a tam, okolo místa, kam se za nic nechci dostat, když zahlédnu úzké schůdky vedoucí ke dveřím pod úrovní ulice. Přirozeně. Ta léta, kdy dívky navštěvují různé kluby, hledajíce příjemné povyražení na záchodcích, jsem naštěstí přeskočila, ale tohle mě napadnout mohlo. Otevřu dveře a ulici zaplaví koktejl bubnů, elektrické kytary a alkoholu.
Vypadá to, že jsem o nic nepřišla.
Vyhazovač je hřmotný mladíček, ale pivní břicho povislé přes pásek mě nenechává na pochybách o stavu jeho tělesné kondice. Blbec, kdyby mu místo lístku stačil jen můj přirozený ženský půvab, nemusel by si teď foukat zpřelámané prsty.
Vklouznu do davu, světla vytvářejí přesně stejnou iluzi květin jako v mém vidění, a následuji háček v hlavě. Prodírám se sítí těl, pár prstů mi sklouzne po zadku, ale co, přece těm dětem neustřelím hlavu. Protáhnu se kolem nálevního pultu i pódia s rozkřepčenou skupinou ještě dál, kam světla dosahují jen zřídka. Rozepnu zip kabátu a pravou rukou povolím manžetu podpažního pouzdra.
Nechce se mi střílet mezi lidmi, ale pořád lepší oni než já.
Pak zahlédnu tu červenou pohovku a vím, že jsem na místě.
Odhrnu prameny vlasů z čela a zhodnotím situaci. Na ohyzdné imitaci kůže sedí muž, kterého hledám. Jako bych téměř viděla tu pupeční šňůru, která nás spojuje. Je skrytý ve stínu, do blýskavých světel mu vykukují jen leštěné špičky polobotek.
Přistoupím k němu, ruku decentně schovanou pod kabátem, abych nezpůsobila paniku. Pokud to udělám rychle, stihnu noční pořad v televizi.
„Čekám tě, Deny.“ zašeptá tak sladce, že to přehluší veškerý řev rockové kapely. Ruka mi samovolně sklouzne po ledové pažbě revolveru.
Něco je špatně. Do hajzlu.
Jeho obličej se vyloupne ze stínů a překvapí mě svou krásou. Stojím tam ohromená, ruce bezvládně visí, v uších slyším jen tlukot vlastního srdce. Muž najednou stojí vedle mě, bezedné oči upřené do těch mých, tak blízko, že jasně vidím odrazy světel v jeho zornicích.
Racionální část mé mysli křičí, protože stále vidí tu spojnici mezi námi, ale moje tělo v tuhle chvíli ovládá jiná část. Ta, která po večerech slintá nad Keanu Reevesem.
Moje ruce namísto střelby vklouznou pod jeho košili v naprosto intimním gestu, jako bych byla nějaká pitomá puberťačka. Způsobilo to kouzlo, samozřejmě, ale ta část, která si to uvědomuje, je bezpečně svázána ve vlastní hlavě. Svázána chtíčem.
Nelidským, pouze zvířecím chováním založeným na touze brát.
„Nebraň se, Deny.“ šeptá dál a ostrými zuby mi drtí rty v parodii na polibek.
Nedokáži odtrhnout pohled od hry světel v jeho očích. Zdvihnu ruku v náznaku odporu, ale on mě zadrží jako malé dítě a plácne mnou na pohovku. Kabát klouže z ramen a popruh, který mi

poutá zbraň k tělu, praskne, přerván neznámou silou. Jeho tlumené cvaknutí o podlahu ukončí všechny mé pokusy odporovat.
Dokonale se ztrácím v jeho očích, když mi rve černé tílko z těla a s ním i cáry kůže. V hlavě křičím, ale z mých rtů vycházejí hlasité steny, jako by mi nic nezpůsobovalo větší rozkoš, než teplá krev stékající úžlabinou mezi prsy a hromadící se v jamce břicha. Sama si z boků stahuji kalhoty, pásek řinčí, a sápu se na něho, stehna roztažená, ne víc než prošoustaná děvka. Nevnímám, že se jeho tělo mění, prodlužuje a protéká mi mezi prsty, ani to, že když otevírá ústa k polibku, stává se jeho tvář chřtánem plným temnoty. Nezáleží na ničem, když se mi konečně podaří obejmout jeho nahé boky koleny a přirazit k němu, hnána touhou po tom bolestivém pocitu plnosti, spoutána nejsilnějším kouzlem ze všech. Jehly zubů nepřestávají drásat kůži a lepkavý jazyk olizuje kapičky krve deroucí se z ran.
Pak, když se první pocit rozkoše zrodí ve slabinách, prožene se páteří a skončí v mozku, uvnitř mě se začne dít něco znepokojivého. Zvrátím hlavu a zahledím se do skákajících světel. Najednou je mi mdlo, pokouším se od něj odtrhnout, ale on mě drží v ocelovém sevření a pocit slasti nahrazuje prázdnota.
Konečně doopravdy umírám, pomyslím si těsně před tím, než upadnu do bezvědomí.

* * *

Pramínky krve stékají do očí a vytvářejí karmínovou clonu. Vytáhlá černovláska stojí před zrcadlem, ramena se jí chvějí, ale v ruce pevně svírá zakrvácený nůž.
Pak ho znovu zdvihne k vlastní tváři.
Zabij vysílač.
Zabij vysílač.
Ta slova slýchá stále. Ale copak nikdo nechápe, že tím to nekončí?
Nůž vnikne do rozšklebené rány nad levým obočím. Špička škrábe o kost, ale ona drží a pitvá se ve vlastním mase. Na bolest je zvyklá, přesto pláče a slzy ředí krev.
Někde tam je,
(přijímač)
háček, který tolik pálí.
Háček, který jí nutí vidět všechny ty věci.
Hrot nože sklouzne, prosekne obočí a o chlup mine oční bulvu. Možná by to bylo lepší, pomyslí si v agónii, ale nakonec nechá ruku s nožem znovu klesnout. Mohla ho vrazit očním důlkem do mozku a ukončit to utrpení, ale na smrt?
Na tu se necítí dost silná.
Namísto toho hrábne do stolku a vytáhne otcovu zbraň, hranatou a těžkou pro dívčí ruce. Zestárl, ten pohledný muž, za ty roky, co ji chrání. Co za ni zabíjí. Ale teď je to na ní. Podědila tu zbraň jako rodinné stříbro.
Dveře se otevřou a do pokoje vklouzne copatá holčička. Tmavovláska zahlédne její odraz v zrcadle a všechen vztek vybublá na povrch. Upustí nůž, ten zazvoní na dlažbě
(žádné koberce, protože některé skvrny odstranit nejdou)
a rozstříkne kolem krvavé démanty. Malý andílek mlčky natáhne buclatou ručku, ale ona ji odrazí, srazí prcka na dlažbu ostrou hranou pistole. Cítí, jak protrhla jemnou kůži dětského nadloktí, malé prstíky se rozbalí a vyklouzne z nich barevná náplast s kresbou medvídka Pů. Ale ona už utíká pryč, následovaná bolestným řevem, ulepená krví a posedlá nenávistí. Běží, aby zabila svého prvního Příchozího a zachránila si život.
A pláče, protože přestává být člověkem.

* * *

Hopsavá světla mi prosakují víčky , ale nejsou tím, co mě probudilo. To pichlavá bolest, rozlévající se z levého očního důlku, mi říká, že vstát musím, jinak už nebudu mít kdy. Otevírám oči, nahá a ulepená od potu a krve, okradená o mnoho sil. Posbírám své svršky a přes potrhaná ramena přehodím kabát, který jediný přežil celou scénu bez úhony. Revolver vyvleču z nefunkčního popruhu a zaháknu za opasek.
Všichni ranní návštěvníci klubu se ode mne drží v patřičné vzdálenosti, skoro jako bych měla nějakou nakažlivou chorobu. Odbelhám se na zrosolovatělých nohách na dámské toalety, špinavé zato prázdné, za což mohu vděčit nejspíš svému neobvyklému zjevu.
Flekaté zrcadlo odráží někoho, kdo mi není ani trochu podobný. Kam zmizela ta sebejistá potvora, která pro žádnou ránu nejde daleko? Zírá na mě spíš dítě než dospělá žena, s tmavými kruhy v bledé tváři a stopami drápů na horní polovině trupu, jako by mě předhodili párku lvíčat na hraní.
Incubus. A já jsem tak pitomá, že jsem se k němu přiblížila natolik blízko, aby mě mohl dostat do své moci. Pitomá.
(*Zneužitá)*
(Ponížená)
A to spojení mezi námi slábne. Pořád ho cítím, ale je daleko. Tak daleko, že ho nemusím včas najít. Brzy se vrátí halucinace a já už jen těžko najdu cestu mezi realitou a sny.
Pak mi do nosu stoupne úzký proužek neviditelného dýmu a já vím, že je to tady znovu.
Dotek hladkého saténu na kůži. Prázdné myšlenky plné neurčitých tvarů a cizích pojmů se táhnou jako tekutý karamel. Pak ze srdce vyskočí jediná smysluplná emoce. Touha. Krutá, bolestná a nenaplněná touha po lásce. Dívčí ruka se přesune k bílé tkaničce, zatáhne a košilka sklouzne z napnutých prsou. Teplý průvan pohladí odhalenou kůži. Už přichází. Temná silueta se rýsuje za staromódními květovanými závěsy a mysl se zalkne štěstím.

„Karolínko!“ křičím ještě dlouho před tím, než doopravdy přicházím k sobě. Fialová podlitina se rozlézá po levé tváři a pomalu zalévá oko, jak jsem sebou při pádu třískla o umyvadlo.
Belhám se ven na ulici, nikdo ze zbývajících návštěvníků se necítí natolik odvážný, aby se na mne byť jenom podíval, natož mě plácl po zadku. Dělají dobře, zbraň mám nabitou, nervy mi tečou a stačí, že každou chvíli chytnu facku o zeď, jakmile nohy přestanou poslouchat.
Vyřítím se na chodník a srazím se s vlnou lidí spěchajících do práce. Vrávorám mezi nimi, černé kufříky mě otloukají, na jedno oko už téměř nevidím a to druhé občas oslepují záblesky barev, jak si halucinace prokousávají cestu do mé hlavy. Modlím se, aby mě nikdo nezastavil tak blízko Jehly, zakrvácenou, se stařičkou nelegální zbraní za pasem. Jediné povolení, které bych mohla ukázat, je horké olovo do hlavy strážce zákona.
A pak, Karolínko, bůh ti pomáhej.
Snažím se utíkat, i když dlažební kostky, potvory jedny, občas uskakují stranou a srážejí mě k zemi, ale cestu domů? Tu dokáži najít i poslepu, a když bude třeba, tak i vleže. Nakonec naskočím do křišťálové slzy výtahu, kliknu na nejvyšší patro a doufám. Pěsti tisknu na sklo a v duchu si nadávám do tisíců potvor. Samozřejmě jsem si toho mohla všimnout dřív. Uvadala jako květina. Jak dlouho už ji má ve své moci, než můj mozek zachytil jeho signál?
Třináct let se potácím mezi bděním a háčkem v hlavě. A nakonec nepoznám, když mi něco zabíjí sestru.
Pneumatické dveře se pomalu otevřou, provléknu se tou škvírou, proběhnu chodbou a rozrazím dveře vlastního bytu. Máme pouze dva pokoje a ta zlovolná přítomnost mě srazí už na prahu. Pod oknem mám postel a teď se z ní zvedá tmavý oblak. Otáčí ke mně tvář a mně se znovu obrací žaludek.
Zvracela bych, kdybych ještě měla co.
Místo obličeje na mě zírá zubatý tunel do temnoty. Tak tomuhle jsem dovolila, aby na mne sahal, pil moji krev a kradl drahocennou energii? Prsty zmáčknou spoušť, rychle, třikrát za

sebou. Výstřely zaduní a do hlavy mi zasekají další skleněné střepy. Háček za levým okem pálí a leptá mi do mozku díru. Netvora to odmrští a pod jeho tělem na okamžik zasvítí tratoliště krve. Vřeští, ale překvapivě rychle se zvedá.
Vlastně jsem nečekala, že by ho to zastavilo. Ale někde tu schovávám stříbrné kulky, pěkně drahou věcičku objednanou z internetu, který vlastně také není tak úplně legální. Ale ukažte mi jedinou věc v tomhle pokoji, na kterou mám povolení.
Vytrhnu zásuvku a její obsah se rozletí po zemi.
„Kde to, kurva, je?!“ drtím mezi zuby. Incubus už stojí za mými zády a prsty si vylupuje kulky z těla. V tom svém chlívu nikdy nemůžu nic najít, vlastně tady uklízí hlavně Karolína.
Oči mi bezděčně sklouznou ke koláčům usychající krve. Leží tam, nohy rozhozené, křehká jako polámaná květina. Žije, slyším ozvěnu jejích snů a překvapivě často v nich figuruje má tvář. Pak mě z boku do hlavy uhodí tvrdá pěst, drápy roztrhnou ušní boltec a zvukovod zaplaví šumějící krev. Už neslyším nic, sklouznu na zem a ztěžka dosednu na zadek. Natáhnu ruku, připravena znovu vystřelit, ale to už se ke mně sklání namísto zubatého netvora trochu pocuchaný Keanu. Usmívá se a moje zchromlé prsty upustí zbraň.
Kouzlo mě znovu oplétá svými jedovatými úponky. Neobratně se postavím a zavěsím ruce okolo jeho krku. Ty jeho vklouznou pod můj kabát a přitisknou mě k sobě. Dýchá mi do tváře a já zase cítím to vzrušení, prudké a náhlé, horce zaplavující celé tělo a tlumící bolest.
Ovládl mě jednou a podruhé to bylo ještě mnohem snazší.
Pak mě dívčí dlaň uchopí za stehno a jako bledý pavouček sklouzne až ke koleni, kde zůstane bezvládně viset. A to kouzlo, které mě poutá, je najednou trochu potrhané. Cítím, jak jeho tělo pulzuje, ale není to vzrušením, spíš červi někde uvnitř něho ohlodávají mrtvé maso. Už nevypadá ani trochu jako Keanu, spíš jako parodie na něho se smrdutým dechem a hnijícími zuby.
A najednou jsem to zase já. Zhnusená, ale svá. Prsty do očí, koleno do rozkroku, tak mě to učili. Nevím, zda to na upíry podobného typu zabírá, ale jelikož rozkrok potřebuje k vykonávání svého povolání, mohlo by. Mám jen jedinou šanci, jak to zjistit.
Prostředník a ukazovák zabořím do očních bulev až po druhý kloub. Prasknou s tichým lupnutím a dlaň mi zmáčí teplý rosol. Nechutné, ale účinné. Odhodím vyjící monstrum z cesty a přiskočím ke skříni. Mám ještě jednu zbraň, když ty slavné kulky nejsou k nalezení. Rozrazím křídlo prastaré almary, uvnitř zarachotí kov a já tasím meč.
Byl by to dramatický výstup, kdyby můj protivník nebyl slepý. Ale stejně myslím, že pochopil, o co jde. Nos mu zacukal a pohledný obličej se rozlil jako z vosku. Rozvřískal se, když ho v obnažených očních důlcích zaštípala přítomnost stříbra, ale k oknu už doběhnout nestihl.
Zvednu meč a jediným pohybem mu setnu hlavu.
Vlastně ne tak úplně. Čepel se zarazí o páteř a upír padne k zemi. Ale co by chtěl, je to stříbro ne kalená ocel. Přistoupím k němu a druhá rána přerazí páteř jako větvičku. Napoprvé stínají stejně jenom v televizi a navíc, stříbro už pracuje, tráví upírovo maso a za okamžik bude konec.
Cítím to. Blaho rozlévané z mozku, když rozpálený hák mizí. Vysílač byl zničen a já…
„Pěkná práce, Deniso.“ Ze stínů koupelny vystoupí muž.
Takhle to nemá být, pomyslím si a celá nasraná se otočím. Teď měl přijít happy end, shledání se zachráněnou sestrou a šťastný život až do smrti.
Pak toho muže poznám a uvědomím si, že za ty roky, co se Jehle vyhýbám, Jehla konečně přišla za mnou.

* * *

Čas běží. Dívčí tvář se tiskne ke sklu a uprostřed kolečka vysráženého dechu zůstává půlměsícový obrys čela. Do ulice nevidí, tuny skla a ocele výškových budov zastírá sníh a oslňuje oči.
Zdvihne hlavu, cop se jí rozpletl a tvář zčervenalou pláčem zakryla kaskáda vlasů. Usmrkaný nos utře rukávem.
„Nevrátí se.“ vzlykne a v tichých slovech skrývá osten otázky.
Žena v koutě neodpovídá, rukama objímá laptop a blikání obrazovky vyhání z přísné tváře všechny stíny.
Děvčátko se stulí vedle ní na dlažbu a zaboří hlavu do ohybu její paže. Tmavovláska nehne brvou a oči upírá na obrazovku, kde ve smyčce běží stále tentýž film.
Už dva dny.
Hlava se jí motá a záda bolí, přesto se nepřestává dívat. Jako by tam mohla nalézt všechny odpovědi. Jako by nepřetržité blikání obrazovky dokázalo vyvolat další záchvat, propašovat ji do jeho hlavy a ukázat proti čemu stojí.
Ale takhle to nefunguje. Má dar, který nemůže nijak využít.
Nakonec vstane, odstrčí popotahující děcko a zaklapne za sebou dveře otcova pokoje. Téměř obřadně přetáhne řetízek s lesklým klíčkem přes hlavu a odemkne zásuvku nočního stolku.
Předvídal to. Předpokládal, že se jednou nevrátí a naučil ji, jak dál žít. Prohrábne se kupkou papírů, poslední natáhne ke světlu a čte.
Zřídil svěřenecký fond. Pro Karolínu. A pro ni? Titěrný klíček od sejfu na jehož dně odpočívá ohmataný Desert Eagl a krabička s náboji. Sotva mohl udělat něco víc, když toho zimního rána pro svět zemřela. Teď už neexistuje pro nikoho, než pro svou rodinu a jednoho lékaře s jizvou na spánku.
A teď otec odešel. Odešel na nákup a nevrátil se.
Už dva dny.
Tmavovláska se opírá o zavřené dveře, v pěsti svírá klíč k penězům své sestry a strašně touží někoho nenávidět. Není však nikoho dalšího v jejím životě, nezbývá jí nenávidět než sebe, zarývat nehty do dlaní a čekat na utišení. Nakonec se vrací k laptopu a rozkoukanému filmu, hltá ho očima a utápí se v něm. Protože vždy je jednoduší schovat se za hrdinství někoho jiného, než najít odvahu v sobě.
A luxus paniky velkoryse přenechává své sestře.

* * *

Nakonec mě našel.
Vousatá tvář postaršího muže se vymaní ze stínu, krůpěj světla skrápne po klikaté jizvě na levém spánku a rozpije se v mléčném kalu oční bulvy.
Oslepl. Bezva práce, tati.
„Váš otec vás dobře schovával.“ pochlebuje, ale mě tyhle formality spíš vytáčí.
„Dělal jste pro Jehlu už tenkrát?“ vyhrknu a tím tenkrát myslím to studené ráno, kdy se mě doktor, přivolaný k banální nevolnosti, pokusil unést a kdy začal náš útěk. Útěk, skrývání a hromada tichých bolestí.
„Vyhledávat děti vynáší o trochu víc než léčba hemeroidů. A vy jste silné médium, Deniso.“
Nechávám ho žvanit a vážím vlastní šance. Vlasy mu šedivějí a na jedno oko nevidí, ruka zastrčená ve vyboulené kapse drahého saka však svírá zbraň. A co mám já? Spoustu šrámů a těžký meč ze stříbra, se kterým neumím zacházet. To nejsou nadějné vyhlídky. Ale na něco zapomněl.
Práh bolesti. Možná jsem zrychtovaná, ale můj práh bolesti leží úplně jinde než u lidí. Ne výš, prostě jinde. Utrhni mi nohu, bolet mě to bude stejně jako každého, ale stále zůstanu schopná jasně a ostře uvažovat. A bez toho háku mám mnohem víc sil, než by do mě kdokoli řekl.

„Skončeme to.“ přerval mé rozjímání muž. „Incubus nebyl víc než návnada, předpokládali jsme totiž, že násilí nebude ten pravý způsob, jak vás zkrotit. Proto jsme zvolili více… ženské… zbraně.“
Idiot. Pokud si myslí, že každou ženskou sbalí na trochu sexu s Keanu Reevesem, tak se plete. U mě to bylo jen profesní pochybení, s jakým jsem se nerozvážně nahrnula do toho klubu a nechala se oblbnout. Příště budu střílet z dálky.
„Spolupracujte s námi a zapomeneme na vše. Že jste se odmítla registrovat i na naše malé,“ Prsty zamyšleně sklouzne po krabaté jizvě. „Osobní antipatie. S námi můžete zachránit svět.“
Idiot podruhé. Nejsem rádio, aby mě naložili do transparentní tekutiny a čekali, až začnu vysílat. Trapně dlouho se snažím vymyslet údernou odpověď, ale v hlavě mám prázdno. Prsty potěžkám meč a dlaně mi najednou vlhnou potem.
„Copak je tohle život pro dívku?“ rozvíjí dál svůj obchodní talent. „My vám můžeme nabídnout mnohem víc.“ Prázdnou ruku vrazí do kapsy a vyloví křišťálovou lahvičku narvanou barevnými pastilkami.
Naprázdno polknu.
„Většina médií se v Jehle dožívá i třiceti let…“ Zachřestí mi lékovkou před nosem. „A vy jste na nás udělala dojem. Byla by škoda přijít o těch… Kolik vám ještě zbývá? Pět let?“
Vytáčí mě čím dál víc.
„Stačí jediná a ten háček zmizí. Alespoň na nějakou dobu. Ovšem bez léků?“
Nedořekne, ale já chápu. Nakonec praskne některá kapilára v mozku, nebo se prostě jen zadusím vlastními zvratky. Nemluvně o možnosti, že ten příští Příchozí se nebude zdržovat s ubíráním energie a prostě mi rovnou utrhne hlavu.
Skrze průhlednou lahvičku se drze šklebí hrstka vytoužených tabletek. V ústech mám sucho. Stačí natáhnout dlaň a vzít si je. O co vlastně přijdu, když pustím svůj dosavadní život?
Karolína na okamžik procitne z horečnatého snu a zasténá. Ten tichý neartikulovaný zvuk rozvibruje toužebné ticho a přetrhne kouzlo.
„Postaráme se o ni!“ vyhrkne falešný doktor, ale to už mnou lomcuje vztek.
„Postaráte se?“ drtím mezi zuby a otáčím hlavu. Leží tam, zválená a potrhaná, děvčátko, kterému se Jehla postarala o kouzelnou budoucnost.
„Sakra, vždyť jste namísto proti mně poslali Incuba proti děcku, ještě pořád mám věřit, že se o ni POSTARÁTE?!“ Zdvihnu meč.
Tvář podomního dealera se rozplyne a já najednou zírám do úzké stříbrné hlavně. Kýžená lahvička znovu zapadla do hlubin kapsy.
Stačí mi lehký úkrok, abych se vyhnula první ráně, přece jenom stojí proti mně obstarožní doktor, žádný čarostřelec. Druhá už prolétne nepříjemně blízko a vzduch, zčeřený horkým kovem, štípne ve tváři. Přikrčím se a švihnu mečem z jeho slepé strany. Není to žádná dobře mířená rána, zasáhnu ho plochou stranou čepele do boku, přesto hekne a další rány jdou mimo. Rozštípnou stolek a vzduch zaplaví pach páleného plastu.
Notebook. Bastard, právě mi odpravil nejmilejšího člena rodiny.
Znovu švihnu, tentokrát správnou stranou a chlápek narazí hlavou do dveří otevřené skříně. Ostrá hrana roztrhne kůži na čele a čúrek krve zaplaví jeho zdravé oko.
Vteřina nepozornosti stačí, upustím meč a vykroutím z ochablých prstů revolver.
„Beng, beng.“ zazpívám si a dvě střely zblízka se protivníkovi rozplácnou o hrudník.
A to doslova. Když se kouřící sako na hrudi rozhalí, zašklebí se na mě kevlar.
Alespoň vím, kam mířit příště. Zdvihnu hlaveň k jeho hlavě, ale prázdný zásobník dutě cvakne.
To se stává i v těch nejlepších filmech.
Dezorientovaný muž sípe, ale uvolněná ruka bloudí za pasem. Prsty obemknou elektrický obušek, spínač vyskočí vzhůru a kontrolka se červeně rozbliká. Bzučení rozvibruje ticho.

Narovnám záda a rozpřáhnu se. Oběma rukama svírám rozpálenou hlaveň a pažbou mířím na slepou stranu jeho hlavy. V ten okamžik se nekryji, není nic lehčího, než mi zabořit obušek do potrhaného břicha, ale on má hlavu příliš omámenou bolestí na prsou a nevloží do výpadu žádnou prudkost. Sklouznu stranou a pažba revolveru znovu roztrhne starou jizvu.
Tenká spánková kost lupne a muž se sesune k zemi.
Skloním se k němu, v hlavě mi rotuje obří šlehač a dělá mi z mozku míchaná vajíčka, zalovím v kapse a triumfálně vytáhnu drobnou křišťálovou lahvičku.
Smála bych se, ale na víc než škleb se nezmůžu. Z odéru krve a střelného prachu se mi protáčí žaludek.
Ani zvířata nekopou do ležících protivníků, ale já si neumím pomoci. Chtěla bych se otočit a důstojně odkráčet, ale nedokáži to. Zas a znova bořím koženou botu s kovovou špičkou postaršímu lékaři do obličeje a doufám, že vztek vyplaví tu jedovatou střepinku bolesti z mého srdce. Nezastavím se, dokud z jeho tváře nezbývá krvavá kaše a beztvará ústa nepřestanou chrlit rudou tekutinu.
Nakonec klesnu ke Karolíně do postele. Je vzhůru, bolest ze šedavých očí vymývají slzy a já mohu jen odhadovat, jak dlouho už nás pozoruje. Nejspíš dost na to, aby viděla, jak jsem jednomu staříkovi udělala z obličeje půl kila sekané.
Zdvihne se na loktech, kůži na ramennou a prsou má potrhanou, ale žádný šrám není tak hluboký jako ten, který jí rozrývá srdce. Přesto jí zůstanou jizvy. Mně nevadí, ale ona je ještě mladá a krásná.
Obtočí poloprůhledné ruce kolem mého krku a vzlyká, prstýnky světlých vlasů barví krev.
„Šššššš…“ broukám jí do vlasů, jako to kdysi dělával otec.
Děsím se, jak blízko se skrze ní ke mně dostali, přesto chápu, že bych si alespoň pro tuhle bolestivou chvíli měla zahrát na milující sestru.
Pak půjdu odklidit mrtvolu a najít nový byt. Tohle byl hlupák zaslepený osobní pomstou a přišel sám, ale ti další už nebudou. Teď, když Jehla ví, že existuji.
A toužím být sama, protože tak je život jednoduší.

Parafráze

„... no, a pak odjeli někam hodně daleko a měli se tam opravdu dobře,“ dovyprávěl a po drobném, takřka neznatelném zaváhání klesl hlasem.

Původně chtěl dodat: „rozhodně líp než my dva tady,“ ale nakonec si to rozmyslel. Místo toho se na ni jen usmál a jizva mu přitom zkroutila obličej. Většina lidí ve vesnici se ho kvůli ní tak trochu štítila, nikdy vlastně nepochopil, proč. Narozdíl od nich mu ale Karrin úsměv bez váhání oplatila. Karrin, která se ho nebála ani jím nepohrdala.

Les se koupal v temnotě. Jméno měl tedy doopravdy výstižné, i když nesvědčilo zrovna o velké představivosti toho, kdo je vymyslel. Tma visela z větví, válela se u kořenů, jako had se ovíjela kolem kmenů. Stříbrné paprsky úplňku někde vysoko nad nimi neměly sebemenší šanci proniknout až dolů, pod staleté koruny stromů a strop z listí a jehličí.

„Arejon byl orel a bydlel na té nejvyšší hoře, která v té zemi byla, a každé ráno vylétal na lov vysoko až do nebes…“

Karrin začala vyprávět nějakou další pohádku, ale skoro ji nevnímal. Napjatě naslouchal všem nočním zvukům, protože věděl, jak moc důležité je, aby se nenechali překvapit. Věděl, že dnes vyrazili pozdě a že vyprávění o tajemství, které Temný les skrývá, nejsou jen řeči foukané do větru. Věděl to lépe než kdokoli jiný, přesto ji dosud nevaroval. Zatím neměl důvod a doufal, že to tak i zůstane. A tak ji jen mlčky držel za ruku, když se společně prodírali houštinami, jež na několika místech ukrajovaly cestu a činily z ní jen něco, co se

cestě vzdáleně podobalo. A doufal, že se celá jejich pouť, stejně jako už tolikrát předtím, i tentokrát obejde bez střetu.

-

Garn byl kromě stařenky jediný, kdo si nemyslel, že pohádky jsou hloupé. Naopak, říkával, že je v nich víc pravdy, než by se mohlo na první pohled zdát. A stejně jako stařenka, ani on nepovažoval Karrin za děcko. Nakonec… bylo jí už dvanáct, a jako malá se rozhodně necítila. Strašně ji rozčilovalo, když s ní lidé jednali, jako by si neuměla spočítat jedna a jedna. Což Garn zásadně nedělal. Garn ji bral vážně.

Potěšilo ji, když zjistila, že jdou dneska přes Temný les právě spolu. S ním se tolik nebála tmy ani těch divných zvuků, které se z ní čas od času ozývaly. Snad proto, že bát se bylo povoleno. Garn se jí za strach nikdy nesmál jako ostatní převaděči. Možná proto, že sám ho občas míval také.

-

Dovyprávěla. Převaděč se na okamžik vytrhl ze zamyšlení a trochu nepřítomně se pousmál. Zdánlivě na ni, ve skutečnosti ale někam úplně mimo. „Jo, hezký," zamumlal roztržitě a Karrin nevěřícně vytřeštila oči.

„Ne, to teda nebylo hezký!" vyjekla rozzlobeně. „Copak jsi mě vůbec neposlouchal?! Ten orel jim vytrhal všechny střeva a obtočil je kolem hory a bylo jich tolik, že ji musel třikrát obletět! Tak jak můžeš říct, že to bylo hezký?"

Garn měl lehce přivřená víčka a i teď se zdálo, že ji napůl nevnímá. Karrin tiše zuřila.

„Promiň, asi jsem se trochu zabral…" omluvil se nakonec převaděč, ale ten nepřítomný výraz mu z tváře nezmizel. „Neměla bys říkat takové věci…"

Karrin nesnášela, když ji někdo vychovával. „Proč?! Je to pravda, říkala mi to stařenka!"

-

Samozřejmě… stařenka. Ve vesnici, kde bydlela, se tvrdilo, že je ve spolku s nečistými silami. Tvrdilo se to i dokonce i v druhé vesnici, v té, kde nebydlela. A popravdě řečeno, s jejími svéráznými názory na výchovu a některé další věci by se nebylo čemu divit. Přesto, co se náklonnosti týkalo, u Garna ta stará čarodějnice jednoznačně vítězila. Třeba proto, že se ve své vnučce viděla a tvrdošíjně vyžadovala její pravidelné návštěvy. Karrinini rodiče z toho pochopitelně dvakrát nadšení nebyli, přesto ale aspoň čas od času povolili - krev není voda. Tak daleko, aby se s ní za stařenkou vypravili sami, však jejich příbuzenská láska zase nesahala. Proto většinou najali převaděče, aby za ní vnučku přes Temný les zavedl. A tak měl Garn jedinečnou příležitost trávit s Karrin celé hodiny, vyprávět jí příběhy, poslouchat ty její a alespoň na malou chvilku si namlouvat, že na něm někomu záleží.

„No tak dobře," zabručel smířlivě. „Ale doma to nevyprávěj, hm?"

„A no jo, vždyť jo…" přijala Karrin omluvu. „A teď ty!"

Ale Garn už byl zase myšlenkami jinde… Zdálo se mu to, nebo tam z toho keře opravdu zaslechl to, co si myslí? Mimoděk zrychlil. Věděl, že nedaleko je mýtina, jeden z mála zoufale marných a neúspěšných pokusů zkrotit Temný les. Potřeboval je oba dostat někam, kde je víc prostoru, kdyby došlo na nejhorší. Začínal tušit, že dnes večer na nejhorší dojde. Pozdě dnes vyšli, příliš pozdě.. Tma je dostihla ještě v lese a to je ve zdejších končinách moc nebezpečná věc…

„Až za chvilku, teď mě nic nenapadá," odbyl ji. A trochu nervózně dodal: „Pojď, přidáme, musíme si pospíšit…" Opravdu moc se snažil, aby se mu přitom netřásl hlas.

-

Mýtina se před nimi otevřela jako nabízená dlaň. Bylo tady větší světlo než pod stromy uvnitř lesa a necítil se tu tak sevřeně. „Podívej, těch kytek," ukázal trochu křečovitě na místo pár kroků před nimi. „Měla bys jich stařence pár vzít, bude ráda."

Karrin mu věnovala dlouhý zkoumavý pohled: „Neříkal jsi před chvílí, že spěcháme?"

„Tohle nás zase tolik nezdrží..."

„Aha…"

Roste, pomyslel si Garn. *A moudří.* Nevěděl, jestli z toho má mít radost. „Běž," šeptl naléhavě a postrčil ji rukou se zkřivenými prsty. Byla to další památka na dávné setkání s Nebezpečím, setkání první a zatím i poslední, ale to Karrin nevěděla. Dívka přikývla a bez dalších řečí zamířila doprostřed mýtiny.

Garn se zastavil nedaleko a nespouštěl z ní oči, připravený vyrazit okamžitě na pomoc, kdyby Nebezpečí udeřilo. *Jestli jí zkřivíš jediný vlásek, parchante,* drtil potichu mezi zuby, *tak budou ty kousky, co z tebe nadělám, nacházet ještě týden…*

„Pojď sem! Pojď se podívat!" zavolala na něj Karrin. Pomalu se vydal k ní. „No tak ukaž," pobídl ji, ale místo na podávanou kytici se díval někam na okraj lesa.

„Kousek víc vlevo," poznamenala Karrin a Garn na ni s údivem vytřeštil oči. Stočil zrak směrem, který mu naznačila, a opravdu, mezi stromy na okamžik zahlédl nazelenalý záblesk dvou hladových očí. To bylo zlé.

Karrin se naoko znovu sklonila nad květinami. Přidřepl k ní a vytáhl z boty dlouhou dýku, svou jedinou zbraň. „Každou chvíli vyrazí," zašeptal přiškrceným hlasem. „Vyběhneš tady po cestě vpravo, po ní pořád rovně a nebudeš se ohlížet, dokud nebudeš venku z lesa. Jasný? Neuhýbej z cesty, nezdržuj se a opovaž se vracet! Já si tě pak najdu… Rozumělas?" Polkla a přikývla. Oči se jí leskly, jako vždycky, když měla strach.

Nad pasekou se rozprostřelo těžké nepřirozené ticho. Napětí viselo ve vzduchu, Karrin ho cítila až na kůži. Věděla, že se blíží něco hrozného, a věděla i, že se tomu nedá nijak zabránit. Paseka ztuhla v měsíčním světle, všechny zvuky se utopily v momentu velkého očekávání.

Pak se náhle věci daly do pohybu.

„Jdi!" sykl zničehonic Garn a zmrzačenou rukou ji popostrčil dopředu. Skoro ve stejný okamžik vyskočil na nohy, hrozivě zařval a s tasenou dýkou se vrhl vstříc Nebezpečí. Prchající Karrin se ohlédla přes rameno a ve světle úplňku spatřila jen, jak se něco obrovského, šedého a chlupatého vrhlo na Garna a srazilo ho k zemi. „Zmiz!" zařval převaděč, ještě než dopadl, a něco v jeho hlase ji přesvědčilo, aby okamžitě uposlechla. Jen o malou chvilku později se tmou propálil strašlivý srdcervoucí výkřik. Bylo jen těžko určit, komu z těch dvou patří…

-

Běžela nočním lesem, klopýtala přes popadané větve, trnité šlahouny ostružin se jí chytaly za šaty a nechávaly na kůži dlouhé tenké škrábance. Z dálky k ní doléhal řev, bolestný i vzteklý, a mísil se s šuměním lesa. Utíkala ze všech sil, potmě zakopávala o kameny a větvičky ji šlehaly do tváří. *Rychle, rychle,* bušilo jí srdce do rytmu běhu. Studený vzduch řezal na kůži, tam, kam ještě nepronikly trny ostružin. Klopýtnutí o kámen a hned rychle dál, není čas. Přes cestu ležící padlá větev. Skok. Všechny zvuky nakonec polkl strach, už neslyšela vůbec nic.

Nakonec se přece jen zastavila. Ohlédla se, ale za ní se kroutila jen prázdná cesta, která ve změti popadaných větví pomalu ale jistě cestou být přestávala. Koruny stromů vysoko nad ní tiše šustily a v té chvíli to znělo trochu jako něčí krutý smích. Uvědomila si, že ve zpocené dlani ještě pořád svírá květiny.

Garne? chtěla zavolat, ale hlas se jí skřípl někde dole v hrdle a vůbec si nenašel cestu ven. Nechtěla myslet na to, co ji právě napadlo. Nechtěla myslet vůbec na nic. *Garne!* dotíral

přesto dál ten protivný dětský hlásek bezradné holčičky ztracené v lese a zněl čím dál zoufaleji. Stála, polykala stoupající slzy a snažila se co nejdříve popadnout dech. Pak se znovu dala do běhu.

-

Znovu běžela nočním lesem, klopýtala přes popadané větve, trnité šlahouny se jí chytaly za šaty a nechávaly na kůži dlouhé tenké škrábance. A pak…

„Hej!!“ ozvalo se zničehonic z křoví jen malý kousek od ní. Zarazila se vprostřed běhu, klopýtla, v pádu rozhodila doširoka ruce a přistála na zemi. Zvedla hlavu. *Pomozte, pomozte,* bušilo jí srdce v rytmu strachu a těžko říct, na koho se v ten okamžik vlastně obracelo.

Ze tmy se vyloupla silueta neznámého muže. Rostla a nabývala tvar, jak se k ní neznámý pomalu přibližoval. Byl vysoký a svalnatý, alespoň co dával tušit otrhaný, nejspíš temně zelený plášť, který měl přehozený přes ramena. V ruce držel kuši. „No tak?“ zeptal se výhružně. Měl hluboký drsný hlas. „Ty neumíš mluvit? Co dělá taková malá holka sama potmě v lese?“ Přistoupil blíž a jak se k ní sklonil, aby jí pomohl vstát, zpozorovala na jeho rukou i oblečení temné skvrny. Jako kdyby…

„A c-co-co t-tady děláte vy?“ vykoktala nepříliš duchapřítomně a sama by si za tu otázku hned vzápětí dala ránu. Jestli je to zlý člověk, určitě ho rozzlobila a on s ní teď nebude mít slitování…

Instinktivně se přikrčila v očekávání odvety za svou drzost, ale neznámý ji namísto toho pouze vzal za ruce a vytáhl na nohy. A na otázku odpověděl: „Lovím vlky. Teď jsem zrovna před chvílí dole na pasece jednoho dostal. Taková potvora veliká… Teda, ne že bych se chtěl chlubit to ne… …no, ale já se tě taky na něco ptal.“

„J-já,“ zakoktala se Karrin. „M-my jsme šli do vesnice za mojí stařenkou.“

„My? To je kdo? Vidím tady jen tebe…“

„Garn zůstal vzadu,“ řekla a cítila, jak se jí při té větě rozklepala brada. Dvě paseky s vlkem by bylo příliš mnoho náhod na jedinou noc. Nějaká síla, snad strach, co uslyší, jí však zabránila vyslovit tu otázku nahlas. Nebylo koneckonců ani třeba, lovec jako by jí četl myšlenky.

„Tak alespoň jedna dobrá zpráva,“ řekl zamyšleně. „Žádného člověka jsem neviděl, takže ten tvůj Garn asi utekl.“

„Ale proč se ke mně nepřidal?!“ zakvílela Karrin žalostně. „Říkal, ať běžím pořád rovně po té cestě vpravo. A že se ke mně přidá?“

„Nojo, holka, jenže ty jsi pěkně zabloudila. Teď jsme pořádný kus bokem od hlavní cesty.“

„Cože…To jsem jako něk-“

„Myslím,“ přerušil ji lovec. „Že nejlepší bude, když tě teď co nejrychleji vyvedu z lesa. Vsadím boty, že tam na tebe ten tvůj kamarád už dávno někde čeká a diví se, kam ses poděla…“

To znělo docela rozumně. Karrin s úlevou přijala nabízenou ruku a protentokrát velkoryse pominula, že s ní neznámý jedná jako s dítětem. Potmě a sama v lese náležitě ocenila, když se objevil někdo, kdo si alespoň trochu ví rady. Potmě a sama v lese byla docela ochotná ze svých zásad slevit.

-

„Odkud jste?“ zeptala se.

Nikdy nevydržela dlouho mlčet. Doma jí občas říkávali, že na to jednou doplatí, ale Karrin neměla ráda ticho. A teď, když uprostřed noci kráčeli ztemnělými pěšinkami a jen mrtvé listí jim šustilo pod nohama, to platilo dvojnásob.

Lovec se na ni chvíli upřeně díval. Nevěděla, proč ji ten pohled tak zarazil, snad jeho oči byly nějak jiné, i když nedokázala určit, co přesně se na nich změnilo.

„Tak se tak porůznu potuluju…“

„Aha.“

Potom bylo zase dlouho ticho, a Karrin si krátila chvíli sledováním okolí. I když to bylo samozřejmě hloupé, nemohla se zbavit dojmu, že jsou jí ta místa, kterými procházejí něčím povědomá. Postupně přibývalo světla a mezi stromy probleskl kousek tmavomodrého nočního nebe.

Tázavě se ohlédla po lovci a ten její pohled klidně opětoval. Povzbudivě na ni kývl a nadhodil si na rameni zbraň. Všimla si, že je celá zanedbaná, skoro jako by ji nikdo léta nepoužil. A jak se od ní odvracel, zazdálo se jí, že pod kápí zahlédla něco, co nápadně připomínalo…

Ale ne. Hloupost, pokárala se v duchu a trochu nejistě pokračovala v chůzi.

-

Po pár krocích se před nimi zničehonic otevřela mýtina. Jako nabízená dlaň. Bylo to tak náhlé, že si to skoro nestihla ani uvědomit a slepě vkročila ze tmy do světla. Ve vzduchu byla cítit vůně hlíny, nebe nad nimi někdo poprášil miliónem hvězd. Ale Karrin už nic z toho nevnímala. Strach, o to horší, že beze jména, si k ní konečně někudy našel cestu a dočista ji ochromil. Něco bylo strašně špatně. Zatím ještě nevěděla, co, ale cítila že už je tomu blízko.

„Tady už jsem byla!“ vyhrkla najednou poněkud zbytečně a poplašeně se rozhlédla kolem sebe, snad v marné snaze ujistit se, že se mýlí a že se jí to všechno jenom zdá. Jenže nebylo sebemenších pochyb - stáli na tom samém místě, kde se Garn před necelou hodinou střetl s tím… vlkem? Paseka se koupala v měsíčním svitu a stromy na jejím okraji vrhaly na zem dlouhé strašidelné stíny. Vzhlédla k nebi. *Úplněk,* uvědomila si a s tím slovem se jí vybavil nějaký zasutý příběh. Snad jí ho vyprávěla babička, snad Garn, ale to teď nebylo důležité.

Několik věcí najednou začínalo dávat smysl, ale Karrin z toho radost neměla.

S očima rozšířenýma strachem vyděšeně pohlédla na svého průvodce.

„Rád jím pod hvězdami,“ usmál se nenuceně lovec a zároveň s těmi slovy odhodil kuši do trávy. Teprve teď jí došlo, že k ní celou tu dobu neměl žádné šípy.

Tolik věcí do sebe najednou začalo zapadat…

Hladově a tak nějak strašně ošklivě se na ni usmál a v tom šklebu odhalil řadu dlouhých špičatých... …*proč má tak velké zuby?* blesklo jí hlavou, než omdlela, ale odpověď už vlastně předem znala.

-

Tma se v úsvitu měnila v šero, hvězdy bledly a pomalu utíkaly z oblohy, když ten muž vklopýtal na mýtinu. Vlasy měl plné větviček a špíny, oblečení potrhané a v očích pološílený výraz. Opřel se o pařez a uštvaně se rozhlédl kolem sebe. Zmrzačenou rukou si tiskl rameno, ze kterého mu mezi zkroucenými prsty protékaly zbytky krve, které ještě nestihly zaschnout. Ani to nevnímal. „Karriiiiin!“ zařval hlasem, který jako by mu nepatřil. A pak ještě mnohokrát po sobě. Znovu a znovu, jak si hledal cestu mezi pařezy a pokaždé tajně zadoufal, že za nimi nic nenajde. Znovu a znovu, tak dlouho, než našel její tělo, nebo alespoň to, co z něj zbylo, a hlas se mu zlomil do bolestného výkřiku, co rozezněl celý les a trval snad dalších sto let.

Jako smyslů zbavený pak vyběhl ven z lesa, a už nikdy se nevrátil.

-

„V pohádkách je víc pravdy, než by se mohlo zdát,“ říkával ten vypravěč a v ošklivé tváři s dlouhou jizvou mu přitom ležel stín. „I když je čas většinou přetaví v něco úplně jiného, to jádro, pravda, ten důvod, proč je říkáme, je stálý a dá se najít, když víme, co hledáme.“

Jeho pohádky byly plné beznaděje a smutku. Až na jednu jedinou, tu, která už od samého začátku lhala, protože jí síla přání dala nový tvar. Byla to pohádka o holčičce, která bloudí nočním lesem, vlkovi, lovci a stařence, a měla dobrý konec.

Za celou tu dobu, co vypravěč chodil mezi lidmi a tenhle příběh jim vyprávěl, proto nikdo nikdy nepochopil, proč se mu pokaždé v očích lesknou slzy, když říká to své „a pak žili šťastně až do smrti…“

Pia fraus

Dnešního dne snad již po sté pomyslil jsem si, že cesta tahle opravdu úmornou jest a jen sotva k vydržení. Celé tělo rozbolavělé měl jsem, veškeré údy jako rozlámané a drkotání povozu po špatných cestách ze mne div duši nevytřáslo. Nebylo však jiného zbytí. Všecko záleželo na tom, bych do Říma přibyl tajně sice leč zároveň včas. Zpoždění možná byť jen o jediný den mohlo by zmařiti úsilí směřující k naplnění toho velkolepého plánu, za nějž nejen já jsem tolik již zaplatil.

V souvislosti té pak trocha nepohodlí mého ve voze směšnou jeví se, avšak k obavám vážnějším tu důvody jsou, neb čas naším nejkrutějším nepřítelem jest. Možno se ptáti, zda nebylo by rychlejším, a možná i pohodlnějším, cestovati koňmo. Vpravdě, že bylo, jen někomu zcela jinému, nežli mně. Sedě v sedle ostatní bych neporovnatelně více zdržoval. Ku hanbě své přiznati totiž musím, že jezdcem nesmírně mizerným jsem. Na obhajobu svou mohu uvésti snad jen tolik, že není to zcela mou vinou. V mládí byl jsem příliš chud a když postavení dosáhl jsem, kdy konečně koně dovoliti bych si mohl, v učení se umění jezdeckému zase mi značná otylost moje zabránila. Stydím se za to dnes velice, ale byl jsem tak tlust, že i vyjíti pěšmo na kopec se pro mne věcí neproveditelnou stávalo a musel jsem na oslu jezditi nebo se v nosítkách nechat vynášeti.

V kobkách města Contantie, kde coby vězeň inkvizice pouze o suchém chlebu a čisté vodě jsem držen byl, zhubl jsem sice značně a ani poté, co coby napravený kacíř v doživotním vězení o přísném půstu řadu let jsem prožil, má postava již k otylosti původní nikdy se nevrátila.

Leč ve vězení těžko se cvičiti v jízdě. Sám císař Zikmund sice použil veškeré lstivosti své, které vpravdě má jak liška, k níž nejen pro vzhled svůj připodobňován bývá, aby vězení mé co nejsnesitelnější bylo, však ani moc jeho v tomto nekonečná není a tudíž jen těžko v klášteře břevnovském pro mne snad utajenou jízdárnu zříditi mohl. Nadto jen sotva kdo býval by pomyslel, že pro zdárné naplnění plánů našich by pomocí vydatnou má zdatnost v sedle snad kdy býti mohla.

Neb věru věřím tomu, že kterémukoli z té hrstky mužů spolehlivých, do plánu zasvěcených, připadlo-li by na mysl, že naší věci lépe by napomohlo, bych v jízdě vycvičen byl, císař již by lest tomu napomáhající jistotně nastrojil. Jen jeho moci a zvláště pak jeho umu klamati a léčky důmyslné strojiti, kterého snad ještě více nežli důstojnosti panovnické má, totiž mohu děkovati za mnohé. Nejen, že vězněm nikoli v cizině nepřátelské, leč přímo ve vlasti své jsem byl, ale že i též všeho k mé práci potřebného v míře vrchovaté dostalo se mi. Pergamenu, inkoustu a brků, smolných loučí ku svícení, ba i přístupu tajného do knihovny klášterní, svým rozsahem v zemi jedné z největších. Ba co více, příbytek ten těžko bylo lze vězením nazývati, cela byla to čistá, prostorná a světlá ve věži nejvyšší, kam okny velikými denní světlo vcházelo a výhled na matku měst z nich překrásný byl. Kdykoli mi libo bylo, popatřiti jsem mohl na katedrálu, jejíž stavbu již děd císařův započal, i dále přes řeku na Staroměstský rynek, kostely četné i samu Universitu, na níž léta svá nejkrásnější prožil jsem.

Jen jedinému krutému trápení mému laskavost císařova zabrániti nemohla. Bezesným nocím těm, kdy tisíckráte jsem se našeho pána Ježíše Krista ptal, zda rozhodnutí mé správné bylo. Zda přípustno jest pro blaho národa svého i člověčenstva veškerého, ba dokonce snad i pro lepší poznání samé pravdu Boží, jednou jedinkrát v životě zalhati. Zda není hříchem, když člověk na štít svůj nejprve samu Pravdu vypíše si, pak na oko odvolá a křivě přísahá, by došlo k soudců oklamání a souzený novou příležitost ku hledání pravdy i šíření názorů svých tímto obmyslem lstivým dostal. Zda správné jest s lidmi špatnými bojovati zbraněmi jejich vlastními, šalbou, klamem a podvody, či zda naopak dílo sebelepší zkaženo jest nenávratně tehdy, když prostředky nečisté k prosazení jeho použity jsou.

Zda mámením ďábelským nebylo bývalo ohromen býti tím, že sám majestát císařský ochoten byl tolik se ponížiti. Na slámu shnilou vedle odsouzence na smrt usednouti a zapřísahati jej, by vzor sobě ze svatého apoštola Petra sobě vzal, čest svou i samu pravdu Kristovu pro jednou zapřel a obětí touto národu svému i celé Evropě ku blahu dopomohl. Co svět světem stojí, nespatřil ještě scény takové. V kobce smrduté vladař v Evropě nejmocnější, panovník Svaté říše římské, ne žádá, ale prosí vězně ubohého, by součástí plánů jeho smělých stal se, odvolávaje se při tom na památku otce svého zvěčnělého, již zraditi nesmí, ba i na krev Přemysla Oráče mýtického a svatého Václava, vévody Země České, jež v žilách mu koluje a nutí jej nikoli toliko pro blaho a úspěchy své, ale lidu českého a křesťanstva všeho, tolik se pokořiti.

Jest císař osobou mocnou a veškeré úcty hodnou, není však Kristus mnohem větším? Je-li osobou důvěryhodnou mocný vladař, jenž zároveň jest krajanem rodilým a synem krále, jehož i lid nejsprostší ve své paměti coby otce starostlivého chová, není o to více víry hodným náš Spasitel, syn Otce nebeského? A není snad hříchem nejtěžším na zločinu čarodějnictví se podíleti? Osobu magií černou se zabývající nejen jako přítel vyposlechnouti, leč i kejkle její podivné sledovati a obrazům živým, kouzly nečistými snad z pekel samých vyvolaným, víry přikládati?

Na straně druhé, mnozí světci, apoštolové ba i Ježíš sám zprvu též lidmi nevědomými zlými kouzelníky zváni byli a zázraky jejich za čáry nečisté mnohými pokládány. Tak kdo věděti může, jakými cestami se vůli Boží ubírati zlíbí? A má snad nehodný služebník boží právo hodnotiti, jakých osob si Otec náš nebeský za nástroj svůj zvolí?

Již tenkráte v Constantii noc celou na modlitbách dlel jsem a našeho pána Krista Ježíše o odpověď žádal. Leč k prosbám mým ve snu kratičkém toliko zjevil mi, bych v srdci a svědomí svém sám odpovědi nalezl a dle nich pak jednal. Obrazy kouzly vyvolané, jež budoucnost ukazovaly, vpravdě děsivé byly. Pohromy, jaké dle nich národ náš čekaly, nebudu-li s plánem císařovým souhlasiti, nad samy rány egyptské se jevily. Ba následkem nesprávného rozhodnutí mého i národy jiné trpěti by mohly. Co pak jest ve srovnání s tím jeden život lidský i jedna duše lidská? Raději duši svou hrozbě věčného zatracení vystaviti, než národy celé zkáze zůstaviti.

I stalo se, že druhého dne ráno před žalářníky svými, kteří však nikdy od Boha nedostali práva souditi mne, se srdcem krvácejícím, však tváře se co nejupřímněji schopen jsem byl, viny své nikdy nejsoucí byl doznal jsem, kacířství svého údajného se odřekl a vlky ty v rouše beránčím, z úst jejichž Ďábel sám snad mluví, bratry svými zval a o slitování nad navrátivším se synem marnotratným pokorně prosil. Bůh sám komedií tou nechutnou zhnusen býti musel, leč nepotrestal v chvíli tu ani mne ani soudců mých.

Co s nimi všemi dále se dělo známo není mi, já sám však ztrestán byl jsem krutě, neb stále v nitru mém pochyboval jsem a trápil se, zda rozhodnutí mé správné bylo. Však ze srdce celého věřím, že i pokud jsa v omyl uveden rozhodnutí špatné učinil jsem, Pán náš prohřešek tento odpustí mi, věda dobře, že úmysly nejčistší a láska k lidu mému vedly mne...

Zvolání „Prr!“ přerušilo nit myšlének mých.

Vykloniv se z vozu zvědavě pozoroval jsem, co přihodilo se.

„Vidíte přec, že řeka jest rozvodněna,“ slyšel jsem hlas jednoho členů doprovodu mého.

„Tudy neprojedeme, půda všude kolem jedna bažina jest,“ druhý přidal se.

„Co nyní? Není času navracet se zpět a jiné cesty hledati!“ oponoval jiný.

„Máme se zde snad jako myši utopiti?“ ozval se opět ten první.

Pohledy většiny z nich se upíraly na mne. Očekávali, že rozsoudím je a určím, co nyní udělat třeba.

„Musíme dále!“ vyslovil jsem hlasem pevným to jediné, co bylo lze vysloviti. Neměli jsme času nazbyt a vraceti se zpět zdrželo by nás více, než dovoliti jsme si mohli. K tomu na hranice Království Charvátského, jež u samého moře leží a do Itálie se z přístavů jeho snadno přeplaviti lze, jen blízko, blizoučko již bylo. Pokud teď statečně vytrváme v pouti své, za několik málo dnů nás loď rychlá k Věčnému městu ponese. To před nedávnem poddalo se moci císařských vojsk, mým jmenovcem z rodu zemanů trocnovských vedeným. Zanedlouho proto zde koncil nový konati se bude, na kterém pravdu hájiti již svobodně a za podmínek spravedlivých budu moci.

„Chcou jestli dál,“ ozval se špatnou češtinou Uher, který se k nám v Budě připojil jako průvodce jižních končin království svého dobře znalý. „Možná je to, projíti tady do dál. Však z vozů sesednat a s holma v ruka pomalá ku předu.“

Zvířata podivná připomínali jsme zajisté. Od bláta zašpinění, pomalu našlapující a tyčemi dlouhými každé místo opatrně zkoumající před tím, než sebemenší krůček kupředu učiníme, v široce rozevřeném vějíři pomalu postupovali jsme. Tempem slimáčím ubíhalo toto počínání naše, ale uherský průvodce ujišťoval nás všechny, že nyní, na sklonku léta, jest oblast bažinatá v končinách těchto svou rozlohou pouze nepatrná a zanedlouho zpět na pevnou cestu dostaneme se a čas ztracený lehce dohoníme.

„Vidělá? Tam, naprávo!“ pojednou průvodce náš zdejší rukou svou do dáli ukázal.

Z roviny nekonečné pusty jihouherské vystupovaly na obzoru tmavé obrysy stavení. Osídlení lidské, město jakés či alespoň ves jest nablízku!

„Jak zove se osada ona?“ otázal jsem se.

„Mohacs,“ odpověď zněla.

Bože na nebesích, to znamení jest jisté! Moháč, to ta ves jest, u které, plán náš nevyjde-li, věci zlé stanou se. Za rovných sto šest let bude to, dnešního dne právě, v den svatého Rufa klatý, který podvakráte již písmem černým do dějin našich se zapsal a smrt králů českých s sebou přinesl. Při marné snaze zastaviti vpád hord tureckých zhyne tu mladičký český a uherský král z rodu Jagellů, poslední panovník nosící korunu Svatováclavskou, jenž krve slovanské a tedy nám blízké bude. Jihoslovanští bratři naši všichni i mnozí z lidu uherského, který cestou touto za dobrotu srdce jeho a pohostinství přátelské zamilovat již stačil jsem si, v područí krutých machometánů úpěti budou dlouhý čas. A za sto let necelých po události této smutné i sám lid český cizáky dobu dlouhou utiskován bude. Obrazy ty děsivé jen jedinkráte, ve sklepení constanském spatřil jsem, však do paměti navždy vryly se mi a jako mory noční stále pronásledují mne. To nesmí se nikdy státi!

„Mistře Jene, mistře Jene!“ zoufalý křik pojednou uslyšel jsem.

Chtě otočit se, bych zvěděl příčinu zděšení toho, pochopil jsem, že křik onen varováním mně samému býti měl. Příliš pozdním však. Maje opětovně před očima hrůzy, jež by lid náš potkati mohly, cestě před sebou pozornost nedostatečnou věnoval jsem. Do bažiny vkročil jsem a zachránit mne možné již nebylo. Velice rychle propadal jsem se, voda bahnitá právě ke krku sahala mi a všichni mí průvodcové stále příliš daleko ode mne vzdálení...

Však ne osud můj, ale vize chmurné budoucnosti národa českého i národů jiných, Uhrů, Charvátů, Srbů i Poláků, trápila mne v tento okamžik nejkrutěji. Snažení veškeré mé marno bylo! K čemu platno mi žití delší o těch pět let, jeden měsíc a dvacet dní?

Milosrdný Bože, v dobrotě své nekonečné ráčiž ochrániti lid český i národy další křesťanské a zlíbí-li se ti, odpusť též hříchy duši špatného služebníka svého Jana z Husi.

Podivuhodný příběh Benedicta Smithe

„Jak jen mám z téhle zaostalé, bohem zapomenuté země udělat moderní industriální stát?! Zvlášť když tu každou chvíli řádí tlupy ježibab a upírů!“ posteskl si kancléř a na chvíli složil tvář do dlaní. „Drahý Alfréde, pověz mi, proč jsem na tohle místo vůbec kandidoval?“
„Chtěl jste pomoci naší vlasti?“ nadhodil tajemník a myslel si své.
„Ach ano. To bude ten důvod. Ale jak to mám u všech všudy udělat, když je skoro půlka země pod kontrolou těch barbarů z vysočiny?!“ Kancléř uhodil pěstí do stolu. „Zkoušel jsem už všechno! Vyjednávání, vydírání, armádu, rozvracečství… Nic z toho nepomohlo.“
„Zvažoval jste zahraniční pomoc?“
„Ach ano. Ale nikdy bychom nebyli schopni ji nějak splatit. Zadarmo ani merlinisté nečarují! Potřebujeme budovat továrny a vyrábět zbraně, abychom ty rebely dostali na kolena. Jenže je nikde nepostavíme, jestliže bude docházet k dalším útokům… Co takhle tam poslat dalšího vymítače ďábla?“
„Žádné vymítače už tu nemáme, pane kancléři. Nastal zde velký odliv mozků, všichni alespoň trochu schopní odešli za lepším platem do ciziny. Poslední, který zůstal, byl v horách zabit minulý týden.“
„Ach bože. Propáníčka. Napadá tě, Alfréde, co by se ještě dalo dělat?“
Od toho jste tu vy, pane kancléři, pomyslel si tajemník ironicky, ale nahlas řekl: „Musíme udeřit především na průsmyk Tarbos Formido, kde řádí největší gang, vedený čarodějkou zvanou baba Jaga. Tam se soustředí jejich síla.“
„Ach ano. Mají tam dokonalou skrýš… Dělostřelectvo se tam nedostane a obyčejní pěšáci jsou proti nim bezmocní. Ti neřádi vždycky přiletí do nějakého města, všecko to tam vyrabují a zase s kořistí zmizí zpátky do bezpečí! Způsobují milionové škody – a co teprve ta újma na prestiži státu!“
„Nevíme ani, kolik jich celkem je. Odmítají se podrobit sčítání lidu…“ pokračoval Alfréd v obvyklé kancléřově litanii a tentokrát připojil i svůj dovětek: „…a ani daně ti ničemové neplatí…“
„Ach…“ Kancléř se znenadání zarazil. „Co – cos to řekl?! Zopakuj to!“
„No… přece že neplatí žádné daně…“
„ANO! To je ono, mladíku, tys na to přišel! Zachránil jsi nás!“ Kancléř vtiskl překvapenému tajemníkovi pusu na tvář. Široce se usmál. „No jistě… Že mě to nenapadlo dřív! Slyšel jste někdy o člověku jménem Benedictus Smith?“

***

Noha v naleštěné polobotce z pravé dračí kůže došlápla do bahnité louže uprostřed neudržované cesty a tělo, které k ní patřilo, se zachvělo odporem. „Tak, zastavte se. Jsme tady,“ jeho průvodce kývl směrem k průsmyku mezi strmými horskými stěnami, který se rozprostíral na půlce obzoru. „Dál už musíte sám. Cesta je trochu nebezpečná, ale určitě se neztratíte. A kdyby přece ano, *oni* si vás najdou.“
„Děkuji,“ pravil blahosklonně muž v polobotkách. „To mi stačí.“
Horal ale zůstával stát na místě.
„Co je? Zapomněl jsem si u vás něco? Myslel jsem, že všechny své věci mám už u sebe.“

„To taky máte," zavrčel horal. „A co dýško?"
Celý muž, od drahých polobotek přes šedý proužkovaný oblek s pečlivě uvázanou kravatou až po oválné brýle a pěšinku v uhlazených vlasech, vypadal užasle. Co víc, přímo šokovaně!
„Dýško!" zvolal s téměř hmatatelným odporem. „Ta metla civilizace, řádně nezdaněné peníze! Miliony, které takhle na světě denně projdou lidskýma rukama, aniž by o nich příslušné úřady měly povědomí! Vy se opovažujete žádat *mě* o dýško?!"
Průvodce o krok couvl. Tentokrát byl šokován zase on.
„Jděte mi z očí! A pamatujte: Až tu dokončím svou práci, jistě si na vás a vaši pochybnou živnost posvítím! To vám garantuji! Hned si to poznamenám do diáře…"
Statný horal, který už se ubránil loupežníkům i medvědům, už ale rychle odcházel, vlastně téměř prchal. Setkal se sice s mnoha podivnými živly, ale tohle bylo i na něj moc.
Benedictus Smith vyňal z náprsní kapsy plnicí pero a zapsal horala na svůj seznam. A v duchu s uspokojením konstatoval, že tento jeho „seznam hříšníků" platí na lidi mnohem účinněji než obavy ze seznamu pekelného.
Vždyť co jiného by na zemi zastupovalo peklo, než daňový úřad?

„Je to člověk naprosto oddaný své práci," pokračoval onehdy kancléř. „Bere ji téměř jako svaté poslání. Je neúnavný a nedělá kompromisy. Zákony zná nazpaměť. Z nikoho a ničeho nemá strach, když má vykonat svou povinnost. Benedictus Smith je náš člověk!"
„Odkud ho znáte?" divil se Alfréd.
Kancléř raději zamlčel, že měl v poslední době tu nepříjemnou čest se s ním setkat osobně. Zjistil sám, že je Smith neúplatný a nabídka peněz ho žene jen k ještě většímu nasazení – a měl všechny důvody obávat se blížícího se skandálu. „Ehm, setkali jsme se na jednom večírku."
„Myslíte, že poslat ho tam je dobrý nápad?"
„Určitě! Rekům se slavnými meči a odvážným čarodějům dobra už dávno odzvonilo. Ale srazit ty barbary na kolena dokáže jen někdo stejně sveřepý a neúprosný, jako bývali oni. Náš daňový kontrolor!"
„Ale vždyť je to *úředník!* Zabijí ho, jakmile vkročí do toho jejich hnízda lumpáren!"
„Nebojte se. Smith se o sebe postará."

Daňový kontrolor sebevědomě kráčel po bahnité stezce do průsmyku, sledován bystrými zraky vycvičených havranů. Nejrychlejší z nich okamžitě letěl podat zprávu o nezvaném hostu do vesnice. Zdejší „honorace" rozhodla ho prozatím nezastavovat. Však ono se ukáže, co jim nese…
A tak cesta dovedla úředníka až do vsi. Jak si to s ostentativním pohrdáním vůči zdejší zaostalosti rázoval hlavní a téměř jedinou ulicí, poutal na sebe pohledy místních obyvatel. Starci, dřepějící na zemi s hromádkou hliněných nádob, ušmudlaných látek či nevábných potravin před sebou, se za ním s úžasem obraceli a někteří se pokoušeli vstát. Z chalup a dveří vyhlížely udivené ženy s rozcuchanými vlasy a sveřepými obličeji.
Smith zatím ničemu z toho nevěnoval pozornost. Namířil si to k největší a nejzachovalejší budově v dohledu, což byla zdejší krčma. Chvilku naslouchal živému ryku zevnitř a prohlížel si zchátralý vývěsní štít, na kterém asi původně stálo PITÍ A VOLNÉ POKOJE, ale dnes už zbylo pouze PIT A VOL É OKO.
Pak se dveře krčmy rozlétly dokořán a jejímu osazenstvu se naskytl vskutku nezvyklý pohled. Koneckonců, takový uhlazeně vypadající gentleman sem moc často nezavítá.
Muž si byl vědom pohledů, jež se na něj upíraly. A považoval za slušné se v takové situaci představit. „Jmenuji se Smith," řekl, „a jsem z Národního úřadu pro kontrolu daní."
Na chvíli se rozhostilo hrobové ticho. Pak pijani propukli v hlasitý řehot. Kontrolor, nedbaje toho, přistoupil k pultu a za značného zájmu kolemsedících, tušících další švandu, na něj

zlehýnka položil papír. „Mé jméno je Smith," zopakoval s kamennou tváří, „Benedictus Smith. A *toto* je seznam občanů tohoto okresu, řádně platících daně."
Krčmář na něj tupě zazíral. Papír byl prázdný.
„To vy jste majitelem tohoto podniku?"
„No… jo."
„A jak dlouho už ho provozujete?!"
„No… vodnepaměti," hlesl krčmář.
„Zajímavý časový údaj," řekl suše Smith. „Ale daně neplatíte. Máte vůbec nějaké povolení? A živnostenský list?"
Vtom se z kouta hospody zvedla temná postava. „Vo co ti de?" houkla hlasem, z něhož by i mrtvý ucítil silný pach kořalky. „Ptal sem se, vo do ti de!"
„Prosím?" pozvedl levé obočí Smith.
„Tady nás žádnej měšťáckej zazobanec nebude votravovat! Sbal si ty svý papíry a vypadni!"
Ale Smith ho okázale ignoroval.
Piják pokračoval teď už rozzuřeně: „Slyšels?!"
„Možná s vámi začnu mluvit, až se rozhodnete jednat zdvořile." Úředník se znovu obrátil na krčmáře, který mezitím stačil zesinat do barvy bílé zdi, kterou naopak postrádaly zašlé stěny hostince.
„Hugo, nechci tu žádný potíže!"
„Kušuj, Bartoloměji! Já to s nim vyřídim!" Řečený Hugo se výhružně přiblížil. Teď už mu ve světle zavěšené petrolejky bylo vidět do tváře – brunátné, rudé, neoholené, napuchlé, zkrátka opilecké tváře.
Benedictus Smith ho přelétl opovržlivým pohledem, pak promluvil opět ke krčmáři: „Tak vy se jmenujete Bartoloměj, je to tak? Nikdo s takovým jménem se během sčítání lidu nepřihlásil! Máte i nějaké příjmení? Ukažte mi své doklady, prosím."
„Tak prr!" vmísil se zase neodbytný Hugo. „Tady nemá žádnej cizák co pohledávat! Zvlášť takovej jako ty. Tak vypal!"
„Asi bych vás měl poučit o zásadách dobrého vychování. Tykání vždy nabízí váženější či starší osoba. V tomto případě se zdáte starší sice vy, ale troufám si tvrdit, že váženější je má maličkost. A tykání s *vámi* si rozhodně nepřeji." Aniž se tentokrát odvrátil od ožraly, požádal o láhev nějakého levného šampaňského.
„Čeho?" nevycházel z údivu Bartoloměj.
„Ach, vy zde asi žádné šampaňské nevlastníte. Tak si tedy přeji dosud neotevřenou láhev toho nejšumivějšího, co zde máte…"
„Jak je libo, milostpane –"
„Tak dost, nepoklonkuj mu eště!" zařval Hugo a vytasil pistoli z pouzdra proklatě nízko až u kolena. „Ať ten cizák maže honem pryč, nebo mu ustřelím palici!"
Kontrolorův pohled ztvrdl. „Zde již přetekla i má trpělivost! Přesto vám však dám ještě jednu šanci. Co kdybychom si touto… tekutinou připili na smíření?" S těmi slovy pozvedl láhev, kterou mu podal krčmář.
Hugo zesílil stisk na spoušti.
Hostincem vzápětí třeskla rána.
Benedictus Smith si z láhve kypícího moku nalil skleničku, přičichl k ní a s odporem ji odložil zpět.
Odkudsi za výčepním pultem se přihnala tělnatá plavovláska a ječivým hlasem spustila: „Tady se střílet nebude, todle je slušná hospoda –"
Umlkla, když uprostřed krčmy spatřila omráčeného Huga, spadlou zhaslou petrolejku a ještě se kutálející korkovou zátku. „Bartoloměji! Co to má zas znamenat?!"
„Teď ne, Otýlie," špitl jmenovaný bázlivě, „máme vzácného hosta."

„Vidím," zasyčela a vzápětí se s vlídným úsměvem obrátila ke kontrolorovi: „Mají zde veškeré pohodlí, ctihodný pán? Přáli by si něco dobrého k jídlu?"
„Paní je velmi laskava, ale myslím, že zde nebudu jísti před předložením platného živnostenského listu a osvědčení okresního hygienika."
A starý Bartoloměj se stal poprvé v životě svědkem toho, jak jeho žena, potají přezdívaná Xantipa, úžasem oněměla.
„Tak? Čekám."
„Ale my nic takovýho ne–"
„Mlč a nech to na mně, Bartoloměji," přerušil ho zničehonic jiný ženský hlas, ochraptělý a skřípavý. Od stolu vzadu vstala přihrbená postava stařeny. „Jste schopný, mladíku, a duchapřítomný, ale raději odejděte dřív, než se doopravdy dozvíte, jak místní drží pospolu a co dokáží. Hugo je starý bláznivý opilec. S jinými jste ale ještě tu čest neměl…"
„A mohu se zeptat, s kým ji mám nyní?"
Putykou se nesl vzrušený šum. Kdosi zvolal: „Nepoznal Jagu?"
Stařena se usmála a odhalila tak zažloutlý prořídlý chrup. „Ano. To jsem já – Jaga Vasiljevna II.!"
„Známa jako baba Jaga, neprohnanější ze všech ježibab," doplnil suše Benedictus Smith. „Ale právě jednám tady s pánem, vám se budu věnovat za chvíli."
Obrátil se ke krčmáři, ale ten už tam najednou nebyl.
Jaga přistoupila o krok blíž.
Půlka hostů zalezla pod stoly.
„Platím, dokud je komu!" vykřikl mužíček skrčený u pultu, kterého kdysi Jaga za neposlušnost zaklela poctivostí. Zpoza pultu se vynořila ruka krčmáře, sebrala peníze a zase se ztratila.
Jaga přešla až ke Smithovi (tou dobou už se schovávali všichni až na pár vzácných výjimek).
„Naposledy vás varuji. Neopustíte-li hned toto místo, může vás to stát život. Svými kouzly už jsem srazila na kolena celé pluky vojáků!"
„Náš kancléř zásobí armádu vcelku špatně," odvětil Smith s ledovým klidem. „Ale on už dlouho kancléřovat nebude. Nikdo si nesmí dovolit okrádat stát na daních!"
„Řekl jste si o to!" zaburácela Jaga a z jejích zdvižených pařátovitých rukou vyšlehly modré blesky. Ty se ale jen neškodně odrazily od nažehleného šedého proužkovaného saka a svezly se do sklenice s šumivou tekutinou, která udělala půvabný gejzírek a vypařila se.
Rozhostilo se nevěřícné ticho.
I sama Jaga vypadala ohromeně. Pak se ale vzpamatovala a zvolala: „Abrakadabra! Duchové temnot, nechť se tento muž změní v kámen!"
Avšak ani to nefungovalo.
Osazenstvu krčmy málem vypadly oči z důlků. Jednomu skleněnému se to vlastně podařilo doslova.
Na tváři Benedicta Smithe, kde se předtím nepohnul ani jediný sval, se poprvé mihlo cosi jako úsměv. A pěkně samolibý. „Ušetřím vás dalšího trápení," řekl a vytáhl z vnitřní kapsy saka duhově lesklou kulatou věcičku. „Vlastním velice silný pojistný amulet."
I Jažiny oči jako by se chystaly vyskočit. „Takové u nás přece vůbec nejsou… jsou příliš vzácné a cenné. Vyrábějí je pouze nejvyšší šamanové na Andamanech!"
„Nu ano. Ale úspěšně jsem investoval trochu kapitálu na zahraniční burze… Pochybuji ovšem, že znáte Wall Street."
„Volstrýt?" zkusmo zopakoval probravší se Hugo a hlava mu zase klesla.
Jaga si zamyšleně mnula bradavici. „Vy tedy máte rád vzácné kouzelné cetky, anoooo? Mohu vám nějaké zajistit…" významně se odmlčela.
Smith si ji mlčky prohlížel.
„…když mi slíbíte, že nám přestanete dělat potíže," dořekla tiše.

„Nabízíte mi úplatek?“ řekl též polohlasem kontrolor.
„Jestli to tak chcete nazývat… budiž. Ale já bych dala přednost termínu přátelský dáreček.“
Kdyby bývala ubohá Jaga znala kancléře a jeho problémy, byla by se pokusu o zkorumpování Benedicta Smithe vyvarovala. Takhle nemohla tušit, co rozpoutá.
„Právě jste učinila největší chybu svého života!“ zvolal Smith na celou krčmu. „Korumpovat státní úředníky, snažit se překazit jejich poslání, se *nikomu* nevyplácí!“
S mrazivým výrazem se naklonil přes pult. „Můžete vylézt, je po všem.“
Krčmář váhavě poslechl. Pohled na zkoprnělou Jagu ho ohromil.
„Tak vy jste tedy nikdy daňové přiznání nevyplňoval?“
Bartoloměj bezhlesně zavrtěl hlavou.
„A živnostenský list a potvrzení od hygienika také nemáte?“
Stejná odpověď.
Smith vytáhl z kufříku jakési desky a z nich formulář. Z jiné přihrádky vylovil razítko. Dopadlo na papír s tlumenou ránou.
„Tato krčma je od této chvíle oficiálně uzavřena podle paragrafu § 317.b o provozování restauračních a pohostinských zařízení!“
„Ještě že jsem stihl zaplatit,“ vydechl do nastalého ticha prokletý poctivec.

Když se putyka postupně vyprázdnila (po porážce Jagy už si nikdo netroufl si se Smithem začínat), vyrazil daňový kontrolor do vesnice. Jeho pověst ho ale předcházela. Lidé (i jiní tvorové, kteří mohli) zavírali okenice, vrata jistili na petlice, ale to jim nebylo nic platné. Docílili tím jedině připevnění magické úřední pečetě číslo 2572-A na dveře na znamení, že obyvatelé této nemovitosti musejí být propříště neprodleně k dispozici státním úřadům.
Místní kovář a zbrojíř, drsný chlapík, který se po odchodu z putyky chvástal, že on by tomu úředníčkovi nandal, byl nucen pozastavit svou činnost kvůli nepřítomnosti účetní knihy, to vše podle vyhlášky číslo 507 s dodatkem 62.c. Nikomu to nenandal, jelikož byl od samého počátku příliš konsternován Smithovým strohým vystupováním a neúprosnou logikou (což byla věc jemu na hony cizí).
Švec byl chytřejší; prohlásil, že u něj došlo k požáru, a předložil kontrolorovi ohořelé zbytky údajné účetní knihy. Nato ho Smith zaskočil požadavkem živnostenského listu…
Do šesté přišla k nějakému úřednímu postihu dobrá půlka místních řemeslníků, na kterých – ač si to mnozí jistě nechtěli přiznat – z valné části stála moc loupeživých válečníků. Ale právě úderem oné hodiny (který oznámil prasklý zvon zdejšího polorozbořeného kostela, využívaného jako skladiště proviantu) noční můra najednou skončila. Smith se obrátil na podpatku a zamířil zpět, zanechávaje za sebou vesničany neschopné uvěřit svému štěstí. Konec kontroly!
Ale Benedictus Smith nikdy nenechával práci nedokončenou. Pouze rád dodržoval pevnou pracovní dobu.
Tak tedy šel vsí a rozhlížel se po nějakém místě, kde by se mohl najíst a ubytovat. Shledal však, že jediné zařízení toho druhu nechal zavřít – hned jako první.
Starý Bartoloměj právě smutně leštil pult, zatímco z kuchyně se ozývalo huhlání a třískání nádobím.
Krčmář vrhl po Smithovi nevraživý pohled, když ho spatřil.
Daňový kontrolor se nad tím ale nepozastavil a došel až k němu. „Jsem si jist, že nyní máte pokoj určený k pronajímání volný, a je v zájmu blaha státní ekonomiky, abyste mne zde ubytoval…“

Během příštích dvou dnů pokračovala kontrola v neztenčené intenzitě. Smithovu pozornost velmi rychle upoutal nevelký, avšak honosný zámek tyčící se nad vsí mezi rozeklanými skalami a budící v lidech neurčitý pocit tísně a strachu. Vlastně – *skoro* ve všech lidech.

Obyvatelé vesnice o něm odmítali se Smithem mluvit, ale on usoudil, že by každá nemovitost měla být správně zapsána v katastru. A protože za ním z úřadu, přesně jak slíbili, posílali každý druhý den expresního poštovního holuba, zaslal jim po něm zprávu. I nebohého ptáka se místní čarodějnice pokusily zastavit, ale i jeho chránila pojistná kouzla, a než stihly ježibaby vzlétnout, už mizel za horami. Při zpáteční cestě na něj poslaly cvičené havrany, avšak šlo o ptáka mimořádně komunikativního s vrozenými diplomatickými schopnostmi, a tak je stačil přesvědčit, že vykonávají těžkou práci za mizernou odměnu a měli by zahájit generální stávku. Tak se stalo.
V katastru nemovitostí zámek zapsán nebyl, což Smithe nesmírně pobouřilo. Avšak podle zlomků historických pramenů by se mělo jednat o rodové sídlo nejobávanějšího upíra na západ od Transylvánie, hraběte Igora řečeného Krutý, vůdce místní skupiny svého druhu.
Když to Benedictus Smith zjistil, okamžitě vyrazil z pokoje v hostinci.
A kam tak spěchal?
No přece rovnou k zámku…

Klepadlo mělo tvar stylizované rozevřené lví tlamy a nehodilo se ke goticko-renesančnímu vzezření zámku a barokním přístavbám. Když Smith zaklepal, po chvíli přišel otevřít vrásčitý nedokrevný stařec v livreji majordoma.
„Co si račte přát, pane?“ optal se hlasem vskutku hrobovým.
„Rád bych mluvil s panem Igorem Vladem Zábojem Drakulovičem XIII.“
„Je mi líto, ale pán nepřijímá žádné návštěvy.“ A vetchý majordomus přibouchl s překvapivou silou dveře Smithovi rovnou před nosem.
Kontrolor, ač obohacen mnoha podobnými zkušenostmi, nestihl včas zareagovat. Možná to bylo pro jeho levou nohu, kterou do dveří obvykle strkal, štěstí. Tyto dveře totiž vypadaly velmi masivně a dole měly dokonce železné kování. Opakované bouchání na ně nepomáhalo, hladké stěny se tyčily vysoko a okny (v gotickém slohu) by se protáhl jedině nadmíru štíhlý trpaslík (což je u příslušníků toho druhu vzácná vlastnost).
Smith se podmračeně zadíval na zámek. „Však já se vrátím,“ promluvil nahlas, „a se mnou přijde pořádek v daních!“

Byla temná, černočerná noc, tak strašidelná, že i luna se zalekla dění na zemi a schovala se za mraky. Příchod spiklenců uprostřed noci do krčmy tedy nikdo (ani část jich samotných) neviděl.
Dostavily se zástupkyně ježibab, hrabě Igor s doprovodem, a nemohl chybět ani místní „mafián“ Slavoj se svou „gorilou“ Maximem. V těchto označeních si oba přímo libovali, ač je Igor považoval za směšnou moderní záležitost a čarodějky jimi opovrhovaly.
„Takhle to už dál nejde!“ rozčiloval se právě Slavoj. „Ten úředníček z města nám tu zavře půlku podniků a všecko zabaví! Kdo mi má teďka platit výpalné? Nechápu, proč jste nařídila mým chlapům, aby se ho ani nedotkli! Stačilo by pár dobře mířených ran pěstí – a konec!“
„Posté vám vysvětluji, že se náš problém ukázal jako mnohem širší a nic se nezmění, když se zbavíme jednoho úředníka!“ rozohnila se Jaga. „Proč to ksakru pořád nedokážete pochopit?!“
Její projev dosáhl skutečně plamenné úrovně, protože z konečků prstů jí mimovolně vyšlehly malé ohníčky.
„Mohu si zapálit?“ zeptal se sametovým hlasem hrabě Igor, ani nečekal na odpověď a připálil si o její malíček doutník. Slastně vyfoukl obláček dýmu. „Ach, to je ono… Vím, že kouření škodí zdraví, ale pár deci čerstvé červené denně to spraví, že mám pravdu?“
„Tak dost! Už i vy, Igore! Tohle je vážná schůze. Ač si to možná nechcete přiznat, hrabě, ta kancelářská krysa ohrožuje činnost nás všech!“ odsekla Jaga Vasiljevna.
Slavoj se naklonil přes stůl. „A máte snad nějaký *plán?!*“
„Ano, mám!“

„Já mám taky jeden. Pošlu Maxima nahoru, ať si to s ním vyřídí teď hned!“
„NE! Co když se ubrání? Může mít prostředky, o kterých ještě nevíme… A krom toho by sem pak poslali dalšího.“
„No a? Toho se zbavíme taky, stejně jako vojsk a vymítačů –“
„Mám lepší plán –“
„Krčmáři!“ uhodil pěstí do stolu Slavoj. „Kde vězíš? Přines sem pár džbánů něčeho pořádnýho, ať se rychlejc dohodnem!“
„Tiše,“ okřikla ho Jaga. „Nezapomínejte, že nad námi spí *on*.“
„Tak proč jsi nás sakra svolala sem?“
„To ty pořád naříkáš, že nikde jinde nám nepřinesou pivo!“
Na smrt vyděšený bledý Bartoloměj – těžko říci, jestli se víc bál samotné přítomnosti tolika vážených a nebezpečných bytostí, nebo toho, že se kontrolor probudí a sejde dolů – přinesl korbele piva a láhve svého nejlepšího vína (patoku, jak by asi poznamenal Smith, kdyby ho ochutnal), úslužně popřál „hostům“ dobré chutnání a zase rychle zmizel do ústraní.
Když za ním zaklaply dveře, Jaga opět spustila: „Můj plán spočívá v tom, že ho znemožníme. Úředník, který dopustí únik důležitých informací, už není důvěryhodný. Při skandálu, který vypukne – o který se umím postarat – si už nikdo ani nevzpomene, jak to celé začalo a že tady u nás mají nedodělanou práci…“
„To je sice hezké, ale jak z něj ty informace chcete dostat? Víte přece, že vaše magie selhala. Slušně se zeptáte?“ řekl posměšně Igor a potáhl z doutníku.
Ježibaba ho zpražila pohledem. „Je to *člověk*, Igore, což vy asi nechápete. Obyčejní lidé jsou snadno manipulovatelní. I bez kouzel. Nebo, chcete-li, s pomocí kouzel přírody…“
„Pořád nevím, kam tím míříte…“
„Je to *člověk* a navíc *muž*. Annabelle, předstup!“
Postava zahalená v plášti s kápí, doposud tiše sedící v koutě, se zvedla.
„Sundej si tu kápi.“
Útlé jemné ruce se natáhly k jejímu lemu a uposlechly. Hraběti Igorovi unikl obdivný vzdech. Slavoj pochvalně zamručel. Tvář lemovaná zlatohnědými kadeřemi jako by patřila bytosti z jiného světa. Snad andělovi? Alabastrová pleť přecházela na tvářích do zdravé růži, půlměsíc rtů se půvabně usmíval pod roztomilým nosíkem a modré oči zářily jako samo nebe za krásného letního dne.
Igor už ve svém dlouhém životě viděl mnoho hezkých žen, dokonce krasavic, ale žádnou jako tuto. Okamžitě po ní zatoužil. Jenže Jaga s ní už měla jiné plány.
„Jestliže někdo dokáže zlomit loajalitu toho úředníka vůči státní moci, pak je to Annabelle – nejkrásnější čarodějka z nás všech!“ zadeklamovala ježibaba slavnostně.
Jmenovaná se nesměle usmála.
„Ach, to je nádherné stvoření!“ neudržel se Igor.
Jaga se na něj zamračila. „Ruce pryč. A ani bych ti neradila se o něco pokoušet. Annabelle oplývá nejen nevídanou krásou, ale i slušnými kouzelnickými schopnostmi, přestože s výcvikem pod mým vedením teprve nedávno začala. Je mladá, ale chytrá – a co víc, pod takovou tvářičkou by málokdo hledal lstivé záměry!“
Annabelle, jako by její slova chtěla potvrdit, nasadila nejpůvabnější a nejbezelstnější výraz, jakého může lidská tvář být schopna.
Slavoj, v očích stále špetku pochybností, řekl: „A co když to nevyjde?“
Jaga ho probodla pohledem. „*Vyjde to.*“

Nad průsmykem Tarbos Formido a stejnojmennou vesnicí svítalo. Slunce bylo dnes zahaleno do košile z mlhy a vyšlo si na procházku po obloze v doprovodu jemných nařasených oblaků.

Právě takové šaty – jasné jako slunce, bílé jako sníh a zřasené jako ty mraky, nádherné a přesto jednoduché – měla na sobě čarodějka jménem Annabelle, když čekala venku před hostincem a cvičila si zkroušený, zoufalý výraz. Nutno dodat, že jako herečka by obstála.
Benedictus Smith vyšel ven přesně o půl deváté. A na schodech nalezl sedět krásnou plačící dívku, s tváří tak andělskou, ale tak smutnou, že to rvalo srdce.
Ta, když to spatřila, přestala štkát – nebo se spíše pokusila, ale pláč ji opět přemohl. „Promiňte," popotáhla a z nebeských očí jí skanuly dvě slzy jako perly.
„To nic. Tato krčma je oficiálně zavřená, tudíž zde nemůžete bránit zákazníkům v průchodu," ujistil ji Smith a chystal se pokračovat v cestě.
Tohle Annabelle nečekala.
Správná čarodějka ale musí mít vždy v záloze několik jiných řešení a musí být schopna vymyslet okamžitě nový plán. A tak se vrhla za mizejícím úředníkem. „Pane! Ctěný pane! Mohu vás zdržet jen jedinou otázkou? *Prosím…*"
„Tak se tedy ptejte."
Počastovala ho svým nejkouzelnějším úsměvem. „Jste moc hodný, pane, děkuji. Jde o to, že jsem – ach, jak jsem nešťastně upřímná! – projevila názor, že vaše návštěva může naší vsi jedině prospět. Za to se vůči mne strhly hotové bouře, nikdo mne teď nechce přijmout u sebe doma, práci i pokoj jsem ztratila, ach, bojím se lynčování! Prosím vás, ctěný pane, jak dlouho vám potrvá zde dokončit svůj úkol, aby každý pochopil, že tak je to pro nás nejlepší?"
Byl to vskutku troufalý pokus – u kohokoli jiného by si vymyslela něco *věrohodného*, ale tento muž vypadal tak pohlcen svým posláním, že neuvěřitelná pohádka o obhájkyni placení daní by ho mohla jedině potěšit a snad by v něm nemusela ani vzbudit žádné podezření.
Smith se mírně usmál. Ale led jeho šedých očí neroztál a i v tom úsměvu bylo cosi odměřeného. „Velice rád vidím, že na světě existují lidé, kteří mají dostatek rozumu a podporují řádné dodržování zákonů. Ujišťuji vás, že zde skončím již brzy – a má snaha bude zajisté korunována úspěchem. Ještě *nikdy* jsem se odnikud nevrátil s prázdnou! A pokud jde o vaši současnou situaci, pevně doufám, že se rychle zlepší."
Opět vykročil, Annabelle ho však pohotově zadržela, slzy na krajíčku. „Věřím vám, pane! Ale z jedné věci mám obrovský strach. Co když se některý z těch chlípných vesničanů pokusí zneužít mého ubohého postavení? Víte přece, co tím míním. Jak se má dívka jako já takovým surovcům ubránit?" Zamrkala na něj svými dlouhými řasami třpytivými od slz.
Nejpozději v tuto chvíli by každý muž podlehl, přesvědčovala sama sebe. Při té zmínce o zneužití bídné situace se chytnou všichni…
„Za normálních okolností bych vám doporučil podat si úřední žádost o zákaz přiblížení těch konkrétních… ehm, chlípníků… k vám. Ale vzhledem k tomu, že nejbližší soudní dvůr je desítky mil daleko… Nejsem povinen nikomu poskytovat rady, ale na vašem místě bych odešel, když vás zde nic nepoutá. A nyní už skutečně spěchám, mám na cestě za hrabětem celé tři minuty zpoždění!"
„Ale vy mi nerozumíte!" vrhla se mu Annabelle impulzivně k nohám, ohromená, že se nepokusil situace *využít* po svém. „V této vesnici jsem vyrůstala, má rodina zde žije po generace, nic jiného neznám a nic nemám! Ach, proboha, kam mám jít?"
Benedictus Smith se zastavil, v obličeji zřetelné váhání.
„Pomohu vám, když mi něco slíbíte."
„Ano! Cokoli!"
On však neudělal, co Annabelle čekala, nýbrž vytáhl peněženku a z ní vyndal tři velmi vysoké bankovky – asi jako průměrný měsíční plat v této zemi. „Vezměte si je, s nimi začnete kdekoli nový život. Ale *slibte* mi, že z nich po příchodu do města zaplatíte darovací daň!"
„Slibuji…" vydechla dočista zmatená Annabelle, a než se nadála, kontrolor jí vtiskl do dlaně peníze.
„Užijte jich dobře a hospodárně," upozornil ji ještě přísně. A pak šel.

Ona zůstala klečet v bělostných šatech na špinavé stezce, zkoprnělá, s bankovkami sevřenými v ruce a naprosto užaslá. Vypadala jako nějaká manýristická či romantická socha.
Se zmatkem v očích, ale možná i v srdci…

Nakonec si Annabelle sedla na okraj cesty a čekala, až Smith půjde zpátky. Jak hodiny plynuly, byla stále neklidnější a neklidnější… (A taky už měla pořádný hlad.) Říkal přece, že jde za *hrabětem*. Ale od Igora Krutého se vracel naživu málokdo, kdo se s ním nějak nepohodl. Zvlášť když měl hrabě právě žízeň.
Ač to nechápala a snad si to ani nechtěla přiznat, začínala mít strach.
A tak, když se objevil na cestičce, živ a zdráv, neovládla svou radost a vyskočila. S úlevou mu běžela naproti, nedbajíc kontrolorova udiveného výrazu.
„Bože, jsem tak ráda, že jste zpět! Ani nevíte, jak jsem se o vás bála, když jste řekl, že jdete navštívit hraběte! Jak to probíhalo? Souhlasil, že bude platit daně?“ rozpomněla se, co na něj platí.
„Ach, to bohužel ne. Tak daleko ještě nejsem. Ale *budu!* Hrabě pronesl sotva pár slov, většinou poznámek ohledně mé stravy.“
„Vaší stravy?“
„Z nějakého důvodu se mu nelíbilo, že rád snídám chléb s česnekem.“
Annabelle se zasmála. Když na ni vrhl další nechápavý pohled, ustala. „Poslyšte… pane Smithi… nebo vám mohu říkat Benedicte?“ nasadila nejpůvabnější tón.
„Všichni mne oslovují Smithi,“ řekl. Tvářil se, jako by ho to zjištění najednou celkem zaskočilo. „Dokonce i… ale nic.“
Annabelle cítila, že je na dobré cestě. „Ale ano, pane Smithi, něco jste chtěl říci.“
„Nic,“ odpověděl upjatě.
Rozhodla se dál nenaléhat. Ještě by mohla všechno zkazit… „No, když už byla řeč o stravě… nezašel byste třeba na večeři?“ vyhrkla.
Smith se podíval na hodinky. „Ještě není šest hodin. Nikdy nezačínám večeřet před šestou a též nikdy po půl sedmé. Do šesté hodiny zbývá ještě patnáct a půl minuty, které mám strávit svou prací.“
„Než dojdeme do vesnice, bude už po šesté,“ řekla Annabelle, když vtom strnula. „Óóóch!“ vydechla obdivně, planoucí zrak upřen na mistrovský strojek s římskými číslicemi vyvedenými ze čtyřiadvacetikarátového zlata a také zlatými filigránskými ručičkami. „Něco takového jsem ještě nikdy neviděla!“
„To proto, že jste se ještě nesetkala s naším kancléřem. Ten si potrpí na drahé moderní přístroje, vzácné šperky a umělecké předměty. Ale ten způsob, kterým na ně získává peníze… Však už to dlouho dělat nebude!“
Jak si Annabelle později uvědomovala, to byla první chvíle, kdy viděla Benedicta Smithe vyjadřovat nějaké silnější emoce.
Došli před krčmu. Smith se způsobně uklonil. Annabelle naznačila pukrle a podala mu krásnou útlou ručku v očekávání, že ji políbí, on ji však pouze podle nastupujících moderních zvyklostí vzal do své dlaně a potřásl si s ní.
„Bylo mi ctí, madam.“
„Mne také… Ale počkejte, musím vám přece nějak poděkovat! Takový dar…“
„Stačí mi, když z něj zaplatíte tu darovací daň! Věřím ale, že *vy* nezapomenete…“
Annabelle venku osaměla.
„Vždyť jsem vám vlastně ani neřekla své jméno…“ dodala posmutněle do ticha.

Annabelle nevěděla jednu podstatnou věc. Benedictus Smith nestrávil celý den u Igora Krutého. Ne, jeho návštěva mu zabrala jen chvíli; po zbytek dne hledal tajný úkryt loupežníků, o kterém byl přesvědčen, že musí někde poblíž existovat.

Jejich skrýš nenašel. Ale *je* ano.
Možná by bylo přesnější říci, že oni našli jeho. Přepadli ho na lesní cestě mezi křovinatým hvozdem a strmými skalami. Byl by v pasti; kdyby ovšem stezku nehlídala jedna z Jažiných ježibab a neproměnila loupežníky v kámen. Jaga znala jejich sklony k neposlušnosti a raději se pojistila. Jaká drzost, chtít takhle barbarsky zhatit její dokonalý plán!
A tak pokračoval Smith dál a narazil už jen na stavení kuriózně sestavené z kamenů a cihel nejrůznějších velikostí, stáří i barvy. Asi z loupežných nájezdů, odhadl. I když jaký hlupák by kradl cihly?
Každopádně šel ke dveřím a rázně zaklepal. Hovor nesoucí se zevnitř ve vteřině ustal. Chvíle uplynula, než přišel někdo otevřít – Maxim, Slavojova svalnatá pravá ruka. Další, kdo byl doma, byl sám Slavoj. V první chvíli se mu nepodařilo zakrýt překvapení, že tam Smithe vidí. Jeho výraz se brzy změnil v rozčarování a vztek, když mu Benedictus Smith sdělil, že (vzhledem k přeplněnosti věznic, zkorumpovanosti a nedostatku policie; ale to Smith vynechal) pokud to ještě neví, loupežnictví i mafie jsou činnostmi vyžadujícími živnostenský list a vztahují se na ně rovněž vysoké daně.
Do vězení za přepadávání poutníků? Kdepak, co vás má… Ale za takové okrádání státu na daních! No jen počkejte…!
Když kontrolor odcházel, Slavoj se doslova třásl hněvem. Okamžitě vyrazil lesní zkratkou do vesnice, přičemž cestou se potkal s podobně naladěným Igorem. Chvíli si tak vylévali vztek na sobě navzájem, než, tentokrát hned za vesnicí, dorazili k chajdě baby Jagy (u jejího mobilního obydlí si člověk nemohl být nikdy jist, kde jej nalezne příště).
Ježibaba byla však neoblomná. Vždyť její plán běží teprve jediný den!
Oba dva muži ale odcházeli s hlavou plnou vlastních myšlenek na pomstu.
„Prostě ženská," shodli se dál od chodící chajdy a zaťukali si na čela.
A tak, právě ve chvíli, kdy Annabelle navrhovala kontrolorovi večeři, zavrčel Slavoj: „Chrání se amuletem a snídá česnek, ale před *člověkem* se přece uchránit nemůže!"

Láska je docela podivná věc.
Někdy přijde náhle a nečekaně; pak se říká, že jsme se zamilovali na první pohled. V jiných případech se rozvíjí jako křehké poupě celé měsíce nebo roky a dlouho trvá, než si ji vůbec uvědomíme. Mnohdy na svém protějšku obdivujeme ty nejpodivnější vlastnosti a jiní lidé nedokáží pochopit, jak jsme se zrovna do *tohohle tvora* mohli tak zakoukat.
Občas to začíná zvláštním šimráním kolem žaludku, roztržitostí a lehkými pocity závratě. Annabelle cítila právě tohle a začínala mít strach, že na ni jde nějaká exotická nemoc. Sáhla si na čelo. Opravdu bylo trochu horké. Nebo ne? Co jazyk? Vykouzlila si z kamene zrcadlo. Ne, jazyk má zdravě růžový. A co ty tváře – nějak moc jí zčervenaly!
Nahoře v patře krčmy se pohnula záclona a jí podivně poskočilo srdce.
Božíčku, jak je důsledný! pomyslela si. *Jak dbá o své povinnosti a jak je čestný!*
Tak moment, napomenula se vzápětí, *nemám já ho svést a dostat z něj nějaké kompromitující informace?*
Vnitřní hlas nesměle namítl: *Je tak velkorysý… Vzpomeň si na ten dar „chudé odstrkované dívce"*.
Ustaraně zavzdychala.
Benedictus Smith jaksi vůbec neodpovídal představě mužů, jak ji Annabelle vštěpovala Jaga. Podle té byli všichni proradní, vilní, nevěrní a šlo jim jen o jedno (i když ta konkrétní věc se v některých případech lišila dle věku, osobních preferencí a společenského postavení). Tenhle byl ale prokazatelně *jiný*.
Pomalu, asi jako když se závodní rychlostí šine šnek, si začínala uvědomovat, že jí na něm z nějakého neznámého důvodu *záleží*.

Ne! Čarodějka se nikdy nesmí zamilovat. Aspoň tak to říkávala Jaga. Že prý to škodí loajalitě a soustředění.
Ach, ozvalo se srdce, *ale to jistě neplatí pro všechny. A třeba… třeba se Jaga i mýlí! Vždyť ty plány osnované v noci v krčmě byly tak prohnané a kruté! Opravdu chceš v téhle společnosti strávit celý svůj život? Prázdný, bez… lásky?*
Jenže on tě nemiluje, vysmíval se zrádný hlásek pochybností.
Snad bude, vyjádřilo naději srdce.
Pche!
Má krásné hodinky, zapojil se do debaty logický, mírně vypočítavý rozum. *Ty musely stát peněz! A co teprve ty měkoučké polobotky z dračí kůže a ochranný amulet?*
Ano, zajásalo srdce, *díky za podporu! Teď to máte spočítané, pochybnosti!*
Annabelle možná nebyla stavěná na intriky, neměla v sobě dost nemilosrdnosti a byla příliš mladá, ale byla to koneckonců chytrá a v lecčem i praktická dívka.

Nastala noc a průsmyk Tarbos Formido se pohroužil do tmy. Luna na okamžik vykoukla zpoza oblak, jestli je vzduch čistý, ale když zjistila, že není, zase se schovala a rozhodla se trucovat až do rána.
Vskutku bylo cítit něco shnilého ve svěžím vzduchu horském. Byla to pomsta. Někomu krásně voní a jiní nemohou její pach vystát. Maxim nepatřil ani do jedné skupiny. Nikdy se nad jejím významem zvlášť nezamýšlel. Prostě dělal, co mu řekl pán – nic víc, nic míň.
Pod rouškou tmy došel ke krčmě, pomocí tenkého klacíku odsunul vnitřní závoru v nedoléhajících dveřích a téměř neslyšně se vyplížil po schodech nahoru (což byl na hromotluka jeho kalibru hotový nadlidský úkol).
V ruce se mu zaleskl nůž… moment, jak to, že se zaleskl?! Ha – luna se svou zvědavostí sama prozradila!
Se Slavojovými krutými plány ale nic nadělat nemohla. A protože se zalekla násilí, zase se skryla mezi mraky, tentokrát definitivně.
Maxim tiše otevřel dveře hostinského pokoje a vstoupil dovnitř.
Kontrolor spal jako dudek. Možná se mu zdálo o zemi zaslíbené, kde všichni platí daně. Nebo možná ve snách řešil nějaký složitý finanční problém.
Maxim přešel k posteli a přiblížil nůž k jeho hrdlu. Vtom se Smith probudil.
„Co tu chcete?“ vykřikl a zašátral po brýlích na nočním stolku, jenže tady žádný noční stolek nebyl, natož brýle na něm.
Maxim ho levou rukou lehce přitiskl ke kavalci, zatímco pravou se užuž chystal říznout. Ničí kůži ani tepnu ale nepřeřízl, místo toho ticho rozřízl nesrozumitelný výkřik. Snad v latině?
Maxim se bezvládně skácel na zem, zatímco vyděšený Smith hledal brýle. Konečně je našel na zpráchnivělém parapetu a nasadil si je. V pokoji byla stále tma. Viděl jen nezřetelnou siluetu útočníka na podlaze.
Nakonec nalezl i sirky a rozžal olejovou lampu vedle postele.
„Co tu ke všem čertům děláte?“ užasl zcela nezdvořile vzhledem ke svému vychování. Ale v této situaci to snad lze pochopit.
Dívka v bělostných šatech se třásla v rohu pokoje. „Byla jsem venku a viděla jsem ho… a sledovala až sem,“ zakoktala. „Chtěl vás zabít!“
Nechápavě přelétal pohledem z útočníka na ni a zase zpátky. „Ten je…“
„Ne, není! Za pár dní se probere. Až…“ zmlkla a zadívala se na Smithe očima plnýma zoufalství. „Až kouzlo vyprchá,“ dořekla tiše.
„Vy jste –“
„Ano! Jsem čarodějka!“ vyhrkla se slzami v očích. „Lhala jsem vám… měla jsem vás svést a přesvědčit vás, abyste mi řekl věci, které by vás pak zkompromitovaly! Byla jsem součástí Jažina plánu. Slavoj a Igor s ním ale nesouhlasili. Chtěli vás nechat zabít. A on teď…“

Kousala se do rtu, tvář bledou a mokrou od slz. „Já jsem ho nemohla nechat to udělat. I kdyby se neobjevil, nepokračovala bych! Nemohu! Asi se nehodím do tohohle světa, nejsem pořádná čarodějka, podle jsem je zradila; já jsem jen strašně hloupá idealistka, co se… co se asi zamilovala!“
Chvíli se zdálo, že Benedictus Smith nemůže nalézt slova. Stál tam bez hnutí v měkkém mihotavém světle olejové lampy, oblečen do červenobílého proužkovaného pyžama, které Annabelle shledávala náramně roztomilým, a nočního čepce, brýle nasazené trochu nakřivo. Čarodějky se zase zmocňoval ten zvláštní pocit, povědomé šimrání kolem žaludku, svírání hrudníku a nutkání se začít rozplývat nad ctnostmi objektu onoho pocitu.
Smith se vzpamatoval. Promluvil podivným hlasem. „Jak se jmenujete?“
„Annabelle.“ Ustrašeně se na něj zadívala, jako by čekala, že nyní, když zná její jméno, se na ni rozkřikne a začne jí spílat. Nic z toho se nestalo.
„Vypadá to, že jste mi zachránila život… Annabelle.“
Popotáhla a otřela si slzy. „Ale přesto zůstávám zrádkyní svých družek a taky –“
„Hloupou nerozumnou idealistkou?“ zvolal náhle hlasem prosyceným emocemi. „Myslíte si, že jste taková sama? Ano, přiznávám; *jsem* idealista, chci vyhrát dostih života s úředním šimlem!!!“
Annabelle měla jednu chvíli pocit, že jí srdce úplně přestalo tlouct; v příštím okamžiku se zase šíleně rozbušilo. Zírala na kontrolora, neschopna ze sebe vypravit jediné slovo; a i kdyby toho schopna byla, nedokázala by žádné vymyslet.
K jejímu kdesi v podvědomí zasunutému údivu vypadal Benedictus Smith, že je na tom navlas stejně.

Starý Bartoloměj byl velmi udiven, když o půl deváté – považte, po začátku obvyklé pracovní doby! – uviděl ze schodů sestupovat Benedicta Smithe, který měl…
„Máte špatně zavázanou kravatu, pane,“ špitl krčmář.
Úředník se na ni zadíval a zvolal: „Ach, máte pravdu! Děkuji vám! A přeji krásné ráno!“, načež si ji převázal, usmál se na něj a vyšel ven.
Bartoloměj byl připraven na chladně položenou otázku typu: „Odkud zrovna *vy* víte, jak se má uvazovat kravata?“, na kterou měl dokonce přichystanou odpověď (mohla za to Otýlie, o svatebním dni ho nutila si vzít ten příšerný těsný oblek z kousající vlny a kravatu, která mu připadala jako oprátka; už tehdy ho komandovala!, proč jen nevycouval, dokud mohl? – ne, to by nemohl, nastávající tchýně by ho zabila…). Ale *tohle* zkrátka nečekal.
Uvědomil si, že měl Smith ještě navíc trochu *rozcuchané* vlasy.
Začínal přemýšlet o tom, co se to proboha děje s tím současným světem, když se z kuchyně ozval hlas jeho ženy: „Bartoloměji, ty papriko jedna stará! Jak to, že tak dlouho hledáš jednu sklenici?!“
„Už jdu, drahá!“ zavolal honem a smutně potřásl hlavou.

Bartoloměj už neviděl, jak po schodech opatrně sbíhá i Annabelle, ani jak utíká vysoko do lesů ke skrýši zlopověstného sesterstva ježibab.
Hlavu měla plnou rozličných myšlenek i pocitů. Nezapomínala ale na *plán*.
„Annabelle!“ zvolala Jaga, jakmile ji spatřila. „Já věděla, že to dokážeš!“
A tak se mladá čarodějka pustila podrobného výkladu toho, co jí kontrolor řekl. Ještě předtím ale navrhla, aby s ní sestry šly do krčmy, kde může i přinést některé jeho věci.
Souhlasily.
Zatímco Annabelle vyprávěla, Benedictus Smith šplhal do kopce, kde se nacházela právě opuštěná skrýš, jejíž polohu mu čarodějka prozradila. Doufal, že si správně zapamatovala vše, co si vymyslel, nebo aspoň zapojí trochu umírněné fantazie.

Annabelle svíral strach, když tak z očí do očí lhala Jaze. Ale teď, když v ní viděla prohnanou zapšklou ježibabu, pocit zrady pomaličku opadával…
Když Smith použil Annabellin kouzelný křišťál, který mu půjčila k otevření vstupu, vešel do skrýše. Rozhlédl se a usmál.

To, co následovalo, už se hrnulo jako vodopád událostí.
Když se čarodějnice vrátily, zjistily, že vchod do jejich sídla je zapečetěn kouzlům odolnou pečetí 456-B a je na něm připevněna listina s obšírným vysvětlením, z jakých důvodů bylo dočasně znemožněno užívání majetku nalezeného uvnitř a proč teprve soud rozhodne, co s ním bude dál.
Ježibaby tak přišly v jediné chvíli o svá košťata, lektvary, hůlky a další věci, o nichž normální smrtelník nemá ani ponětí.
Další na řadě byl hrabě Igor. Nebylo nijak těžké prokázat nesrovnalosti v jeho účetnictví a přijít na to, že dokumenty o vlastnictví a oprávnění k užívání nemovitosti prakticky úplně chybějí. Zatím mu nebylo nic zabaveno, ale zvláštní zmocněnec soudu a exekutor měli dorazit ještě v průběhu téhož týdne…
Se Slavojem bylo těžší pořízení. Svědci, kteří mohli potvrdit jeho nepovolení provozování loupežné a mafiánské činnosti, byli buď zkamenělí, nebo měli ještě několik dní tvrdě spát.
A tak se Benedictus Smith vydal za starým Bartolomějem. Trvalo dlouho z něj vypáčit, že je jedním z lidí, kteří byli nuceni platit Slavojovi výpalné, a ještě déle se pokoušet ho přesvědčit, aby proti němu vypovídal. Nakonec pomohla představa krásně zrenovované legální krčmy… Bartoloměj souhlasil alespoň s tím, že rozšíří myšlenku vzpoury proti Slavojovi mezi dalšími vesničany.
Ukázalo se, že za stávající situace se mafiánovi nechtělo čekat na definitivní porážku a sám utekl. Ve vesnici o něm slyšeli až po delší době… nedalo se však říci, že by rozjel novou živnost právě šťastně.
Pár žoldáků odešlo s ním, zbývající utvořili novou tlupu loupežníků, ale vzhledem k tomu, že většina čarodějek byla nucena si najít novou obživu a rozhodla se za určitý poplatek bezpečně provádět lidi lesem, nebyli příliš úspěšní.
„Tak to je konec," povzdychla si chmurně Jaga a vztekle dupla na podlahu. „Dome, zvedej se! Půjdeme někam, kde si nás budou zase vážit!"

***

Benedictus Smith nakonec ve vsi zůstal a oženil se s Annabelle. Snaží se v průsmyku Tarbos Formido prosazovat dodržování finančních zákonů a docela se mu to daří. Annabelle se ho pokouší přimět, aby chodil k večeři, až bude hotová, a ne jen mezi šestou a půl sedmou. Zatím neúspěšně.
Hrabě Igor vzdal boj o navrácení svého sídla a odstěhoval se za příbuznými do Transylvánie. Ze zámku se stala turistická atrakce.
Baba Jaga zmizela neznámo kam. Proslýchá se ale, že kdesi na východě zkouší i se svou chodící chajdou štěstí v šoubyznysu.
Slavoj odešel loupit do hlavního města. Po dvou dnech skončil za mřížemi.
Maxim se stal členem kancléřovy osobní ochranky. Kancléřovi se ulevilo, že Smith zůstal hezky daleko od něj; v kuloárech ale kolují řeči, že mu to stejně nepomůže. Alfréd už si mne ruce a pomýšlí na vysoký post.
Starý Bartoloměj dál provozuje svou krčmu, na kterou dostal živnostenský list a povolení od okresního hygienika. Nehledě na to, jak mu Otýlie vyčítá, že se pořád s někým vybavuje, vypráví každému nově příchozímu, který je ochoten naslouchat (a pustit nějaký ten pěťák), podivuhodný příběh o muži jménem Benedictus Smith…

Pražské jaro

Stojí a dívá se na ně. Stejně jako tehdy. Jeho klidný, sebejistý pohled korunuje celkový dojem vzhledu, té jeho až skoro nelidské krásy. Krásy obrazu rytíře, přicházejícího zachránit princeznu, deus ex machina na pozadí zkázy, plamenů a výkřiků děsu a hrůzy. Rytíř přichází odseknout hlavu zlé sani ...

Vzduch voněl přicházejícím jarem. Eva, oblečená pouze v lehkém kostýmku, otevřela okno kanceláře a s úsměvem se nadechla čerstvého ranního povětří. Měla tohle roční období ráda, vždycky v ní vyvolávalo pocit jakési nespecifikované naděje. Jako kdyby všechno začínalo od začátku, vždyť ne nadarmo slavily mnohé předkřesťanské kultury začátek roku právě s příchodem jara, pomyslela si. A my to tak ostatně slavíme dodnes, usmála se. A pro ni vlastně tohle pracovní místo bylo novým začátkem. A Evě se tady každopádně líbilo.

Chvilku sledovala ruch dole na ulici, tu změť automobilů a tramvají, však i tohle pro ni bylo nové. Prahu si zamilovala velice rychle a kvapně pulsující tep metropole jí prozatím nestačil zošklivit celkový dojem z tohoto překrásného města. Ba naopak - jaká změna oproti nudnému životu v zašedlé okresní periferii tam nahoře, kde žila sama se všemi svými vzpomínkami a nočními můrami. Sbohem, minulosti !

Chvíli se pokoušela pracovat, ale jarní nálada ji nutila neustále vstávat a poletovat po kanceláři. I tenhle pohled z okna je nádherný – Eva se dívá přímo na nádhernou budovu nejkrásnějšího pražského nádraží, alespoň tedy zvnějšku nejkrásnějšího. V minulosti vystřídalo mnohá jména, pražská veřejnost ho znala jako nádraží Severozápadní dráhy, poté Vltavské, ale nyní nese cedule na nádherně vyřezávaných dveřích středního traktu budovy název Praha -Těšnov. A to všichni ti lidé, denně okolo procházející či projíždějící, netuší, co víme my. Tedy ne tak docela stejní jedinci – že tohle výstavní nádraží je vstupním portálem jinam, že je místem na rozhraní světů. Stejně jako je Praha průsečíkem tří velkých evropských magických okruhů – i proto byla založena, a proto je česká kotlina strategickým místem, jehož získání znamená velmi mnoho. A velmoci to setsakra dobře vědí – a tak se stává tohle místo v srdci Evropy častým střetem zájmů.

A konečně z toho důvodu zrovna tady, u Těšnova, sídlí i naše „firma“, to ví Eva moc dobře a je za svou pozici v pražské centrále Institutu moc vděčná. Konečně teď může uplatnit své dlouholeté zkušenosti, znalosti a dovednosti – a v neposlední řadě jí Praha dává šanci začít vést normální osobní život. A třeba si už konečně najde chlapa. Potřebovala by ho jako sůl. Přece jenom se čtyřicítka blíží rychlým krokem a malá Evina ji už tak moc potřebovat nebude – za tři měsíce maturuje, hlásí se také, jako kdysi Eva, na filozofickou a mamince si už příliš srdíčko nevylévá, to obstarává ten chlapec, který ji každý večer vyprovází až k jejich vinohradskému činžáku a se kterým se malá Evina tak dlouho loučí. No malá, je o hlavu větší, usmívá se Eva.

Rytíř přišel blíž k nim. Má krásnou, vzpřímenou postavu, na které se uniforma zvlášť vyjímá. Přehlíží je pohledem vítěze, saň je přece udolána, vítěz bere vše. Přitiskla se k mamince. Chtěla chytnout i Ráchel, přitáhnout ji k nim, do bezpečí maminčiny náruče. Starší sestra ale vykročila vstříc rytířovi. Ví, co ji čeká. Je to její osud.

Vždycky po příchodu z práce, tedy pokud není nějaká mimořádka a nemusí se v kanceláři zdržet až do večera, se Eva doma posadí do obstarožního houpacího křesla a poslouchá stařičké desky na stejně věkovitém gramofonu. A nebo si čte. Je většinou doma

sama, malá Evina teď chodí ze školy pozdě, ale to nechává její matku klidnou. Ať je s tím klukem šťastná, šťastnější než jsem byla já s jejím otcem.

Eva ráda čte historické knihy, ale co má nejraději, to jsou takzvané kontrafaktuály. Čili dějiny tak, jak by se mohly odehrávat, kdyby se historie od jistého bodu či sledu událostí ubírala jinam. A teď se před několika dny přímo zakousla do beletrie svého oblíbeného autora Ondřeje Kreidla, popisující osudy jakési rodiny na pozadí fiktivních dějin Československa po roce 1945. V této sci-fi většinu země osvobodila v pětačtyřicátém sovětská armáda, takže se ČSR ocitla v sovětské sféře zájmů. Osvoboditeli zde byla dosazena silně levicová loutková vláda, která v politických procesech padesátých let zlikvidovala veškerou opozici a přivedla prosperující zemi do naprostého hospodářského, politického i kulturního područí Moskvy. Po Stalinově smrti, a zvláště potom od počátku šedesátých let, docházelo k pozvolným reformám, ale veškeré snahy o změnu poměrů byly utopeny v krvi sovětskou armádou v srpnu 1968, kdy při boji s okupanty v ulicích Prahy padl i jeden z hlavních hrdinů beletrie. Tak tohle nám snad nehrozí, zamyslela se Eva odkládaje téměř dočtenou knížku. Máme jaro šedesát osm a Rusové jsou naštěstí daleko, vždyť v pětačtyřicátém došli ztěží jen na linii svých předválečných hranic. Sice pak v rámci dělení kořisti dostali satelitní pašalíky v Rumunsku a Bulharsku, ale vyvolat povstání v Istanbulu se jim nepodařilo a v Řecku byli v občanské válce jejich emisaři poraženi. A teď se jim impérium rozpadá na stovky kousků – zkrátka bez pevné ruky nejde matičce Rusi vládnout, Stalin to věděl, ale jeho nástupci již zřejmě ne.

V únoru 1948 se sice proruští bolševici a s nimi spojení politici pokusili o zvrat poměrů i v ČSR, ale konzervativci účelově spojení s liberály jejich postup zcela ústavní cestou zastavili a nastolili tzv. sanační režim. Autoritativní do jisté míry, ale ne totalitní jako ten v Moskvě. Pár hlav sice padlo, jako třeba v roce 1952 v procesu se Slánského marxisty pracujícími pro Moskvu a Tel Aviv, po kterém bylo pověšeno 11 lidí. Ale až na drobné fundamentálně katolické výstřelky na počátku režimu země dýchala vcelku volně a lidé většinou vládu konzervativců přijali – vždyť Československo bylo oázou klidu a hrází jak proti východnímu bolševismu, tak proti bezohlednému západnímu kapitalismu a liberalismu. Stejně jako ostatní státy tohoto koridoru zemí mezi Východem a Západem, který byl západními novináři nazván Varšavským paktem – Estonsko, Lotyšsko, Litva, Polsko, Severoněmecký spolek, Maďarsko, Jugoslávie (jejíž součástí je Albánie) a Řecko. Ale dosti dějepisných úvah. Deska dohrála. A dcera se vrací. Rychle se vrhnout na večeři.

Tiskne se k mamince a zacpává si uši. Nechce slyšet vzlykot své sestry, pro kterou si přišel její rytíř. Rytíř bez přilby a meče. Rytíř s Longinovým kopím na výložkách. Rytíř se smrtihlavem na přilbě. Stáváš se ženou, sestřičko. Ženou rytíře Smrtihlava. Tak, jak ti to vyšší moc připsala do tvého osudu.

"Dostaneme na nějaký čas nového kolegu,“ sdělila Evě ihned po příchodu do Institutu ředitelova mladičká sekretářka, zaručený zdroj a šiřitel všech informací pravdivých i spekulativních.

"Přijede zítra na Hlavní nádraží rychlíkem přímo z Berlína."

Bravo. Určitě nějaký mladý mág, který si mě ihned zařadí do škatulky "mamča", pomyslela si trpce Eva a nadšení v ní nevyvolal ani fakt, že do kolektivu Institutu pro otázky magie přibude její v podstatě krajan. I když jakápak já jsem Němka, u nás ve Slezsku se mluvilo sice místním germánským dialektem, ale národnostně jsme se považovali především za Slezany, ne za Němce. No a dnes je tam Polsko. Rzeczpospolita, od západoukrajinských plání až po Odru a Nisu. Velké Polsko. Nikdy neměla Poláky ráda. Ale vyhráli válku a vítěz bere vše. Tehdy se s maminkou přestěhovali do Československa, do pohraničí, kde se domluvit německy nikdy nebyl problém. Češi hovořící jak česky, tak německy, byli mnohem

tolerantnější než slezští luteráni. Ostatně tahle země je celá taková klidná, konzervativní, hluboce prodchnutá náboženským duchem. Tady nikdy neměli náboženští fanatici naději rozšířit nějak více své myšlenky, konzervativnější národy než Čechy a Slováky bys v Evropě nenašel, snad jen Irové jsou prý podobní. Inu, třeba je to těmi společnými keltskými kořeny, které jim tu a tam někdo spekulativně přisoudí, a také tou niternou vírou, hluboce podloženou prvotním sociálním učením ranné církve, které v Čechách tolik zakořenilo díky druhému největšímu světci v českých dějinách – sv. Janu z Husi – a jeho humanistickým následovníkům, zejména blahoslavenému Janu Komenskému. Žije se tady krásně. Alespoň nám, jiným, ano.

Po obědě Eva výrazně pookřála. Jejich nový kolega je dle slov pana ředitele zkušený berlínský mág, působící v řadách severoněmeckého Institutu bezmála dvacet let. A Eva jako ředitelova náměstkyně se zítra zúčastní jeho uvítání na pražském Hlavním nádraží, tedy oficiálně na Nádraží dr. Karla Kramáře, jak zní plný název nejdůležitějšího pražského železničního uzlu, pojmenovaného po druhém prezidentovi předválečné ČSR. No nic, budu muset zítra zapůsobit, řekla si Eva pro sebe a vytočila telefonní číslo své kadeřnice. Musíš se dát do gala, holka.

Na ten pohled nikdy nezapomene. Ráno, když bylo po všem, se vydaly s maminkou a ostatními ženami pod dohledem esesmanů na pochod. Nevěděly kam jdou, jak dlouho jejich cesta potrvá, věděly pouze to, že tuhle cestu nepřežijí. Na konci vesnice spatřila výjev, který se jí často vracel v hrůzných snech. Na stromě viseli všichni místní muži. Tedy ti, kteří nedostali včera večer kulku do týla. A mezi nimi její otec. Odvrátila oči, nedokázala se tam dívat. Avšak to, co uviděla na druhé straně zasněžené cesty, se jí vrylo do nočních můr nadosmrti. Ležela tam polonahá Ráchel. V bělostném sněhu, tak strašidelně ladícím s barvou jejího obličeje, se okolo ní rozpíjela kaluž rudé krve. V ten den Eva dospěla z dítěte v ženu. S její duší se něco stalo.

Rychlík Vindobona na pravidelné lince Berlín – Vídeň měl podle informací nádražního rozhlasu asi desetiminutové zpoždění. Budou si tedy muset na nového kolegu počkat. Stejně je to skvělé, jak Praha s Berlínem úspěšně kooperují. Češi si paradoxně s Němci rozuměli o hodně lépe než se svými polskými sousedy, bratry ve slovanském jazyku a v katolické víře. Poláci byli pro Čechy příliš fundamentalističtí, nacionálně i nábožensky. Proto i mezi Němci a Poláky panovala tradiční řevnivost, která tak moc pomohla za války Rusům odvrátit společný německo-polský útok na SSSR. Němci také odjakživa obdivovali českou kulturu, podívejte se třeba na wagnerovské opery z doby německého národního obrození – inspirace českým vzorem je zde asi nejpatrnější. A Hitlerova láska a obdiv k Čechům, patrně založená na jeho českých kořenech, zachránily "nejgermánštější z východních národů" před okupací či loutkovým režimem francouzského typu. Československo sice přistoupilo do svazku Osy podobně jako většina středoevropských a jihoevropských státních útvarů, po většinu války však vedlo samostatnou zahraniční politiku a německá armáda vstoupila do ČSR až ve čtyřiačtyřicátém, když se československá vláda pokusila o separátní mír s Velkou Británií a gaullistickou Svobodnou Francií. No a po válce se Čechoslováci stali patrony Severoněmeckého spolku, který vznikl jako jeden ze tří států na území bývalého Německa vedle anglofilské Západoněmecké spolkové republiky se sídlem v Bonnu a federativního katolického útvaru Rakouska a Bavorska, který zůstal striktně neutrálním celkem a orientoval se profrancouzsky. Prvním prezidentem Severního Německa, samozřejmě člena tzv. Varšavského paktu, se stal hrdina východní fronty maršál Friedrich Paulus.

Eva se rozhlížela po nádherně zdobené hale Fantovy nádražní budovy a stále hlouběji se nořila do svých úvah a vzpomínek. V noci se jí opět zdál ten hnusný sen z mládí. Poslední

zimu války přitáhl do jejich rodné vesnice ve Slezsku oddíl esesmanů. Hledali partyzány, rudé diverzanty. Nevelká komunita, ke které patřila Evina rodina, byla bigotními luteránskými vesničany již po staletí nenáviděna. A nyní nastala šance se těch divných čarodějů a čarodějnic zbavit – esesmani po falešném udání jednoho ze sousedů všechny muže pověsili na stromy či postříleli, pěkně stříbrnou kulkou do srdce und Ende schluss. Ženy odvlekli s sebou. A nejhůř dopadla Evina překrásná sestra Ráchel, šestnáctiletá černovláska. Velitel komanda SS ji znásilnil a poté podřízl. Čtrnáctiletá Eva se z tohoto traumatu léčila patnáct let. Přízrak temného rytíře Smrtihlava, krásného nadlidského esesmana, ji pronásleduje v občasných snech dodnes. Na všechno člověk dokáže téměř zapomenout, byť by to byl zážitek z předpeklí. A všechno přebolí, byť by to byla muka pekelná.

Eva se klepala zimou, nohy jí nepředstavitelně bolely, už nemohla jít dál. Matka, která již neměla sílu plakat, ji vlekla vysokým sněhem s sebou, v zádech výkřiky "schnell, schnell ". Kdo nemohl, zůstal ležet. Neohlížela se, slyšela vždy jen poslední výstřel. Další stříbro pro vampýrku. Už jich moc nezbývalo. Postupně ztratily všechny starší ženy.Většinou její tety, pratety. Eva pohlédla na rytíře Smrtihlava. V tu chvíli věděla jedno. Zabiju tě, ty zrůdo ! Tvá bolest odčiní všechno tohle utrpení ! Budeš prosit, aby už peklo vyslyšelo tvoje prosby a přijalo tě konečně v náruč !

Vindobona zastavila u nástupiště pod zajímavou železnou konstrukcí nástupišť pražského železničního uzlu. Je to tu moc veliké. Zkrátka tohle není její zamilovaný Těšnov ! Tady to velkoměstsky pulsuje, kdežto tam se tak nádherně majestátnost nádražní budovy snoubí s upadajícím významem původní severozápadní dráhy. Ani ta elektrika tam zavedena nebyla.

Ředitel vyšel naproti muži pozdně středního věku, který s kufrem v ruce vystoupil z vagónu. Společně potom došli až k Evě.

"Dovolte abych vás vzájemně představil. Náměstkyně pražského Institutu doktorka Eva Weberová, náš nový kolega doktor Roland Ackermann z Berlína."

Elegantní padesátník aristokratického vzhledu, který podtrhovaly i občasné stříbrné pramínky v jeho tmavě hnědých hustých kadeřích, jí s úsměvem podal ruku. Eva mu oplatila pousmáním, potřásla mu pravačkou a pohlédli si z očí do očí. V tu chvíli se s ní svět zatočil. Nevěděla, jak došli do vozu zaparkovanému před nádražím, ani jak dojeli až do kanceláří Institutu. Ten jeho pohled poznala okamžitě. Byl to rytíř Smrtihlav.

Malá Evina pozorovala svou matku, sedící s tupým výrazem v houpacím křesle, a v duchu se musela smát. Matka je z toho chlapa úplně mimo ! Takhle ji snad nepamatovala. Vždyť naposledy s někým chodila snad před pěti šesti lety, měla zkrátka na mužské smůlu. A s tátou to taky zrovna nevyhrála. Brali se moc mladí, museli – byla už v tom. No a když byl malé Evině rok, utekl táta za kopečky na Západ. Pak měla máma snad jen jednu několikaletou známost, jinak samé nepovedené kratší vztahy. Ale tenhle pán z Berlína, to je něco jiného. Chytrý, sympatický, s vybranými způsoby. Zkrátka hotový šlechtic. Drží jí pěsti, matce to musí vyjít ! Aspoň malá Evina jí ho schvaluje stoprocentně. Konečně nemá matka zase nějakého burana jako dřív, ale krásného chlapa na srovnatelné úrovni.

Eva si všimla, jak ji dcera pozoruje. O tom, že dnes nespala doma, malá Evina samozřejmě ví. Nijak to nekomentovala, zkrátka se matka po večeři nevrátila domů, no. Eva byla liberální matka, malá Evina zas tolerantní dcera. Byla až do rána s ním. Spali spolu.

Dneska u něj strávila poprvé celou noc. Měla chuť ho uškrtit. Ležel na ní, pohyboval se v ní. Stejně, jako to dělal Ráchelce. Jenže já s tebou šoustam proto, abych tě mohla zabít, chlapče. Až to budeš nejméně čekat, zažiješ peklo. Takové, jaké prožila tehdy Ráchel. Takové, jaké prožívala naše maminka, než se pár roků po válce utrápila definitivně. Takové peklo, jaké jsem prožívala já celých patnáct let. Ze kterého jsem se vysvobodila. A které jsi mi oživil. Osud nás svedl dohromady. Bohužel pro tebe, chlapče. Nenávidím tě. Bohužel pro mě. Miluju tě.

Roland Ackermann se zadíval do zrcadla. Jsem v pasti. Ta ženská mě snad uhranula. A já se teď chovám jak zamilovaný studentík. Jenže proto v tomhle okouzlujícím a kouzelném městě nejsem. Poupravil si límeček košile, oblékl světlé sako a zálibně si prohlédl svůj obraz v zrcadle. A ty na tom, Evo, bohužel nic nezměníš. Každý máme knihu svého osudu už dávno napsanou. Jsi jen malá kapitolka, vsuvka v románu. A já budu muset už brzo otočit stránku, miláčku. Promiň. Roland zkontroloval, zda má správně naleštěné polobotky, a s uspokojením opustil hotelový pokoj.

Na Václavském náměstí panoval čilý dopolední ruch. Miluju Prahu. Tohle město energií přímo sálá ! Vydal se směrem dolů, na Příkopy, a všemi smysly do sebe vstřebával sílu všech těch lidí okolo. I my jiní potřebujeme dobíjet baterky, možná ještě víc než běžní jedinci. Lidé nás nabíjí, mimo jiného. Jejich emoce, štěstí, stesky, strasti. A nejvíc ze všeho nás nabíjí sex. I proto s tebou spím, Evičko. Jsi čarodějka a s těmi je to nejlepší. A nejen z hlediska energetického příjmu ! Jen blázen by toho nevyužil. Škoda, že vás neustále ubývá ... Jejda, tobě to ale sluší !

Eva na něj zamávala z protějšího chodníku. V krátkých šatičkách vůbec nevypadala na matku dospělé dcery, spíš sama připomínala maturantku. Políbil ji a vydali se směrem na Staroměstské náměstí, okolo Stavovského divadla a Karolina.

Za zhruba půlhodinku již oba dva zavěšeni do sebe vstoupili do útulného knihkupectví v Kaprově ulici, kde za stolečkem seděl sympatický třicátník. Eva se usmála – tak tohle je on, její oblíbený spisovatel ! Ondřej Kreidl, svou profesí středoškolský profesor odkudsi z jižních Čech, který tady dneska podepisuje svou nejnovější knížku – ano, přesně tu, kterou Eva nedávno dočetla. Eva si z tašky připravila hromádku přinesených knih, a když na ni přišla řada, položila je na stolek před pohledného autora a usmála se na něho. " Napište tam **Evě**, prosím."

Malá Evina se snažila poslouchat to, co jí její přítel vyprávěl, ale absolutně se na jeho slova nesoustředila. Rozhovor s matkou ji úplně rozhodil. Udělaly si takovou odpolední siestu, uvařily kávu, pustily příjemnou muziku na stařičkém gramofonu po babičce, mamka jí dokonce dovolila si před ní zapálit – což se nestávalo často – a povídaly si. O škole, o plánech do budoucna, o chlapech. A potom se mamka rozhovořila. Ach, mamko, teď už to všechno chápu. Celá ta léta tvých depresí, záchvatů, nočního pláče z tvého pokoje. Malá Evina tušila, že se kdysi muselo stát něco strašlivého, ale nikdy neměla odvahu se mamky přímo zeptat. Až přijde čas, mamka jí všechno řekne, utěšovala se. Teď to věděla.

Svou mamku milovala, vždyť byla jediným člověkem, kterého od dětství měla. Tatíček se pouze vždycky připomněl před Vánoci pohlednicí a před jejíma narozkama dopisem, ke kterému neopomněl přiložit stomarkovou bankovku. Předplatné na lásku. Odškodnění za léta nezájmu. Zval ji sice vždycky do Kolína nad Rýnem, kde žil se svou druhou rodinou, ale malá Evina to každoročně okázale ignorovala. Milovala svou mamku. A bála se o ní. Věděla, že mamka je schopná všeho. Jasně, ten člověk si zasloužil zemřít. Ale tebe, mami, čeká kriminál. A ten bys nepřežila, se svou pošramocenou duší. Když nedávno objevila v matčině ložnici

pistoli, překvapilo ji to. Vlastně vůbec netušila, proč by mamka potřebovala zbraň, vždyť přece dělala v jakémsi podniku vyvážejícím české výrobky na Západ. Nebo že by byla tajná ? Ne, nesmí být paranoidní. To jen její spolužáci, pobláznění studentskými revoltami v západní Evropě, neustále chrlí řeči o demokracii, svobodě, totalitě a tajných všude okolo nás. Každopádně mám o tebe strach, mami. Ty jsi schopná toho zkurvysyna odkráglovat. A to já nedovolím. Obětí bys byla ty sama.

Spisovatel Ondřej Kreidl seděl jako přimrazený. Čas jako by naráz strnul v mrtvém bodě, jako by vteřina byla dlouhou minutou. Všude okolo stály mlhavé postavy, ovšem muž vyzařující přirozenou autoritu, tyčící se přímo nad ním, byl více než zřetelný.

" Doktor Ackermann, mistře. Omlouvám se za vaše rozpaky. Měl byste pro mě chvilku ?"

" Co se to ksakru stalo ? Kde to jsme ? Já nechápu ... " Ovšem Ackermann ho umlčel gestem ruky, takže mladý literát raději zaraženě seděl a modlil se, aby ten divný sen už skončil.

" Jsme nyní v takzvané druhé realitě, což ovšem není podstatné. Ubezpečuji vás, že nikdo kolem si ničeho nevšimne, my dva si ovšem zatím nerušeně promluvíme. Podrobnosti tohoto prostředí vám vysvětlovat nebudu, ostatně stejně si po našem rozhovoru nebudete nic pamatovat. Takže nyní k obsahu toho, o čem s vámi chci mluvit. Vy připravujete, mistře, spolu s několika svými kolegy jakési provolání, že."

" Vy jste tajný ? No jo, tušil jsem, že se mezi nás vetře práskač !"

" S tajnými složkami mám co do činění, ovšem s těmi, které máte na mysli vy, vcelku nic společného nemám. Zkrátka těchto vašich 1500 slov se nesmí zrodit, a vy zařídíte, že nevzniknou, mistře. Nic více, nic méně."

" A co když se zastrašit nenecháme a budeme pokračovat ?"

" Vsadím se s vámi klidně o milion, o miliardu, že nebudete. "

" Říkáte to s ohromující jistotou."

" Jsem si tím jistý, mladý muži. Toto provolání nikdy nevznikne. V našem světě ne. To je osud. "

" Tak proč se teď tady snažíte ? Když tak dobře znáte osud, je vaše práce zbytečná, nemyslíte ? "

" I osud potřebuje svého hybatele. Jednou to pochopíte, věřte mi, znám váš životopis, budete veliký spisovatel. A já jsem momentálně tím hybatelem. Mým úkolem v již napsaném opusu bylo toto vám sdělit, vaším úkolem bude mou instrukci splnit. Nepřemýšlejte nad tím, vložím vám to do hlavy, stejně jako vám okolnosti našeho rozhovoru vymažu. Tento rozhovor berte jako bonus, nebo spíš touhu bibliofila popovídat si s nadějným autorem."

"Děsíte mě, pane. Ale úkolem nás literátů, potažmo všech intelektuálů, je burcovat, snažit se změnit společnost k lepšímu. Vy nevidíte, jak se konečně ty ledy okolo nás hnuly, že je třeba vyvětrat i tady ten zatuchlý skoro dvacetiletý vzduch ?"

"To, co na první pohled vypadá jako dobro, může se snadno stát zlem. Revoluce je násilím, které plodí pouze a jen další násilí. Mladý muži, pište své knihy, které nutí lidi přemýšlet. Snažte se zlepšovat stávající stav malými, přirozenými krůčky. Evoluce, nikoli revoluce. Reforma, nikoli destrukce a anarchie."

"Ale jak by mohl náš manifest vyvolat násilí ? Copak se tady už od loňska i v politice nedějí změny ?"

"Ano, právě. Udržte ty změny v mezích reforem. Jinak pohřbíte i ty malé vydobyté krůčky a všechno se vrátí k dřívějšku. Vaše poslední knížka byla skvělá, mistře. A ukázala krásně to, co vám nyní říkám. Skončila krveprolitím a takzvanou normalizací. A i když Rusové jsou daleko, věřte mi, že scénář by mohl být totožný. Jen s jinými aktéry."

"Nechápu, pane."

"Mladý muži, jsem značně zcestovalý a události posledních dvou let mě nutí měnit působiště neustále. Ubezpečuji vás, že v Berlíně je stále ještě dost starých prušáckých militaristů, kteří by zdvihli varovný prst s tím, že se československé vládě situace vymkla z rukou. V Polsku a Maďarsku jakbysmet. Poslali by k vám tanky. A teď jsme to my dva, kteří držíme osud v rukou, my jsme ti drobní hybatelé. Můžeme udělat jen to, co nám autor napsal do role. Nejste jediný, s kým se ohledně tohoto problému v Praze setkávám."

"Jste blázen, pane. Pomatenec. Šílenec. Odejděte, prosím. Ne, tohle je jenom hloupý sen."

"Chápu vaše slova. Všichni ti, se kterými jsem ve vaší zemi jednal, takhle reagovali. Jen jedno vám ještě řeknu, stejně jako jsem to řekl jim – nechtějte znovu Maďarsko 1956. A to vám říká člověk, který tam bojoval na straně Maďarů proti intervenci okolních států. Začalo to tam stejně, jako to začíná tady. To se již nesmí nikdy opakovat. Nashledanou, mladý muži. Přeji vám hodně tvůrčích nápadů."

Roland Ackermann položil Ondřeji Kreidlovi dlaň na čelo, ten sykl bolestí a probudil se do normální reality. Úlekem nad několika vteřinami mikrospánku sebou cukl, opětoval úsměv na tu krásnou hnědovlásku a jejího aristokratického partnera a začal s podepisováním vzorné kolekce všech svých knih, kterou mu ta nádherná, sympatická žena položila na stolek.

Malá Evina netušila, kde se v ní ty předtuchy berou, ale málokdy ji dokázaly zklamat. A dnes to bylo obzvláště silné. Úplně se strachy klepala. Seděla před televizní obrazovkou, zatímco mamka se připravovala na večer. Jde za ním, bezpochyby. A dnes se to určitě stane. Žaludek se jí svíral, večeři do sebe dostat vůbec nemohla. Mamka je teď v koupelně, Evina slyší zurčení sprchy. Tak teď nebo nikdy !

Rychle vrazila do ložnice a z matčiny kabelky vyndala pistoli. Tak přece, chce to udělat ! Ale to ti nedovolím, mamko. Ještě že má její kluk doma ten slepý revolver, úplně stejný jako tenhle matčin. Vyměnit ty dvě zbraně bylo pro malou Evinu otázkou půl minuty, ještě že jejich pokoje sousedí. Ne, mami, nechci být dcera vražedkyně. Na to tě mám moc ráda.

Když Eva vyšla po chvilce zabalená do župánku a s ručníkem okolo hlavy z koupelny, zdálo se jí, že ji dcera nějak divně sleduje. Nelíbilo se jí to. Moc dobře věděla, že její předtuchy se zřídkakdy mílí. A dnes to bylo obzvláště silné.

Dneska to dělali mimořádně dlouho. Eva se přistihla, jak ji při sexu rajcuje představa, že by ho zabila přímo při tom. Třeba nožem, sekáčkem na led, čímkoli. Uděláš se, lásko, a já tě vzápětí zabiju. Jenže to by nebylo fér. Nevěděl bys, proč umíráš. A bylo by to moc rychlé. Ty si zasloužíš, abych si tě vychutnala. Tak, jako sis určitě vychutnal Ráchelku. Eva už to nevydržela a zatímco jí rozkoš prostupovala celé tělo, přitiskla se k Rolandovi. Jenže čím déle spolu budeme spát, lásko, tím méně to budu schopná udělat. Tím víc mi budou v hlavě vrtat pochybnosti. Ale ty jsi takový německý puntičkář. Na všechno si vedeš záznamy. Tak jako ti tví kamarádíčkové od gestapa – všechno evidovali, proto je bylo snadné po válce soudit. A já proti tobě ty důkazy získám, neboj. Včera jsem v tvojí kanceláři moc dobře viděla místo, kam si všechno ukládáš. Všechny tvé písemnosti, diáře, záznamy. A ty tě usvědčí. A mně to usnadní tvou exekuci. Už dnes. Za chvíli. Vymyšleno to už mám.

Roland Ackermann měl takový jeden nepěkný mužský zvyk, který se nicméně Evě nyní velice hodil. Jakmile totiž chviličku po sexuálním aktu zabořil svou tvář do polštáře a usnul, tiše se oblékla, vzala svazek Rolandových klíčů, z něhož vyňala ty dva nejdůležitější a z hotelového pokoje se vydala ven, do tmavé noci. Víc než deset minut potřebovat nebudu, kanceláře Institutu jsou nedaleko od hotelu.

V práci se Eva pozdravila s nočním hlídačem a vyběhla nahoru do patra. V Rolandově kanceláři se orientovala již jako ve své a moc dobře věděla, za kterým obrazem se nachází tajná skrýš. Nervózně odemkla trezor, rychle prohrábla několik svazků bankovek a vytáhla štos lejster v černých deskách. Nedočkavě se začetla do textu psaného strohou úřední řečí. Když došla na konec poslední zprávy, ohromeně dosedla do blízkého křesla. Pochopila absolutně všechno. Ještě že pracovna měla výborně zásobený bar, sklenka čisté whisky ji dokonale probrala. Sáhla do kabelky a vyndala pistoli. Tak předtucha opravdu nelhala. Rychle, je třeba jednat ! Teď možná půjde o minuty.

"Teď chcípneš, ty hnusná svině !" Roland hleděl přímo do hlavně revolveru. A ta, která zbraň v ruce držela, vypadala setsakramentsky rozhodnutá ji použít. Překvapila ho, měl ji rád a měl až doteď dojem, že ona jeho taky. Ale nyní je všechno jinak.

"Polož tu věc, zlato. Není na hraní." Roland zažil mnoho nečekaných zvratů ve svém životě, ostatně povolání zvláštního agenta Institutu rozhodně nebylo stereotypem. A věděl, že rána mnohdy přichází z míst, odkud ji nejméně čekáme.

"Drž hubu, tyhle kecy si nech. A dej ruce nad hlavu." Nepříčetný výraz v jejích očích nevěstil sebemenší naději na nějakou dohodu.

"Pojď si rozumně promluvit. Vůbec nechápu co má tohle divadlo znamenat," snažil se získat čas. A také nelhal, opravdu netušil, proč na něj míří pistolí. Ale za svou dlouholetou kariéru také poznal, že s takhle hysterickými lidmi se vyjednává těžko.

"Nechápeš? A kolik lidí jsi až doteď zabil?" Nenávist v jejích krásných očích ho ohromovala. A on nevěděl, co na tohle odpovědět. Sám netušil kolik. Poprvé to je nejtěžší, potom už to člověku tolik svědomí nehryže. A on je agent Institutu. Smrt k jeho povolání patřila a patří.

"Tak kolik jich bylo, ty hajzle?"

"Dost na to, abych ti řekl, jaké výčitky na člověka přijdou, když to udělá poprvé. Takže ti upřímně radím – vyhni se tomu. Prosím. Polož tu bouchačku na stůl.“

Paradoxní Rolandovi připadalo, že ho ani tak moc nezaráží odhodlanost té ženy poslat mu olovo – ale spíš čisté stříbro – do těla, jako lehkost, s jakou se tomu něžnému stvoření přes rty hrnou takové výrazy.

"Tak já ti trochu oživím paměť, ty zrůdo. Jedna mladá holka podříznutá jak jehně, jedna starší žena utrápená žalem, jedna malá holka s následky na celý život. Léčila to práškama, chlastem a totálně zkurvenýma vztahama! A to peklo s ní zažívala po většinu svýho dětství i její dcera! Tak to jsou alespoň některý tvý hnusárny! Stačí, ne?" Její oči plály nenávistí, její tváře se rozpálily doruda.

"Na trest smrti to bohatě stačí!"

"Netuším, o čem mluvíš. Ty přece nejsi kat." Roland potřeboval dvě tři sekundy. Dostat se k talismanu! Proč ho jen odložil! Ale při sexu by spíš překážel. Bez něj je ovšem bezmocný jako běžný smrtelník, ani do druhé reality se nedostane!

"Pomodli se, jestli to umíš. Máš poslední šanci!" Udělala dva kroky dopředu. Stála teď přímo pod skříní, na níž kdosi postavil vysokou, úzkou amforu.

Ne, holčičko, já se modlit nemusím. Mě stejně nahoře moc rádi nemají, takže by to byla ztráta času. Ty se ale teď připrav na pořádnou ránu. Soustředil veškerou energii na vázu a vyslal k ní impuls. Povedlo se. Amfora se rozkývala a prudce se naklonila. Kroky na schodech. Otočila se po zvuku. Využil její nepozornosti a vyrazil ke stolu. Váza se zřítila vedle ní. Střepy se rozletěly. Vykřikla. Sáhl po talismanu. Zmáčkla spoušť.

"Neeeee!" Eva prudce vrazila do místnosti a strhla paži své dcery s namířenou pistolí. Střela se zaryla Rolandu Ackermannovi do ramene. Padl k zemi.

Roland Ackermann se zvedl z kupé první třídy a přešel do vedlejšího jídelního vagónu, kde se usadil u volného stolečku. Zadíval se na malebnou krajinu hlubokého labského údolí, kterým se rychlík blížil k hranicím u Hřenska.

Úkol splněn. Kapitola je uzavřena, otočme list a začněme číst novou. Dispozice hovoří jasně. Roland Ackermann, agent pro zvláštní úkoly, zde byl od toho, aby plnil rozkazy. Dlouholetá služba ho naučila nepozastavovat se nad ničím. Každý je součástí velikého, předem daného románu. Můžeme si pohrávat se slovy, ba i s větami, ale tím obsah nezměníme. A on měl v právě začínající kapitole napsáno, že se přemístí v rámci své mise na sklonek druhé světové války. Služba není jen bojem proti samozvaným vzývatelům Dobra, které se stává podhoubím Zla. Služba je i bojem proti čistočistému Zlu, které je ukryto tak dobře, že nikdy nevyjde najevo jeho zrůdná podstata.

Úkol zní jasně – ve Slezsku působí temná, matriarchálně organizovaná a v úzkém společenství uzavřená sekta, praktikující tu nejhrůznější černou magii. Krvavé rituály, zvířecí i lidské oběti. Kněžkami jsou všechny ženy izolovaného společenství, které dosáhly patnácti let. A v jejich středu vyrůstá potenciální veliká černá vědma. Taková, které se rodí jednou za několik set let. Taková, která může přepisovat kapitoly v knize osudu, protože samá má svůj úděl otevřený. Je nutno její řádky dopsat. S tečkou na konci, která nepřipouští pokračování, byť by to byla tečka krvavá.

Roland si zvykl na nevděk, který vůči němu, zvláštnímu agentovi – někdy i pro tu nejšpinavější práci – vždy vládl a bezpochyby vládnout bude. Nerad četl úryvky budoucích kapitol. Eva mu však do jedné z nich dala nahlédnout. A kdo dnes ví, že údajná oběť chtěla k dokonalosti vypracovanou sexuální magií ovládnout svého kata? Že chtěla magicky zničit vše okolo sebe? A že nakonec zničila pouze sama sebe, když nezvládla ty nejtemnější síly, které povolala na pomoc?

Roland Ackermann se napil voňavé kávy z kouřícího šálku a smutně se usmál. Následující kapitola už dávno byla napsaná, je známá a jen pár lidí ví, jak ji číst doopravdy. Ale to je svět. Nic není takové, jak to vypadá na první pohled. Promiň, Evo. Úderem blesku se ti již podruhé změnil svět, minulost se teď budeš muset naučit vnímat odlišně. Snad ti pomůže ta nová láska, která pro tebe právě teď začíná. Aspoň v tom jsem ti mohl svými schopnostmi drobně pomoci.

Eva ležela v ložnici zavrtaná v peřinách a četla si. Těch několik posledních dnů ji zmohlo, musela si vzít dovolenou, nebo by se nejspíš složila. Malá Evina kolem ní kmitala jako zdravotní sestřička, až ji poslala ven. Přece nebude tak krásné odpoledne trávit se svou stárnoucí, psychopatickou matkou ! A relaxaci potřebuje stejně tak jako Eva, i ona přece zažila dost na svůj věk.

Eva rozevřela knihu a pousmála se nad autogramem pana spisovatele. Ondřej Kreidl se jí líbil, dokonce moc. Krásný chlap, s ohromným sexappealem. Ach jo, takového mužského já mít nikdy nebudu, povzdychla si. Otočila na druhou stránku a hned ji to praštilo do očí. Bylo tam telefonní číslo. Šmankote, to tam přece napsal ...

Vůbec si nepřipadala jako matka dospělé dcery, spíš sama jako maturantka, když třesoucí se rukou vytáčela číslice telefonu.

Rytieri

Krčmár odhodil cigaretu a sledoval, ako jej žeravý koniec dohasína. Otvorili sa dvere a prievan odvial vajgel kdesi pod stoly.
Všetci počuli rachot spaľovacieho motora, najskôr motorky, a zvedavo hľadeli ku dverám. Pohľad na muža, ktorý vstúpil, ich nesklamal. Oblečený nie do pozošívaných zdrapov látky,

bežnej miestnej garderóby, ale v čiernej uniforme z hrubej kože. Prilba s čiernym chocholom rámovala pestovanú tvár s orlím nosom a krátkou briadkou. Muž nebol vysoký, ale mohutnej postavy, akú bolo ťažko v tomto biednom kraji vypestovať a ešte ťažšie zdediť.
„Krčmár!“
„Áno pane?“ prišuchtal sa krčmár úslužne.
„Kde je tu sídlo oblastného veliteľa. Je tu snáď niekto taký, nie?“ dodal, keď uvidel krčmárovu prekvapenú tvár.
„Ale iste, Samuel Roberts je jeho meno, sídli na druhej strane mesta“ informoval ho hostinský, pričom sa snažil spojiť si v hlave pojem *oblastný veliteľ* s Robertsom, zlomeným alkoholikom nulovej autority. Všetko tu fungovalo už len zo zotrvačnosti.
Osmelil sa na otázku: „Smiem vedieť pane, čo vás privádza? Už dávno sme žiadali Radu o pomoc, ale ostali sme tu na juhu zabudnutí...“ „Isteže neostali. Ale ani na severe nie je kľud. Na hlavné mesto smerovali od západu už tri veľké nájazdy. Rostariáni takmer vyvolali občiansku vojnu. Ale Rada si je vedomá svojich povinností voči občanom, čoho dôkazom je aj moja prítomnosť tu.“
Miestnosť stíchla.
Predstavoval si svoje uvedenie na scénu dôstojnejšie, ako tu v zapľuvanom šenku, ale kedže situácia si to žiadala, vstal, rozkročil sa a prehlásil: „Som Gort Mallory, prvý rytier pána Worzmina, protektora pre južné kraje.“
Jeho prejav ani decentné odhalenie znaku s býkom, ktorý mal vyšitý na boku, nevzbudili očakávaný ohlas, pretožu ľudia tu mali len matné
predstavy o členoch Rady a vládnych rodoch na severe.
„Takže ste nás prišli zachrániť pred tými malými diablami?“ spýtal sa ktosi od stola, ale bol to zároveň hlas všetkých prítomných.
„Ak máš na mysli tie rýchlo sa množiace xenomorfné tvory stvorené radiáciou podmienenými mutáciami, tak áno, to je hlavný cieľ mojej návštevy,“ odvetil mu a gestom zastavil príval ďalších otázok.
„Musím ísť. Ďalšie otázky rád zodpoviem na stretnutí s celou obcou“.
„Pošlem s vami chlapca, aby ste našli toho...zástupcu,“ ponúkol krčmár a kývol na strapatú hlavu, trčiacu z dverí kuchyne.
Mladík k nim rýchlym krokom priskákal a trochu zmätene sa postavil do pozoru. Mal okolo sedemnásť rokov, nízkej, slnkom a vetrom vyšlahanej postavy, ktorá poznala prácu už roky.
„Výborne. Ako sa voláš chlapče?“ potliapal ho Gort po pleci.
„Rory, pane,“ odvetil chlapec a keď si spomenul na rytierovu reč, doložil, „Matson. Rory Matson, pomocník v kuchyni“
„Poďme. Možno si ťa požičiam na dlhšie.“
„Iste, pane!“ vykríkol nadšene chlapec.
Krčmár radšej neprotestoval.

Prešli mesto krížom a vystúpili na drobný pahorok, kde stála radnica. Správa o Gortovom príjazde sa už rozbehla po meste a miestni vychádzali z domov, aby sa pozreli na muža zo severu. Fúkal silný vietor od spadoviska, takže všetci mali naviac k šedivým handrám aj rúšky na tvárach a vytvárali tak dojem masy púštnych prízrakov.
Rory ukázal na veľkú, ešte predvojnovú budovu a Gort vošiel dnu.
Vnútro budovy nepríjemne páchlo. Kde-tu posedávali muži, ale nezdalo sa, že by konali nejakú prácu.
„Hej ty! Kde nájdem Robertsa?“ zahučal na kohosi ovievajúceho sa papierom.
Podriemkávajúci muž na neho poriadne cez prítmie nevidel a tak len odsekol: „V tej jeho kutici, kde inde. Po schodoch na druhé poschodie a veľké dvere na konci chodby.“

Gort bral schody po dvoch. S juhom bolo zlé spojenie už dlho a väzby neboli pevné. Ale že príde až k takému úpadku, to nečakal. Zákony a poriadok Ríše tu skutočne nemajú dosah ani v najmenšom.
Rázne otvoril hľadané dvere. Miestnosť vyzerala ako vyrabovaný sklad. Na zemi sa válali knihy, papiere a rôzne drobné prístroje, väčšinou výrobky spred vojny. Nad tým sa vznášal liehový opar, vychádzajúci z niekoľkých poloprázdnych fliaš.
„Čo je, kto zas?“ zahundral zarastený bledý chlap, asi päťdesiatnik, ktorý sa prekvapivo rýchlo vyhrabal spod deky. Byť vyrušený zo spánku sa tu zväčša spájalo so život ohrozujúcimi udalosťami.
„Som Gort Mallory, prvý rytier pána Worzmina, protektora pre južné kraje,“ ohlásil sa rytier predpisovo, ale opäť s chabým efektom.Táto úradná osoba už dávno stratila stavovskú hrdosť, ak niekedy nejakú mala, takže Gort zvolil ostrejší tón.
„Rada ma vyslala, aby som to tu vyčistil od mutantov, rozumiete? Potrebujem asi desiatku chlapov a dáme sa do toho. A rýchlo. Služba ma volá na spústu ďalších miest.“
Muž chvílu vyjavene klipkal očami.
„Vy...Rada...sám...zmutované potvory....“ zívol a pretrel si oči, „ ...áno, áno. Sme tu takmer odrezaní od sveta, potulujú sa všade po okolí. Nemôžme vystrčiť ani nos. Obchodníci to tu z ďaleka obchádzajú. Ale Rada zjavne žije v inom svete, ak sem poslala jedného muža.“
Gort sa zhlboka nadýchol: „ Akého jedného muža? Som rytier. Celý život bojujem s podobnými tvormi. Dáš mi desať chlapov na pomoc a hotovo.“
„Ale ctený pane,“ zaprotestoval oblastný veliteľ, ako hlásal zažltnutý dekrét na stene, „sú ich tisíce. Z posledných síl sme bránili farmy, ale ako zhorela elektráreň, tak len počítame dni, kedy skapeme. Bez elektrických plotov nemáme šancu. A nie sa im ešte postaviť v planinách,“ dodal znechutene a napil sa z jednej z fľaší.
„ Nebudeme ich samozrejme zabíjať po jednom. Skolíme kráľovnú a zvyšok bez nej do pár dní vymre.“
„Kráľovnú?“ nechápavo sa zakrútil Roberts.
„Áno, podľa dodaných správ je to jeden z nám známych druhov. Kráľovná si vybuduje hniezdo niekde v jaskyni a plodí robotníkov. Nerobím to prvý krát“
„Jaskyne... Jediné v širokom okolí sú pri Červených kopcoch. V poriadku, možná máte pravdu. My sme ich nemali ako skúmať, je to tu samý farmár a buran a informácie k nám už dávno neprúdia. Ale aj tak neverím, že tam proste nabehnete, zotnete jej hlavu tým výbojovým mečom ako v nejakej rozprávke a zase odkráčate,“ zazíval Roberts opäť bez nadšenia a prezeral si pritom rytierov meč zavesený na chrbte.
„Vidím u vás len letargiu. Škoda času. Idem prehovoriť k ľuďom,“ povedal Gort potichu a otočil sa.
„Ja som stvorený z životnej letargie tohto mesta, tak aby ste nebol sklamaný!“ odprevadil ho slovami Roberts.

Pôvodne chcel dať zvolať zhromaždenie, ale dav ľudí pred budovou naznačil, že nebude treba. Hľadeľo na neho najmenej tristo mužov, žien a detí.
Gort si ich prehliadol. Nedočkavé tváre plné nádeje. Nikto nepracoval. Vyjsť na polia za sieť hradieb, plotov a zopár hliadok, ktoré držali tie príšery od mesta bolo nebezpečné. Remeselníci zas nemali suroviny. Tak mesto sedelo, míňalo zásoby a čakalo na zázrak.
„Priatelia, občania Ríše!“ začal. Pri slove „Ríša“ sa z davu ozval smiech a nespokojné mrmlanie.
„Viem, že ste prežili ťažké časy, ale Rada na vás nezabudla. Prišiel som, aby som splnil svoju povinnosť a pomohol vám zbaviť sa nepriateľa. Sľubujem, že skôr ako zajtra zájde slnko, moja úloha bude splnená. Potrebujem však aspoň desať schopných mužov, ktorí sa neboja zbrane v ruke a nepriateľa pred sebou“ dohovoril a napriahol pravicu v ktorej držal meč. Ten

zabzučal a po čepeli sa rozbehli modrasté výboje. Okolie zaľahol pach ozónu. Gort vedel, ako lacno umocniť atmosféru.
V dave to šumelo, ale nikto neopustil jeho chaotickú formáciu. Len ako šípy vyletovali útržky viet: „Sám?! Blázon...Na to mu neskočím! Bez armády sa môže vrátiť..."
Jediný, kto sa postavil k jeho pravici bol Rory. Gort na neho spokojne pozrel.
„No toho si kľudne môžeš nechať," zakričal niekto. „Prišiel si sa pozrieť na chudákov, čo!" priletelo zas zozadu.
„Kto ďalší?" zahrmel do davu a vykročil vpred.
Muži sklápali pohľady a snažili sa nebyť v prvej línii.
„Pekní zbabelci! Ste hrdinovia len keď ste nachlastaní!" zapišťala akási žena a ukázala prstom na muža, ktorý si pohľadom študoval topánky. „No ukáž sa Brad! To bolo nedávno rečí o tom, ako tu všetkým ukážeš!"
„Ty suka! Takto so mňou roprávať na ulici nebudeš!" zasypel Brad, schytil ju za vlasy a chcel vtiahnuť do davu. V druhom kroku ho však zastavila rukovať meča, ktorá ho trafila do hlavy a poslala k zemi.
„Áno, aj ochraňovať ženy stále patrí k nášmu kódexu," okomentoval to Gort sucho a zdvihol meč z prachu. Bolo mu jasné, že takto to nepôjde.
Začal chodiť pomedzi ľudí a vyberať:„Ty, ty, ten vo veste, ty plešatý..." Okolo poznačených mužov sa ihneď utvárali kruhy, akoby ich zasiahol mor.
Predposledný, veľký červenovlasý muž začal protestovať. „Ako si dovolujete takto vyberať? Ja odmietam!"
„Konám podľa vyhlášok Rady a rytierskeho práva. Ste povinný poslúchnuť moje rozkazy!"
„Strč si to rytierstvo aj s Radou do riti. Nikoho to tu nezaujíma!" zašumel hlas davu.
„Aký rytier. Na čo sa tu hráte. Pred vojnou vaši predkovia možná zametali ulice, a teraz nám tu idete rozkazovať a oháňať sa akýmsi titulom," prskal ryšavec, posmelený masou.
Gort ho chytil za límec a pritiahol k sebe, až mu čelom narazil do prilby. Chvílu mu hľadeľ do očí a potom ho odhodil späť. Múž zahrabal nohami a spadol do prachu.
„Máš pravdu. Že sa hlásim k rodu Mallory, je iba moja úcta k predkom. Ale nemám kroniku s ich skutkami, naša pamäť končí vojnou, tak ako pamäť mnohých iných rodín. Rytierom som sa stal činmi. Slúžim Rade a Ríši od detstva. Od ranného veku som nasadzoval život v boji s nepriateľom, či už ľudským alebo stvoreným dedičstvom vojny.
Nebezpečenstvu, aké číha tu v jaskyniach som už čelil stokrát. Preto viem čo hovorím. Ale nebudem vás nútiť. Takí bojovníci sú mi nanič. A nemôžem ani zanechať svoje poslanie a vás osudu. Na svitaní vyrážam. Takže kto chce a dokáže, nech sa ráno pripojí. Zbrane dostane," dokončil a odkráčal k hlavnej budove.
Rory sa so zatajeným dychom vydal za ním, ale rytier ho gestom zastavil.
„Zatial si vystačím sám. Ale neskôr by si ma potešil teplou večerou," povedal s úsmevom, ktorý však nemohol zakrýť vrásku sklamania v jeho tvári.

Po zotmení zamieril do hostinca. Veril, že spolu vypité pohárikv dokážu viac ako hodinový prejav.
V šere petrolejok to tu vyzeralo ešte horšie ako cez deň- obyčajná pivnica s niekoľkými ledabolo zbúchanými stolmi. Vo vzduchu sa povaľoval ťažký dym z domáceho tabaku, ktorý nemal kade uniknúť.
Sadol si za najväčší stôl, kde vládla bujará vrava, ktorá však okamžite utíchla. Zrazu všetci hľadeli do pohárov.
Rytier sa pokúsil o niekoľko konverzačných fráz, ale stôl sa pomaly vyprázdnil. Ostal iba jeden muž.
Zarazený Gort spoznal Robertsa. Istý náznak sviežosti v tvári dokonca napovedal, že momentálne nie je na mol.

„Asi ste sklamaný, čo. Tú mizivú trochu ideálov, čo ostala po vojne, ste všetku vykúpili u vás na severe. Tu ich neostalo ani štipka," prvý začal Roberts a napil sa z pohára žltej tekutiny, z ktorej nepáchol alkohol, ale akési byliny.
Gort si prisunul bližšie stoličku:„Povedzme, že som očakával trochu viac nadšenia. Veď situácia tu je už kritická. "
„To sú rolníci. Zasejú a do poslednej chvíle veria, že zožnú. Neriskujú. Ak by ste prišli s armádou, prevolávali by vám slávu. Ale sami sa boja o svoje životy. Myslím, že je to pochopiteľné."
Gort sa nervózne zahniezdil. „ Radšej by som vydával rozkazy vojakom ako rolníkom. Ale väčšina síl ochraňuje priemysel na severe. Nielen pred mutantnými zvermi, ale aj pred nájazdníkmi a rebelmi. Ak padnú továrne a rafinérie, Ríša sa rosype na mestečká bez práva a systému, ako je vaše. Preto som nemohol priviesť ľudí. Je mi ľúto, ale toto mesto je takmer bezvýznamné pre chod Ríše. Dokonca už ani neviem jeho názov."
Roberts sa pousmial: „Nedivím sa. Je to diera. Ale človek sa snaží prežiť, aj keď sa topí v latríne."
„Ale ak nezasiahneme teraz, o niekoľko týždňov vás premôžu. Čo si to tu nikto neuvedomuje?"
„Uvedomuje si to každý, ale nepripúšťa nikto. Dúfajú, že práve ich koleso šťastia neukáže na bankrot. Že práve oni sú tí vyvolení. Preto nechcú riskovať. Nechcú rozhúpať váhy osudu"
Gort prerušil chvílu ticha, ktorá nastala: „Vy nie ste rolník, ani remeselník. Zabudnutý ríšsky vyslanec? Nakoniec, oblastným zástupcom nebýva menovaný hocikto."
Roberts chvíľu váhal, potom vytiahol spod dotrhanej košele prívesok, ktorý mal na retiazke okolo krku.
Bol to masívny zlatý prsteň s emblémom ruky držiacej meč. Gort zalapal po dychu. Vystrel svoju dlaň a neveriacky porovnával dva prstene.
„Takže aj ty!" zašepkal a podvedome sa od muža odtiahol. Nepochopil ako niekto, komu bol udelený rytiersky titul, kto musel mať kedysi skvelé osobné kvality, mohol tak hlboko klesnúť.
Roberts to postrehol.
„Nebolo to tu vždy bezvýznamné. Kedysi tu mala viesť trasa ropovodu, priamo zo zálivu. Mal som vyčistiť a zaistiť okolie, vybudovať pozície, starať sa o bezpečnosť. Stať sa veliteľom oblasti s budúcnosťou, krásna kariéra pre mladíka, ktorý práve dostal prsteň. Stavba sa však odkladala a odkladala a ja som starol, zatiaľ čo iní získavali skúsenosti. Nakoniec som tu ostal zaseknutý medzi kukuričnými poliami a pobehujúcou hydinou. Až príliš jednoduchý príbeh."
Gort nevyzeral uspokojený takýmto vysvetlením, ale zatváril sa trocha prívetivejšie. „ Je to tvoja cesta. Ja sa posnažím udržať sa na mojej. Takže ráno sa asi pomoci nedočkám?" vrátil späť tému.
„Nie. A radím ti, vykašli sa na to. Je škoda kvôli tomuto tu," kopol názorne do rozheganého stola, „vôbec nohy prekrížiť."
„Ty si na to už síce dávno zabudol, ale ja si pamätám slová, ktorými som prisahal. Keď ma titulovali rytierom, bolo to preto, lebo vedeli, že v takýchto chvíľach dodržím zásady."
Roberts vyprskol: „Ale prosím ťa, tieto zásady sú len nezmyselný nános prachu, ktorý rozfúka najslabší závan vetra. Neplatia a nikdy v skutočnosti neplatili. Ak sa chceš niekam vyhrabať, nemôžeš byť zásadový. Aké zásady myslíš že majú títo tu naokolo?" rozhodil rukami, „prežiť! To je jediná rozumná zásada!"
„Práve preto som tu ja. Preto mám tento prsteň, ktorý má byť svetlom pre tých, ktorí už ničomu neveria. Zvolil som si v živote istý poriadok. A ten hovorí, že zajtra pôjdem do tej diery a urobím všetko preto, aby som okolie spravil bezpečné, bez ohľadu na to, či ma niekto ocení."

„Pozri sa na to takto," vzdychol Roberts, „so všetkou úctou, pochybujem, že tam sám prežiješ. Čiže budeš mŕtvy. A tu sa nič nezmení. Nikoho ďalšieho nepošlú. A o pár týždňov bude koniec aj pre nás. Takže výsledok rovnice je nula."
„Žiaden boj nie je dopredu prehraný," prehlásil stroho Gort, „a tým som skončil."
Vstal. „A ešte niečo. Ak by si mal nekľudnú noc a moc premýšľal nad starými časmi, rád ťa ráno uvidím."
Roberts zdvihol ruku. Nekontrolovateľne sa mu triasla ako práve narodené šteňa. „Bol by som ti len na obtiaž. V tomto udržím sotva pohár."
Gort mlčky odkráčal k radnici.
Roberts pozeral do prázdna, len rukou podvedome rozohnal kúdol dymu, ktorý sa k nemu privalil od susedného stolu.

Ráno na námestí nebola ani noha, ale z každého okna a otvoru nenápadne nakúkal pár očí. Gort sa zastavil na prahu a z hlboka sa nadýchol.
Uniformu doplnil pancierovou vestou a drôteným límcom, ktorý mu chránil krk. Z prilby zmizol chochol a naopak, objavil sa tam mrežový chránič tváre, momentálne však odklopený. Meč, prehodený cez chrbát, križovala rýchlopalná puška s nábojmi plnenými ortuťou, najlepší výrobok severských zbrojoviek. Na páse mal okrem nábojov puzdro s veľkou automatickou pištoľou, zjavne hlboko predvojnový kus.
V jeho tieni stál Rory, ktorý dostal tiež pancierovú vestu, ktorá ho spravila dvakrát tak mohutnejším. Hlavu mu kryla škrupinová prilba, z ktorej na zátylok klesala zásterka z oceľových vlákien. Ozbrojený bol len revolverom a dýkou, avšak vliekol množstvo nábojov, baterky a svetlice.
„Pripravený? Dokiaľ so mnou nenasadneš, môžeš hocikedy odísť!" uistil ho Gort, hoci vedel, že v takejto sitácii sa už nedá ustúpiť, ak má človek v sebe aspoň za necht hrdosti.
Rory prikývol a otvoril ústa, aby stvrdil svoje gesto, keď ich vyrušili rinčavé kroky. Gort sa usmial.
„No, aj tak sme obaja vedeli, že to takto dopadne, takže žiadne zbytočné reči!" zavolal na neho Roberts.
Mal kožené oblečenie, ktoré vydúvala skrytá vesta, podobné ako Gort. Bolo popraskané starobou a slabou údržbou, jediným netknutým miestom bol znak na hrudi, ktorý predstavoval medveďa, zviera zo starých čias.
„Takže býk a medveď," pozdravil ho Gort a prezrel si jeho výzbroj. Mal len dve zbrane- brokovnicu a zdobenú sekeru, ktorej ostrie bolo vyvedené do špicu.
„Nikdy som nemal rád technické hračky," povedal Roberts,
akoby na ospravedlnenie svojej zbrane pred výbojovým mečom.
„Krásny kus," pohľadil Gort zbraň, ktorú starý rytier počas alkoholických melanchólii dlhé večery leštil, „ale máš na čom ísť?"
„Neprišiel som sem ako rytiet protektora a oblastný zástupca peši," zalomcoval zámkom na akejsi kôlni. O chvíľu z tade vytlačil zaprášenú motorku, ťažký terénny typ, aký teraz dostávali už len prospektori, hľadajúci posledné suroviny v divočine.
„Ešte že som ju nezazimoval," zasmial sa.
Doplnil petrolej do nádrže a motorka chytila na tretie kopnutie.
„A on?" kývol Roberts na chlapca. „Dosť, že sa tam bude motať taká troska ako ja. Nie je to zbytočne pompézne riskovať jeho život?"
„Nie, jeho život v je tu aj tak stratený. Chcem mu dať šancu. Ak uspeje, pošlem ho s odporúčaním do hlavného mesta. Ak potvrdí charakter, fyzické vlastnosti sa už rýchlo natrénujú."
„Nie ak bude mŕtvy..."
„Vždy treba do hry niečo vsadiť, inak nielenže nevyhráš, ale ani sa nezúčastníš. Že Rory?"

Chlapec cez dunivý klapot motorov nerozumel, ale horlivo prikývol. Doplnil ešte do kanistry vodu, pripevnil ju k stroju a nasadol za Gorta. Motory zavyli a mračná prachu zakryli odchod jazdcov.

Cestou zahliadli niekoľko skupín mutantov, ale tí sa radšej držali v úctivej vzdialenosti od hrmiacich strojov. Cesta bola náročná, a tak úpätie Červených kopcov vzdialené pätnásť míľ dosiahli až o dve hodiny. Slnko sa rýchlo štveralo hore a páľava sa znateľne stupňovala. Zastali v malom kráteri, ktorý poskytoval aspoň chabý úkryt.
„Počas najväčšieho horka dájú na pár hodín pokoj. Aspoň vonku," povedal Roberts Gortovi, ktorý si prezeral stopy.
Asi tucet mutantov v diaľke mieril do jaskyne. Tucet tmavých oblých tiel bez srsti, lesknúcich sa na slnku. Malá hlava, k teľu pripojená takmer bez krku, kožovitá a vráskavá so štyrmi mohutnými tesákmi trčiacimi z papule. Tie nepredstavovali veľké nebezpečenstvo, vzhľadom k obmezenej pohyblivosti hlavy. Oveľa horšie boli mohutné predné paže, zakončené pilovitými zahnutými bodcami. Toto zviera, na ktorom mala príroda len malú zásluhu, dokázalo kráčať vzpriamene, ale len krátko v čase útoku, inak bežalo po štyroch, takmer tak rýchlo ako pes. Každá končatina mala šesť silných prstov, takže hravo dokázali liezť po stenách a niekedy aj po strope.
V knihách, ktoré na severe sporadicky vznikali, sa tieto mutanty označovali za gorilomorfy, kedže sa všeobecne predpokladalo, že vznikli z goríl chemickými alebo rádiačnými mutáciami prvé dve desaťročia po vojne. Nikdy sa ich nepodarilo bližšie preskúmať, pretože bez prístupu ku královne rýchlo hynuli.
„Starí známi. Vybil som už osem takých hniezd. Najväčšia pliaga posledných rokov," odpľul si Gort.
„Keď som sem prišiel ja, boli ešte len hmlistými historkami z okrajových oblastí. A kým sme si uvedomili, že sú tu, boli ich rozlezené po okolí stovky. Vravíš, že stačí zabiť kráľovnú?"
„Áno, to je tá ľahšia časť. Ale najprv sa tam treba dostať. A potom utiecť. Jej smrť ich väčšinou pekne naserie."
„Ešte že z tadiaľ nepovlečieme princeznú," zasmial sa Roberts.
„Hlavne, aby som nevliekol teba, starče," pridal sa Gort a všetci traja sa rozosmiali.
Natiahli nad kráterom maskovaciu plachtu a rozdelily vodu z kanistra do flľaší.
„Na, budeš to potrebovať!" podaľ Roberts kanister so zvyškom vody Rorymu.
„Toto ešte viac," sňal Gort z chrbta pušku a predviedol mu ju.
„Cvičnú streľbu si tu nemôžeme dovoliť, tak nie že nás strelíš do čela, keď z tadiaľ pobežíme!" naoko pohrozil starší rytier.
Chlapec pozeral na zbraň s rešpektom, ale Gort ho ukľudnil: „Je to hračka. Strieľaj ako som ti ukázal a nemôžeš minúť. Verím ti."
Vykročil k okraju, ale hneď sa otočil. „A ešte niečo," podal mu papier, „ak sa už nestretneme, s týmto sa prihlás v akadémii v hlavnom meste. Teda, ak si zvolíš takú budúcnosť."
O dvadsať minút ich Rory videl, ako miznú v čiernych ústach jaskyne.

Vonku bol pokoj, ale v tieni pri vchode sa povaľovali traja mutanti na stráži. Vyštartovali po nich, ale o dve sekundy už bolo cítiť len spáleninu z posekaných kusov na zemi. Robets ich nápor neustál a teraz sa previnilo zdvíhal zo zeme.
„Prepáč," zahundral.
„Daj s tým pokoj," odvetil Gort a podal mu ruku.
Vošli dnu. Ocitli sa v širokej chodbe, z ktorej odbočovalo množstvo menších chodbičiek a dier.
„Nechaj ma ísť prvého, nech radšej skáču na hlavu najskôr mne," navrhol Roberts a vyrazil vpred.

Keď sa im stratilo svetlo z dohľadu, zapálili prvú svetlicu.
„Môžeme začať," zašepkal Gort do sykotu chemickej reakcie.
Roberts zapol baterku na brokovnici. „Už som sa tu pekne nudil."
Rozbehli sa po najširšej chodbe a svetlicami značkovali cestu. Mutanti boli najskôr prekvapení intenzívnym svetlom a dráždivým pachom votrelcov, ale čoskoro sa spamätali. Pri tretej svetici prvýkrát treskli výstrely a mrciny pleskli na zem.
„Už sme tu! Cítim to!" dychčal Gort a uťal hnáty netvorovi pred sebou.
„Aj ja, smrdí teda strašne," zafučal Roberts.
Zahli za roh a zastali. Chodba sa bez upozornenia zmenila v halu.
„A sme v prdeli!"
Gort mlčal. Bál sa. *V dvojici. Útok na toto...*Bál sa že to nedokáže.
Ale aj pre neriešitelné situácie majú rytieri riešenie.
„Za Radu! Za Ríšu! Za česť rytierstva! Za ľudstvo!" zreval, zdvihol meč nad hlavu, vyvolal zo slabnúcich článkov maximum energie a vrhol sa vpred.
„Nikdy som tým rádovým drístom neveril. Ale vždy je čas začať," zakričal za ním Roberts a vyrazil bojový pokrik, ktorý zabudol už pred desaťročím. Odpovedal mu škrekot stoviek netvorov.
Nad nimi zahučal dunivý hlas kráľovny.

Vedel, že sa niečo deje. Škrekot a dunenie výstrelov doliehali až k nemu. Už polhodinu ležal na bruchu a oko neodlepil od zameriavača. Kríž umiestnil trochu doľava, aby v prvom zľaknutí nestrelil niektorého z nich. Trápil ho smäd, ale neodvážil sa napiť.
Keď konečne zbadal dve potácajúce sa postavy, takmer si to neuvodomil. Až tieň, ktorý vyskočil za nimi ho prebral. Puška kopla, ale oveľa menej ako čakal. Odstrelil zveru zadnú nohu a ten sa teraz metal na zemi. Ďalších a ďalších umiestňoval do stredu kríža. Skutočne to bola hračka, netrafil len dvakrát.
Po druhom zásobníku ich prúd ustal. Motali sa pri vchode, čakali, kým ich bude viac. Konečne odlepil oko od ďalekohľadu.
„Mám naštartovať stroje, pane?" zvolal na Robertsa, ale keď zbadal Gorta, ktorý visel na jeho ramene, zarazil sa.
„Áno, a upaľuj preč! Naučil ťa na tom jazdiť, nie?"
„Á-áno, včera som to skúšal, ale..."
Roberts sa zvalil aj so svojím bremenom na zem. „Bež, o chvíľu vylezú ďalší. Vidíš, že my sa už nikam nedostaneme..."
Rory pozrel na Gorta. Rytier mal strašne zranenú tvár, chýbali mu nos aj oči. Jedno rameno mal úplne rozmliaždené.
Rory sa ho opatrne dotkol. „Pane..."
„Nevníma. Sťal hlavu tej obrovskej beštii, ale potom sa ich na neho zosypalo celé peklo.
Chlapcovi vybehli slzy.
„Ale no tak, takto predsa má skončiť rytier. Myslíš že on by chcel zomrieť na húpacom kresle?! Ja som mohol a nakoniec som si to nezvolil," povedal Roberts, ale vzápätí rozškľabil ústa od bolesti.
„Aj vy ste ranený?"
Rytier sa pootočil a ukázal chrbát. Krk aj lopatky mal poleptané, až na niekoľkých miestach presvitali kosti. Zle vyzeral aj kus drápu, ktorý mu zboku vbiehal pod vestu a mizol v tele.
Roberts si uvolnil límec a sňal prsteň na retiazke. Spolu s Gortovým ho podal chlapcovi. „Na. Môj si môžeš nechať. Nemá ho kto zdediť..."
„Ale, vlastne takto som vám ja nijak nepomohol!" protestoval chlapec a bezradne sa pozeral na ranených.

„Išiel si s nami. To stačí. Keby takých ako ty bolo viac, nemuseli sme tu teraz ležať. Ale to už je údel rytierov. Bojovať tam, kde iní utekajú. Nedávno mi to ktosi vysvetlil," zasmial sa. „A teraz už bež, o pár minút sú tu. Je to rozkaz!"
Chvíľu prešlapoval z nohy na nohu, pozeral striedavo na rytierov a na jaskyňu. Potom nabil a podal Robertsovi pušku a stisol mu ruku. Chytil slepého Gorta za rameno. Ten trochu zachrčal a pohol hlavou. Rory zaváhal, ale napokon zodvihol jeho meč a prehodil si ho cez chrbát. Roberts súhlasne pokýval hlavou.
Vedel, že tu sa nitky jedného príbehu končia. Nasadol na motorku a vydal sa k mestu. Radšej sa neobzeral. Na rázcestí zastal. Napil sa vody a otočil stroj na sever. Túžil utkať vlastný príbeh.

Scottish Open 22007

Věnováno Carole Biedermannové, která, pokud je mi známo, golf sice nikdy nehrála, ale jejíž myšlenky byly vždy neuvěřitelně jasné a brilantní. Byla by skvělý hráč.

Stál jsem na osmém odpališti kopie linksu Loch Lomond a lehce svíral grip niblicku vardonovým držením, známým později jako overlap. Něco mi stále unikalo.
Ukázkovým švihem jsem poslal míček do jamky. Hole in one, jako už tisíckrát před tím. Vlajka se na tyči lehce zachvěla a já elegantně dokončil pohyb. Bylo to příliš snadné.
Změnou hole na mashie jsem samozřejmě mohl dosáhnout prodloužení doletu míčku a snížení přesnosti rány. Jako každý slušný amatér bych ji na tomto 160 yardů dlouhém tříparu dokonce použít měl. Ale nemělo by to smysl. Dopadlo by to stejně, i kdybych použil v dané chvíli nepotřebný driver.

Znovu jsem si před očima přehrál, co v mé situaci Phil Mickelson dokázal před tolika tisíciletími. Jeho míček dopadl pět yardů nad jamku na fórgrýn, a teprve následujícím čipem a patem ho tehdejší světová dvojka zahrála do paru. Bylo v tom napětí, byly v tom emoce. Byl To Golf. Vytáhl jsem z bagu stařičký haskell, položil ho na odpaliště a zahrál jsem do stejného místa jako Mickelson. Nepomohlo to – míček se posadil přesně tam, kam měl. Žádné napětí. Přišlo mi zbytečné ho dohrávat, ale udělal jsem to. Niblick, patr...
„Pane doktore," zaznělo mi v uchu, zatímco míček beznadějně směřoval do jamky.
„Ano?" přijal jsem hovor.
„Je tady."
„Díky Judito."
Konečně dorazil Vardon. Všechno mé počínání na hřišti mne už dávno dovedlo k hypotéze, že šanci oživit tuhle starou hru mohu mít pouze tehdy, pokud bude existovat nadšený hráč, profesionál, který se jí bude plně věnovat jako za starých časů. Vardon byl student čtvrtého ročníku filozofie a přihlásil se mi sám na inzerát na nástěnce fakulty. Jmenoval se sice jinak, ale z piety přijal po dobu trvání experimentu příjmení jednoho z největších hráčů historie. Zařídil jsem mu individuální studijní program a nechal pro něj postavit tuhle dokonalou kopii skotského linksu, včetně ovladače počasí.
„Dobré ráno, doktore Hagene," pozdravil, sotva dorazil ke grýnu osmičky, a šibalsky na mne mrknul. Šedivé oči, orámované hustým obočím, jsou jeho hlavní komunikační kanál, jinak je klasickým produktem moderní doby: fyzicky vylepšený ve všech myslitelných směrech, takže je zbytečné zabývat se řečí těla; tu řídí mikroprocesory, a s genově vyšlechtěnou inteligencí, která mu umožnila – stejně jako většině jeho vrstevníků – vytvořit si vlastní a složitý vnitřní svět, o němž už může jen stěží mluvit s někým jiným než sám se sebou. Nebýt očí, považoval bych většinu teenagerů za roboty nebo mimozemšťany.

Nu, nebyli jsme jiní, těžko jim něco vyčítat.
„Dobré ráno," odpověděl jsem.
„Pamatujete si, co jste mi slíbil?" ujistil se.
„Upřímně řečeno, nejen, že se dobře pamatuju, ale také jsem z toho hm... nemyslím si, že je to dobrý nápad."
Vyndal jsem z kapsy ovladač a zapnul clonu kolem hřiště. Byla určena na uzavření našich občasných lokálních bouří a dešťů na hřišti, a jejich oddělení od zbytku obvykle slunného St. Andrews, ale nyní neméně dobře posloužila i jako pomůcka k zajištění soukromí.
„Jsme tým, Vardone, takže pokud si myslíš, že to k něčemu bude, vezmem si tu drogu, ale," zaváhal jsem nad formulací, „nepřipadá mi logické, abychom se ještě vylepšovali. To, pokud vím, není náš problém..."
„Není," pokýval hlavou Vardon, dropnul si míček a driverem ho začipoval do třicet yardů vzdálené jamky. Hůl při tom držel ledabyle v levé ruce. „Ale pokud půjdeme až úplně na doraz, rozumíte doktore, na hranici možností, buď na něco přijdem, nebo je to všechno nanic..."
Nedočkavost mládí. Ano, daleko jsme nepostoupili, ale vysvětlujte studentům, že i každou slepou uličkou se přibližujete k cíli tím, že jste ji vyloučili. Edison kdysi řekl, že každým novým špatným vláknem je o krok blíže tomu dobrému. Tak vznikla žárovka. Otevřel jsem ústa, abych... pak jsem v duchu mávl rukou.
„Dej mi to," řekl jsem.
Vyndal hnědou plastovou krabičku a vysypal z ní několik obyčejných bílých pilulek. Tři mi podal. Opravdu tři. Podíval jsem se do těch komunikativních očí, plných očekávání, a pilulky polknul. On udělal totéž.
Nastavil jsem to nejmizernější počasí, jakého byl náš generátor schopen, a podíval se na Vardona: „Před dvaceti tisíci lety, na den přesně, se hrálo v Loch Lomond Scottish Open. Zopakujeme si posledních deset jamek tehdejších finalistů." Podal jsem mu paměťovou kartu se záznamem. Vložil ji do čtečky na ruce a na chvilku se odmlčel.
„Bylo krásně," řekl pak významně, když otevřel oči, „zatímco my se tady za chvíli nejspíš utopíme, nebo nás odnese vítr." Významně se rozhlédl po slotě, kterou jsem rozpoutal.
„Jenže tehdy, milý příteli," řekl jsem, dropnul si míček a zopakoval jeho předchozí čip niblickem (se stejným výsledkem), „nebylo běžné projít hřiště na osmnáct ran..."
„Vy jste, pane doktore, romantik," usmál se, přehodil si bag přes rameno a zamířil k odpališti devítky, „bohužel mám pocit, že i když bývalo počasí a vítr to jediné, co měly linksy na obranu před dobrými golfisty, zvyklými na záludná parková hřiště, nebude mu to stačit, abychom neskončili s předem danou skórkartou..."

Devítka je 340 yardů dlouhý čtyřpar s grýnem obklíčeným bankry. Už před dvaceti tisíci lety se na ní bodovalo. Oba tehdejší soupeři, Phil Mickelson a Grégory Harvet, zahráli birdie, ránu pod par jamky. Šel jsem k odpalu první, vzal mashie (pozdější pětku železo) a zahrál na férvej tak, jak to bylo v záznamu, s odchylkou půl palce od původního dopadu míčku Harveta.
„Dost se nesnažíte," upozornil mne Vardon, a driverem umístil svůj míček do rafu přesně na místo, kam Mickelson dropoval po diskusi s maršálem poté, co si vyhádal úlevu od díry po hrabavém zvířeti.
Byla to krásná rána, ale připadala mi tak trochu ledabylá.
„Máš pravdu," řekl jsem, „když experiment, tak naplno. Zopakujem si to!"
Opakovávali jsme rány často, hledali jsme smysl v opakování, které – jak se zatím zdálo – prostě smysl v době dokonale vylepšených těl nemělo. Svaly možná zapomínají, křemík nikoli. Oba jsme se napodruhé soustředili, a míčky dopadly přesně dva a půl palce za původní. Opět jsem měl pocit určité nesoustředěnosti, ale to asi způsoboval nástup drogy.
„Jak vlastně ty prášky fungují?" zeptal jsem se Vardona cestou k místům dopadu.

„Zbystřují vnímavost k pohybu. Vlastně ani nejsou přímo ilegální, používají se při experimentech se zvířaty, když vědci potřebují reagovat na nečekané chování a jeho náznaky v reálném čase, bez analýzy. Umožňují zaznamenat a uložit do krátkodobé paměti i velmi jemný pohyb. Máma je bioložka, a tak k nim má přístup. Golf, to je vlastně pohyb, takže mne napadlo, že by se mohly hodit."
„Znamená to, že bychom se měli vzájemně pozorovat?"
Šedivé oči vyjádřily radostný souhlas. Dobře.
Došli jsme k mému míčku. Vardon se na mne soustředěně zadíval, jako by chtěl experimentu, který sám nastolil, dodat patřičnou vážnost. Taky dobře. Zaujal jsem postoj, přenesl váhu na pravou nohu a...
„Doktore počkejte!"
„Co?" zeptal jsem se a otočil se na něj. Měl zavřené oči, zřejmě si cosi přehrával v paměti.
„Váš postoj je špatný."
„Co tím myslíš?" můj postoj byl stejný jako vždy a abych to demonstroval, odehrál jsem míček s takovou přesností, že byla odchylka od původního Harvetova prakticky neměřitelná.
„Ale vaše hůl nejde po švihové rovině, používáte sílu."
Nemohl jsem si pomoci a měl oči v sloup: „To jsme si už vyjasnili na začátku, Vardone. Samozřejmě, že máme jiný styl. Pokud máme obnovit golf, musíme vycházet ze současných možností našich těl. Implantáty nám umožňují hrát mnohem přesněji, protože jim dovolíme dělat jejich práci. Dokonalý švih je závislý na uvolnění těla a práci hlavy hole, ale ta podléhá vlivům jako vítr nebo odpor trávy. Tehdejší lidé museli používat švih, protože jejich svaly nebyly dost pružné, aby umožnily vyvinout stejnou rychlost hlavy hole s použitím síly, jako dokážeme dnes. A i ti tehdy nejlepší se lišili tím, že síly používali víc, než ostatní.
Nikdo by dnes nehrál golf – a nedíval se na něj – kdybychom se vzdali pomoci implantátů. To je totéž, jako kdyby v současnosti chtěli dělat vědu lidé bez vylepšení paměti. Byli by jen pomalejší. K čemu by to bylo dobré? Jakákoli činnost je o překonávání možností a ne o záměrných omezeních."
„Stejně ho nikdo nehraje a nikdo se na něj nedívá," pokrčil rameny Vardon a vyrazil do svého rafu.
Nechal jsem to být a šel za ním.
Nicméně mne jeho názory popudily natolik, že jsem si jeho budoucí čip přehrál ze záznamu taky, a sledoval, jestli se na rozdíl ode mne pokusí ránu zopakovat přesně tak, jak byla původně zahrána.
Postavil se k ní přímo předpisově, napřáhl a... *topnul míček!* Někdy se podobné ráně též říkalo „večkou do břicha", amatérský, zkažený čip, který přelétl grýn a zastavil se až na jeho druhé straně.
„Viděl jste to?" zajásal. „Pokusil jsem se ho zahrát švihem, vypnul jsem motorickou navigaci, abych si..."
„Zvedl jsi hlavu," vysvětlil jsem mu s povzdechem. „Myslíš, že jsem to už nezkoušel?"
Přešel jsem k němu, dropnul jiný míček, postavil se do předpisového postoje a zafixoval páteř. Pak jsem spočítal délku nápřahu a odpor mokrého grýnu a poslal čip do jamky čistým švihem.
„To bylo úžasné," poprvé za celou dobu, co ho znám, vypadal Vardon opravdu nadšeně. Snad až na okamžik, kdy jsem mu zařídil ten individuální studijní plán.
Zkusil to taky, se stejným výsledkem jako já, a pak s hlasitým „Jo!" zapumpoval rukou jako dávní sportovci po vydařeném... čemkoli.
„Jdeme na další jamku, tohle nikam nevede!" uzavřel jsem švihovou epizodu a vyrazil k desítce. Míčky v naší dvojici sbíral Vardon, takže jsem tam dorazil první a okamžitě jsem zahrál na férvej, abych mu nedal šanci k dalším nesmyslným poznámkám.

Šli jsme soustředěně. Já hrál svou roli francouzského outsidera a Vardon tehdy slavného Američana. Občas se pokusil hrát bez některého z implantátů, ale já už se vyprovokovat nedal. Zdálo se, že drogy k zajímavější hře nevedly. Nehráli jsme o nic lépe ani hůř. Dvě jamky před koncem jsem Vardona jako vždy požádal, aby z odpaliště šestnáctky zahrál do všech viditelných jamek – a on to bezchybně provedl.

Jen jsem to možná přehnal s tím psím počasím. Když jsme končili osmnáctku – přesně s tím vyrovnaným skóre, jako Mickelson s Harvetem – oba jsme již cítili příznaky prochladnutí. Nicméně protože jsem jako vědec odmítal apriori přijmout drogy jako součást experimentu, bylo pro mne počasí, a jeho vliv na hru, druhotným cílem dnešního dne. Tak či onak jsme se řítili k očekávanému závěru: další slepá ulička. Rozhodl jsem se závěrečné play off velkoryse vynechat. Nemělo to smysl. Ale Vardon si vzdorovitě položil míček na odpaliště, vzal do ruky driver, a slovy klasika skvěle provedeným švihem s naprosto rozhozenou koordinací pohybů míček bezchybně minul.
„Teď vy!“ řekl prostě.
Byla mi zima, cítil jsem se mizerně a začínal jsem mít hlad. Aspoň to první jsem dokázal snadno vyřešit – přepnul jsem počasí na příjemné, teplé, bezvětrné odpoledne s jarním sluníčkem.
„Co to mělo být?“ zeptal jsem se.
„Golf,“ odpověděl, „jako tehdy.“
„Myslel jsem, že účelem je zahrát míček dopředu, směrem k jamce,“ zadíval jsem se na něj a náhle mi vše došlo. Tohle ti neprojde, ušklíbl jsem se dovnitř a pocítil touhu to štěně pokořit na jeho vlastním území.
Postavil jsem se k jeho netknutému míčku, a přemýšlel jsem, jaké implantáty mohu beztrestně použít. Výpočet trajektorie mi určitě projde, pokud nebudu superpřesný. Možná záda? Nakonec jsem ještě přidal koordinaci svalů tak, abych s jistotou trefil sweet spot hybridu, který jsem náhodně vytáhl z begu. Míček přistál dva metry od vlajky, a já se na Vardona vítězoslavně podíval.
Neměl jsem to dělat.
Nikdy, opravdu nikdy se nesnažte podvést někoho, kdo vám doposud bezmezně věřil, zvlášť pokud je ještě pod narkotiky, které mu umožňují brilantně analyzovat to, co děláte, v tomto případě pohyb. Budete se cítit... jako já tehdy. Jako největší šupák pod sluncem.
Rychle jsem natýčkoval vlastní míček, prohodil jsem něco ve smyslu „to byl vtip“, vypnul jsem všechny implantáty zvyšující fyzickou kondici, a pouze s použitím toho, co jsem o starosvětském golfu věděl, jsem se pokusil ránu zahrát znovu – a světe div se, skončil jsem o sto metrů dál jen v lehkém rafu.
„Dost dobrý,“ uznal Vardon a znovu si připravil míček.
Teklo mu z nosu, a já si uvědomil, že mně vlastně taky. Bylo mi těžko. Něco jiného je zvládat prochladnutí za pomoci moderní technologie, a úplně jiné je to tak, jak se člověk narodil. Začalo mne všechno bolet. Zatraceně, bylo mi jasné, že tohle si oba ošklivě odskáčeme na zdraví.
Víte, jak nejlépe ochladíte lahev za teplého dne? Zabalíte ji do vlhké utěrky a dáte ji na sluníčko. Voda vypařováním odebírá energii a lahev ochlazuje. Byli jsme dvě lahve v promočených utěrkách, ale měl jsem pocit, že kdybych nechal oblohu zatáhnout, bylo by to ještě horší. Na jedné straně věda a na druhé staré dobré předsudky.
Vardonovi se nakonec podařilo míček driverem zahrát. Vyrazili jsme kupředu.
Bylo by jistě zajímavé – za příznivých okolností – sledovat, jak se pere se svým begem, usilovně přemýšlí o délce ran jednotlivými holemi a zoufale ztrácí míčky v podélné vodě. Vardonův golf byl golf praxe, golf implantátů. Já měl hlavu plnou do této chvíle neužitečných, ale nyní k nezaplacení cenných rad nejuznávanějších trenérů všech dob, z nichž

se mi nejvíce osvědčila tato: „Když tvůj švih nestačí ani na sedmičku železo, uvědom si, že do triple bogey doťukáš míček z odpaliště i putterem.“ A je to pravda, protože než se snaživý Vardon vynořil z vody, houštin a písku a dostal se ke grýnu ranou, jejíž pořadové číslo nedokáže školák prvního stupně ani přečíst, byl jsem už v opatrování neocenitelné Judity, která mi přivezla teplou kávu a rozkládací židličku až ke grýnu. S implantáty opět v provozu jsem osvěžen podal sportovně ruku zcela zničenému jedinému profesionálovi své doby.
Ten se zasněně usmíval a řekl něco, co lidské ucho slyšelo už před opravdu dlouhou dobou: „Děkuji za hru, doktore!“

Sešli jsme se v mé pracovně na fakultě o týden později. Oba jsme nakonec vyvázli jen s lehkým nachlazením, což bylo skoro k nevíře. Měl jsem připravený plán projektu na příští semestr a dychtivě jsem – přiznám se – očekával jeho nadšenou reakci, protože ten plán, mimo jiné, zahrnoval doplnění našeho týmu o ženskou část. Cítil jsem, že je potřeba něco oživit.
Vardon tam však jen seděl, díval se do ztracena, a zdálo se, že ho to vůbec nezajímá.
„Co se děje?“ zeptal jsem se nakonec.
„Víte, pane doktore,“ řekl po chvilce přemýšlení, „k čemu měnit strategii, když jsme teprve na začátku?“
„Myslel jsem... sám jsi říkal... mnoho slepých uliček,“ nebyl jsem připraven hájit se, zvlášť ne před studentem.
„Když jsem tam stál a svou osmnáctou ranou se pokoušel trefit niblickem grýn...,“ pokračoval, „Pochopil jsem jednu věc.“
„Jakou?“ to, že jsem netušil, kam míří, mne začalo znervózňovat.
Zvedl se, přešel ke stěně, u níž mám položené naše begy, a vzal si z toho svého sedmičku železo. Pak cosi vytáhnul z kapsy, položil to na podlahu a skvělým švihem tu malou věc poslal směrem na protější stěnu.
„Že hra je věc, která se odehrává tady,“ ukázal si na hlavu, „mezi ušima.“ Shýbnul se a podal mi zcela zdemolovanou paměťovou kartu s trajektoriemi švihů jednotlivých holí. „A já si ji nenechám ukrást robotem! Sejdeme se na hřišti.“
Vyšel ven ze dveří, hůl stále v ruce.
Obrátil jsem zničenou kartu v prstech a zadíval se na dveře.
Pak jsem se usmál.
Pak jsem toho zničeného miniaturního křemíkového golfistu s hendikepem mínus padesát čtyři zahodil do drtiče odpadků, dal si beg na záda a vyrazil za svým profesionálem.
Prvním profesionálem v dějinách s třícíferným hendikepem. Ale to se změní. Já vím o tréninku úplně všechno. Koneckonců, pokud si vzpomínáte, vyhrál jsem minulý týden play off na Scottish Open. Rozdílem třídy.

Shledání u Verdunu

„Nač a proč je válka? Je volbou pro ty, kdož ji rozpoutají; nutností však pro ty, kdož se proti nim hájí.“

– poručík Antoine Henri Silvain, 59. pěší pluk, bitva o Verdun

Červencové slunce pálilo jako nikdy předtím a blankytná obloha byla bez jediného mráčku. Tráva i stromy se zdály jasně zelené. Vánek si jemně pohrával s jejich listy. Ale i přes jeho milosrdenství bylo neobvyklé horko a lidé se snažili trávit čas ve stínu na zahradách.
Ne tak Francoise Bouqelinová. Stála na prudkém slunci a jen lehký slunečník, který držela v rukou, ji chránil před jeho paprsky. Rozhlédla se; v očích modrých jako to nebe se jí zračil zvláštní smutek.

Vykročila. Noha v plátěném střevíčku došlápla na trávu. Všude kolem byly celé lány trávy. Tráva, pár stromů, nedaleký kostel a ta spousta křížů.
Stály tam nehybné a jakoby vzdorovitě vztyčené v tom slunném dni. Táhly se do dálky i do šířky. Tisíce stejných křížů. A všechny volaly k nebesům pravdu o neodčinitelné křivdě a utrpení, které vedlo zase jen k dalšímu.
Vánek rozvlnil ženiny hezké světlé šaty. Na hlavě měla nasazený klobouček ve stejném odstínu béžové, jako měly šaty i slunečník. Zpod něj spadaly na ramena hladké hnědé vlasy.
Krok za krokem jemně našlapovala na rostlinky pod nohama. Jejich kořeny se teď možná natahovaly po… ne, tak na něj nechtěla myslet. Takhle ne. Chce si uchovat vzpomínky.
Poklekla k jednomu z křížů, vytáhla z klopy šatů květinu a chvějící se rukou ji položila na hrob. „Hezké narozeniny," zašeptala. „Dnes by ti bylo dvacet pět let." Zahleděla se do dálky. Jasná modř a sluncem rozzářená zeleň tvořily překrásnou kombinaci. Byl to jeden z těch nádherných dní, kdy pociťovala největší nostalgii. Nikoli čistý zármutek, jaký na ni přicházel za deštivých dnů a dlouhých zimních nocí, ale hořkosladkou chuť vzpomínek.
Dlouho tam jen seděla a celou svou myslí vnímala vůni vzduchu, lechtání vánku a život ve stéblech, o něž se opírala dlaní. Čas se zastavil a neznamenal nic. Těch skoro šest let bylo pryč. Vrátila se nazpět – alespoň v duchu. Připomínala si minulost, protože to byl její život. Ne pošmourná a jednotvárná současnost. Dni bez úsměvu, všechny navlas stejné.

Vzduch se chvěl vzrušením. Jaro bylo cítit v každém nádechu. Jemné kapičky deště se snášely k zemi, strhávány slabými poryvy větru. Pupeny stromů se nalévaly mízou, květiny se klubaly ze země. Bylo ještě chladno.
Ale jim to nevadilo. Utíkali alejí, ruku v ruce, dva mladí blázínci…
Dál na severozápadě se válčilo – ale to si v tu chvíli nepřipouštěli, fronta byla příliš daleko a oni příliš mladí…

Zasněně se dívala na obzor, kde se objevily první mraky – jen takové bílé načechrané beránky, dotvářející scenérii krásného letního dne.

Povolávací rozkaz přišel v květnu 1915, nedlouho po Ypres. Oba věděli, že to musí přijít. Vždyť mu v létě bude už devatenáct let.
Loučení se neobešlo bez srdceryvných scén, ale ona se snažila být silná a nedat příliš najevo svůj strach a smutek. Jacques se zařadil do zástupu odvedenců. Pochodovali – do války. Ale ještě se ohlédl a věnoval jí povzbudivý úsměv.

Na povrch slunečníku dopadl nenadálý stín.
Francoise se rychle otočila. U vedlejšího kříže spatřila postaršího muže v klasickém obleku skořicové barvy, předválečného střihu. V ruce svíral kapesní hodinky.
„Promiňte, jestli jsem vás polekal," řekl, ale teprve potom se k ní obrátil. Měl pečlivě sestřižený krátký bílý vous a šedé oči skryté za dioptrickými brýlemi. Jeho tvář brázdily celé kaňony vrásek, ale Francoise měla přesto dojem, že by si dokázala představit, jak vypadal v mládí. Mohl být tehdy docela hezký.
„Přišla jste sem navštívit starého přítele?" zeptal se s velmi smutným úsměvem.
„Ano," odpověděla Francoise tiše a zase sklonila zrak k růži, kterou položila před kříž.
„Ach, Velká válka… Ještě stále je to příliš hrozné, abychom na to mysleli. Jenže nemůžeme přestat. Pronásleduje nás pořád dokola. Mrzáci v ulicích, tisícovky nových hrobů, vdovy a sirotci…"
„Přestaňte," zašeptala Francoise. „Nechte mne o samotě, prosím, ať jste kdokoli."
„Promiňte. Nechtěl jsem vás rozrušit. Jmenuji se Delacroix. Profesor Delacroix." Sundal klobouk a uctivě se uklonil.

Francoise na to nedbala a nevěnovala mu pozornost. Chtěla být sama a doufala, že to pochopí. Ale Delacroix přistoupil o krok blíž. „Byl to váš manžel? Milý? Nebo bratr?“
„Prosím, neptejte se,“ řekla ztrápeně. „Chci být sama.“
„Nemáte prstýnek a vypadáte velice smutná. Myslím, že to byl váš milý. Jistě jste proplakala mnoho nocí, když jste o něm přestala dostávat zprávy – a pak zřejmě přišel už jen jeden telegram, jestli vůbec…“
„Přestaňte!“ vykřikla Francoise a prudce vstala. „Jestli máte alespoň trochu soucitu, odejděte už!“
Avšak profesor Delacroix jen zamyšleně pokýval hlavou a zatočil hůlkou v ruce. „Ach ano,“ promluvil spíš sám k sobě, „tolik smutku. Takové utrpení. Tolik mrtvých. Ale změnit minulost nelze… Ne, lze k ní jen proniknout…“
Francoise ho nechápavě poslouchala. Vypadal, že zcela zapomněl na ni i okolí a pohroužil se do nějakého vlastního vnitřního světa. Přecházel na místě, poklepával hůlkou do země a něco si pro sebe mumlal. Už se chystala, že odejde, když náhle jako by se probral z transu a zadíval se na ni. Jeho předtím zakalené bouřkově šedé oči zjasněly.
„Jistě byste dala všechno za to, kdybyste si s ním mohla jen jedinkrát naposledy promluvit!“ zvolal vášnivě. „Strávit poslední den společně a alespoň se rozloučit, smířit se s budoucností! Ale to je možné. Já jsem to dokázal.“
Francoise se zachvěla soucitem. Ten muž je blázen. Možná ho z něj udělala válka. Z Velké války se vrátila spousta zraněných nejen na těle, ale i na duši.
„Nabízím vám tu možnost. Promluvte si s Jacquesem,“ řekl.
Trhla sebou. I v horkém letním dni ji zamrazilo. „Jak znáte jeho jméno?“ hlesla.
„Je napsané na tom náhrobku.“
Francoise vydechla. „Ano… no jistě…“
Profesor Delacroix přešel až těsně k ní. „Nejsem šílený,“ pravil. „Když mi budete věřit, setkáte se s ním… jistým způsobem…“
Ucouvla. Zničehonic ji napadla hrozná myšlenka, že ji chce zabít. Chtěla se obrátit k útěku, ale tělo ji neposlouchalo, stála tam jako ledová socha, která odolává vedru a ne a ne roztát.
Delacroix sáhl do vnitřní kapsy saka a něco odtamtud pomalu vytahoval. Francoise ho s hrůzou sledovala. Čekala, že spatří nůž, možná pistoli, ale on vyndal malou broušenou lahvičku s téměř čirou tekutinou. Když ji pozvedl do slunečních paprsků, roztančila se uvnitř nádherná duha.
„Toto je zajisté největší vynález dvacátého století,“ pronesl triumfálně, se zanícením vědce pozorujícího výsledek své práce. „Preparát, který umožňuje dvěma lidským myslím spojit se i přes propast času! Lektvar, o kterém snili již starověcí faraónové! Ale jen naší osvícené době se podařilo sen uskutečnit a dát mu tuto podobu. Slečno, díváte se na znamení budoucího pokroku. Einstein si bude moci promluvit s Newtonem, historik s dávným vládcem, potomci se svými předky! Změní to celý náš současný svět!“
Francoise začala k tomu starci pociťovat neurčitý odpor a zároveň zvědavost.
Musí být blázen…
…ale co když není?
Delacroix působil, jako by najednou omládl a vzrostl. „Umíte si to vůbec představit? Ne, samozřejmě ne! Pokrok vás nezajímá tolik jako vaše ztracená láska! Ale i ta se může stát součástí dějin vědy!“
„Proč mi to všechno říkáte?“ hlesla Francoise.
„Potřebuji někoho, kdo cítí opravdu silné spojení s myslí jiného člověka, aby by se experiment zdařil. Nabízím vám možnost strávit s ním jeden poslední den – a vy mi na oplátku podrobně popíšete, jak vše probíhalo!“
„Jeden den?“
„Ano. Vlastně ne úplně celý. Záleží na tom…“ odmlčel se.

„Vy už jste to zkoušel?“
„Ano. Dá se to tak říci.“ Trochu se zachmuřil.
Francoise to postřehla, ale v jejím srdci se už rozhořela šílená naděje. Znělo to celé jako výmysl nějakého blázna – ale co když se opravdu může setkat s Jacquesem? Delacroix měl pravdu, dala by za to všechno!
A on jí to nabízí jen tak – pouze s tím, že mu pak o tom bude vyprávět.
Co když je ve flakónu jed a on je skutečně choromyslný vrah? napadlo ji.
Ale za tu možnost to stojí. Vždyť čím pro ni byl život v uplynulých letech? Šeď a apatie, smutek a vzpomínky…
„Co mám udělat, aby se to podařilo?“ zeptala se. Hlas se jí trochu třásl, ale cítila odhodlání.
Delacroix se usmál. „Skoro nic. Jen obsah téhle lahvičky vypijte před spaním a lehněte si. Ve spánku s ním budete moci mluvit a vidět ho.“
„On mne také uvidí?“
„Ne. Ale uslyší vás.“
Francoise se chvěla ruka, když od Delacroixe přebírala broušenou lahvičku. On ale ruku stáhl.
„Dám vám ji pod podmínkou, že sem znovu přijdete zítra o šesté hodině večer! *Musím* mít své výsledky.“
„Slibuji vám, že tu budu. Ale jak to, že mi tak věříte?“
Opět se smutně usmál. „Budete se s ním chtít setkat zase.“
Lahvička s čirou jiskřící tekutinou se ocitla ve Francoisině dlani. A ona se celá třásla, upustila slunečník na zem, oči upírala na ten Delacroixův převratný vynález a snažila se přijmout myšlenku, že se snad setká s Jacquesem, léta po tom, co se naděje zcela vzdala a žila jen vzpomínkami na něj. Dlouho tak nehnutě stála a smiřovala se s neuvěřitelnou skutečností.
Když konečně procitla a vzhlédla, Delacroix už byl pryč.
A oranžové slunce se již dotklo obzoru.

„Přejete si dnes ještě něco, madam?“ zeptala se svým tichým myším hláskem služebná.
„Ne, to je vše, Jeanette,“ pousmála se Francoise. „Děkuji.“
Jeanette udělala pukrle a potichu za sebou zavřela dveře. Byla to dívka vychovaná ještě staršími mravy, služebná téměř viktoriánského typu. Francoise byla vděčná, že ji mají; bez ní by si po smrti otce poradily ona s matkou mnohem hůře. Jeanette mohla snadno odejít jinam, za vyšším platem a lepšími podmínkami, ale zůstávala. Francoise doufala, že někdy bude mít možnost jí to oplatit.
Venku se již setmělo a ona byla v noční košili. Ze zásuvky nočního stolku vytáhla malou lahvičku z broušeného skla a hruď se jí sevřela obavami i nadějí.
Roztřásla se tak, až se bála, že ji upustí. Rychle se posadila na kraj postele. Flakón tiskla k prsům.
„Už jdu, Jacquesi,“ zašeptala.
Odšroubovala stříbrný uzávěr a přiložila hrdlo lahvičky ke rtům. Chvíli se nedokázala přimět k pohybu. Myslela na možnost nezdaru a na to, jak by její smrt zarmoutila už tak zlomenou matku.
Delacroix nelhal, přesvědčovala se v duchu.
Jedním douškem vypila obsah flakónu. Nápoj chutnal odporně hořce – ale jako cena za shledání s Jacquesem to bylo směšné.
Lehla si na postel. Kaštanové vlasy rozprostřela po polštáři. Spánek ale dlouho nepřicházel. Hleděla do stropu a zrychleně oddechovala. Začínala se cítit podivně, jako by měla závrať.
„Už jdu,“ zopakovala tiše.

***

Bláto se lepilo na tělo, vaky s potravinami i pušky. Bylo odporné počasí na ležení v zákopu. Chladno, vlhko, lezavý vítr přinášející mlhu. V botách vojáků čvachtala voda. Za poslední týden neminul ani jediný den, kdy by nezapršelo.
Voják s hodností svobodníka žmoulal ve špinavé ruce zvlhlou pomačkanou fotografii. I přes její žalostný stav bylo jasné, že o ni pečuje s nebývalou opatrností. Přežila déle než mnozí jeho druzi. Na zažloutlém snímku byla hezká tmavovlasá dívka v dlouhých šatech, se slunečníkem rozverně za zády.
Kapka dopadla na fotografii vedle dívčiny tváře a přerušila tak jeho snění. Rychle obrázek schoval pod plstěný vojenský kabát, původně modrošedý. Dnes už však barva nebyla přes špínu a bahno k rozeznání.
Bylo ticho. Nezvyklé ticho. Ale teprve přicházel soumrak. Po setmění, až budou upevněné pozorovací balony a letadla téměř k ničemu a francouzské jednotky se začnou přesouvat, se jistě opět strhne boj.
Svobodník na chvíli zavřel oči. Cítil se malátný, po přesunech mezi zákopy předešlé noci byl unaven. Toužil po vodě. Kdy vlastně pil naposledy?
Rozpršelo se a jemu se do duše vloudilo potlačované zoufalství. Jaká to byla představa, že v tomhle marastu, v tom močálu živeném těly mrtvých, zůstane byť jen jediný další den! Obrátil tvář vzhůru, k ocelově šedému temnějícímu nebi, a nechal na ni dopadat těžké kapky deště. Trochu ho to vzpamatovalo, ale jistě ne nadlouho…
…asi blouzní, protože to, co slyší, nemůže být skutečné. Spatřil již vojáky stižené nervovým šokem i lidi, kteří pobíhali kolem zákopů a šílenýma očima hledali ztracené příbuzné, kamarády, nebo prostě jídlo či vodu. Obyčejně jejich utrpení netrvalo dlouho ---
--- ale Francoisin hlas neustával. Stále dokola v jeho uších šeptal: „Jacquesi…“

Francoise se nejprve zdálo, jako by letěla, a útroby jí sevřela nepopsatelná závrať. Nedokázala ani otevřít oči. Na okamžik propadla hrůze, že umírá, ale pak ji náhle všechny dosavadní pocity přešly – let se zastavil a ona jako by procitla ze snu.
Obraz zjevivší se před jejími zraky jí vyrazil dech. Jistě; čekala, že to bude hrozné, ale na tohle se připravit nelze. Nešlo o špínu, bahno nebo potrhané šaty; to ta beznaděj, lhostejnost a prázdnota v lidských tvářích ji šokovala.
A potom uviděla Jacquese…
„Kéž bych tě mohl spatřit,“ řekl nyní tiše jako odpověď na to, o čem si myslel, že je blud z horečky.
– Neboj se, promluvila laskavým hlasem Francoise, je to skutečné.
Byl zmaten.
„Skutečné? Bože, co se to děje!“ zvolal.
– Psst, nemusíš mluvit nahlas. Uslyším tě i tak, řekla. Je to pravda… jsem s tebou.
– Kde jsi? zeptal se tedy v duchu.
– Doma, odpověděla. Je to tu smutné. Tolik prázdných domů.
– Jak je tohle možné? Nebo se mi to jen zdá?! Zešílel jsem už?
Divoce se rozhlédl po zákopu, ale jediný živý člověk, kterého spatřil, byl voják ve vedlejším zákrytu asi devadesát stop daleko.
Francoise působilo téměř fyzickou bolest takhle Jacquese vidět – zapadlé mdlé oči v umazané hubené tváři a ani náznak nějakého pocitu kromě kratičkého překvapení, které jí problesklo před chvílí.
– Jacquesi, řekla, aby opět upoutala jeho pozornost.
– Mám věřit, že je to skutečné?
– Jestli to nejde, pak nevěř. Jen… jen mě poslouchej. Prosím. Jsme zase spolu… po takové době…

Jacques pootevřel ústa – popraskané rty, zakryté částečně knírem, který si mezitím nechal narůst. Tak ho Francoise ještě neviděla. Zdálo se, že přemýšlí, chystá se promluvit ---
--- a děsivě blízké hromobití náhle všechno utnulo.
Jacques se přimkl ke stěně zákopu.
„To jsou stopětky!“ vykřikl někdo nedaleko odtud, ale přes druhou salvu byla jeho slova stěží slyšet.
Celý zákop se otřásl. Byly to převážně miny a stopětimilimetrové šrapnely, co na něj nyní pršelo z německého ležení vzdáleného sotva pár set, někde i desítek metrů *země nikoho*. Jen ta vzdálenost dělila nepřátele od sebe; jen ona stála mezi přímým střetem a nesnesitelným vyčkáváním v zákopech a granátových jamách, provázeným vzájemným bombardováním minami, granáty a šrapnely a střelbou z kulometů.
Francoise trvalo vleklý okamžik, než se vzpamatovala. Bylo to děsivé; jen mlhavě si uvědomovala, že jí se podle všeho nic stát nemůže.
– Jak dlouho to potrvá? promluvila v Jacquesových uších, kde na chvilku přehlušila hukot bombardování.
– Možná jen půl hodiny, možná celou noc…
Uprostřed té hrůzy se Francoise vybavilo pozdně jarní odpoledne v Chalonnes-sur-Loire. *Ve stínu pod korunou rozložitého korkového dubu byly rozestavěny prostřené stolky. Ženy nosily na stůl. První hosté se již po skupinkách scházeli, provázeni šumem srdečného hovoru. Za loukou a jablečným sadem tekla Loira. Na jejím břehu seděla dál od počínající slavnosti dvojice; mlčela, držela se za ruce, bosé nohy si smáčela v teplé pomalu tekoucí vodě a na dívčině nose k jejímu překvapení a úžasu přistála modře se blyštící vážka…*
– Co mi to děláš? Nech toho, ozval se v její mysli pronikavě Jacques.
Polekaně se vytrhla ze vzpomínek.
Kousek od nich zahřměl granát.
– Jacquesi… co se stalo? zeptala se úzkostlivě, o to vyděšenější neustálými dopady min.
– Zešílel jsem! Je ze mne blázen… uprostřed tohohle pekla… už nepřežiju ani den… Ne jako šílenec! Ještě se sám vrhnu kulce do cesty!
– Ne, počkej… přece’s uvěřil!
„Přestaň!“
Jeho výkřik zanikl v náhlém rachotu hroutícího se zákopu. Poslední granát dopadl na předprseň, následován crescendem sesouvající se zeminy a zdušeným zvoláním.
Jacquese kdosi chytil za rameno. „Kamaráde, musíme odtud, ke spojovacímu zákopu! Tady to spadne celý!“
Byl to také asi dvacetiletý voják, prostý vojín, se strništěm na špinavých tvářích a sršícíma tmavýma očima, podle přízvuku možná Bask.
Jacques se bezmyšlenkovitě rozběhl za ním. Kolem nich duněla nepřátelská bubnová palba a nebe zakalené vrstvou těžkých oblak bylo občas zlověstně osvíceno chladným světlem signální rakety, ale nic je teď nemohlo zastavit – nic než příliš přesná trefa.
Nebyla to obyčejná přehradná palba jako téměř každou noc – tentokrát Němci soustředili na francouzské ležení všechny své dělostřelecké síly. Něco se chystalo.
Spojovací zákop už byl nedaleko. Ale přesto, kdybyste se vojáků, pro které byl jedinou záchranou z pekla, zeptali na jeho vzdálenost, odpovědi by se shodovaly jen v jednom – že šlo o jednu z nejdelších cest jejich života.
Bahno, louže a zborcené stěny zákopu ji činily ještě obtížnější. Nemluvě o těch tělech.
Francoise se do duše vloudil mrazivý děs, hrůza o to hmatatelnější, že nedovedla ani odvrátit pohled. Do jisté míry ji ten obraz hrozivě fascinoval; bylo by se jí asi chtělo křičet a štkát, ale to by její mysl nejprve musela přijmout viděné jako nepopiratelnou skutečnost. Snad každý člověk zná ten pocit, když se kolem něj cosi děje a on to všemi smysly plně vnímá, ale mozku ještě dlouho trvá, než informaci z nich zpracuje a přijme…

Baskický vojín běžel jako první. Zřejmě věděl, kudy utíká – nebo prostě nechal nohy, aby ho nesly k vymodlenému cíli. Zákopy byly místy jako bludiště, ale odtud by už cestou ke spojovacímu nemělo být možné ztratit směr.
Ano, utíkal první – a granát dopadnuvší na hranu zákopu proto zabil jeho.
Jacques zavčas zalehl na zem. Torba na zádech ho ochránila před několika střepinami, které k němu dolétly. Na zlomek vteřiny nastalo ticho – a pak zase salva.
Celý se při tom namočil, i obličej měl na okamžik ponořen do blátivé vody. Pokusil se znovu vyšplhat na nohy. Pohlédl na svou pušku; zde už ani hadřík a opatrné zacházení nepomohou, střílet z ní nepůjde. Mokro bylo všude.
Francoise se bála na něj promluvit. Měla strach, že to bude považovat za šílenství a udělá něco nebezpečného. Ale on se ani nepohnul. Stál tam v louži uprostřed starší díry po střele, prohlížel si pušku a zmáčený vak a nedbal toho, že okolo zuří válka a kdykoli ho může další granát nebo kulka zasáhnout. Jako v transu.
Už na něj chtěla promluvit, když se konečně pohnul. Při blízké ráně sebou trhl a skrčil se. Rozhlédl se očima štvané zvěře. Za předprsní zákopu spatřil jen pár metrů daleko granátovou jámu, nejbližší možné útočiště. Rychle vyšplhal na předprseň a svalil se do ní.
Vzápětí v úleku strnul, když pod svou rukou nahmátl cizí studenou dlaň.
Francoise hleděla přímo do tváře mrtvého. Jeho obličej byl bledý, zmodralý místy až k odstínu fialové, na kalných očích už byly patrné první známky rozkladu. Jednu ruku měl nataženou k okraji jámy, jako by se z ní v poslední chvíli snažil uniknout. V druhé svíral nefunkční plynovou masku s prasklými sklíčky.
Co je tohle za místo, pomyslela si s hrůzou, to není bojiště, ale pravé peklo.
Neuvědomila si, že o tom nesmí přemýšlet moc *nahlas*.
Jacques strnul.
– To jsi ty? Pak jsem… pak jsem doopravdy blázen. Nezdá se mi to? Nezdá se mi, že zabili Bonneta?
– Nezdá! Kéž by ano… Ale jsem tu, vidím tě. Kéž bych tě mohla dostat odtud…
– Ty? Jak? Odtud se dostane málokdo…
Po chvíli, když Francoise neodpovídala, se Jacques ozval: – Říkej něco. Lhostejno co. Jen na mě mluv… ať je to skutečné nebo ne.
– V okolí Chalonnes-sur-Loire je teď krásně, zalhala, polykajíc slzy. Nevěděla ani, jaký je tady měsíc, a v Chalonnes-sur-Loire beztak už víc než rok nebyla. V osamělém, vylidněném městě už pro ni a matku nebyla obživa, kterou jim nakonec dala Paříž.
– Pokračuj, vybídl ji Jacques.
– Doma je smutno, ale snažíme se nějak protloukat. Matka začala šít šaty a já vypomáhám v obchodě paní Bouvetové. A starám se ti o Chasseura, neboj, má se dobře. Matka je alespoň klidnější, že nám pes hlídá dům, teď, když jsme tu jen my a Jeanette a okolní hospodářství jsou napůl opuštěná…
Okolo stále burácelo německé dělostřelectvo, ale oni už jej téměř nevnímali.
Jacques naslouchal Francoisinu vyprávění a brzy už si nepřipadal tolik jako ve žhnoucím infernu. Válka byla vidět i slyšet, ale nevnímal ji naplno. Částí své mysli byl doma, na poklidném venkově u Chalonnes-sur-Loire, krásného historického města na zvolna plynoucí širé Loiře.
I Francoise se trochu přenesla daleko od Verdunu – ještě dál, než vlastně ve skutečnosti byla. Ale i to, že byla *zde*, u bitvy o Verdun, nejdál, kde kdy byl jakýkoli člověk – pokud neprovedl Delacroix ještě větší pokusy –, tedy v *minulosti*, bylo neuvěřitelné a naplňovalo ji to posvátným úžasem.
A co víc – naplnil se její sen, předtím neskutečný sen, byla s Jacquesem.
Jeden den, zaznělo jí nemilosrdně v uších. *A možná ani ne celý.*
Na to teď nesmí myslet.

Delacroix měl pravdu a ona to už tehdy věděla – bude se chtít vrátit. Zas a znovu…
Vtom se stalo něco podivného. Připomínalo to chvíli, kdy v kostele předstoupí kněz a všichni zničehonic umlknou. A rozhostí se ticho, naprosté, posvátné ticho. I zde… vše najednou utichlo.

V nastalém tichu bylo zdálky slyšet skřivánčí zpěv.
„Zpívá," vydechl Jacques nahlas. Pohlédl na východní obzor. Obloha tam již světlala.
A skrz protrhané mraky vykukovalo na západě několik posledních osamocených hvězd.
– Je konec? řekla Francoise.
– Doufejme, že ano, odvětil Jacques – a poprvé za celou dobu, co ho tady Francoise viděla, se nepatrně usmál.
– Co bude teď?
– Najdu svůj prapor a zřejmě se zase přesuneme dál. Tady jsme už příliš dlouho… Možná nás pošlou do zápolí.
Nadcházelo chladné, mlhou zastřené, ale útěchou naplněné svítání. Byl klid…
Okolní ticho bylo náhle porušeno zakřupáním kamínků pod něčíma nohama. Jacques sebou lehce trhl a rychle nasadil bodák na svou pušku, kvůli blátu a vodě už nepoužitelné ke střelbě.
Ale byla to silueta francouzského vojína, která se vynořila z šera.
„Kde je osmý prapor?" zachroptěl.
Byl zraněný; levá ruka mu visela podél těla v podivném úhlu a na spánku měl ošklivý zčernalý šrám.
Vyprahlými ústy zopakoval svou otázku.
„Nevím," odpověděl Jacques, „já patřím k šestému. To my držíme tuhle oblast."
Vojín na něj zaostřil pohled kalných šedých očí. „Vodu…"
Jacques pozvedl svou polní láhev a zatřepal s ní. „Prázdná. Co bych za pití dal…"
„Vodu…"
„Žádnou nemám! Taky mám žízeň a horečku."
„Lžeš…" zasípal vojín. „Chceš mě tu nechat umřít, ty parchante. Chceš všecku pro sebe."
„To není pravda," zašeptal Jacques už obezřetným tónem.
Oči zraněného vojáka nabyly výrazu šílence.
„Necháš mě tu umřít jako psa… ale – to – ned-ovol-ím –" vyrážel ze sebe postupně. Pravou rukou šátral po pistoli. Pušku z nějakého důvodu neměl. Mohla být zničena, ale mohl ji i někde ztratit – v šílenství bylo možné všechno…
Jacques na něj namířil špici bajonetu a zároveň také bral do ruky svou pistoli Lebel.
„Zabiješ mě?" Vojín se zasmál sípavým, hvízdavým smíchem.
„Když budu muset."
„Jsi je-jeden z nich…" Voják se pokusil na něj plivnout, ale nenašel v ústech žádné sliny, alespoň tedy to gesto napodobil. Otočil se k Jacquesovi zády, jako by výsměšně říkal: *Střílej, jestli chceš.* Až po chvíli začal pomalu kulhat pryč.
– Takhle dopadnou často? hlesla Francoise otřeseně. Vzápětí si uvědomila krutost otázky, protože Jacques sám byl jedním z *nich*.
– Často ne. Ale příliš často ano, jestli mi rozumíš… odvětil trpce.
Na chvíli mezi nimi zavládlo tísnivé mlčení. Až Jacques ho prolomil poněkud nuceně znějící otázkou: – A co tvá přihláška ke studiím? Minulý týden mi od tebe přišel dopis. Podívej, mám ho tady, sáhl do kapsy pod plášť a vytáhl pomačkaný, ale pečlivě schraňovaný list papíru. Píšeš tam, že by už brzy měla přijít odpověď.
Ano, přijali mě, ale do Paříže neodjíždím. Ne teď. Až časem… ale studium nebude. Zatracená válka! Vzala mi budoucnost…
…i tebe.
To problesklo Francoisinou myslí v prvním zlomku vteřiny ---

--- než následovala druhá myšlenka.
Připomínala výbuch granátu uvnitř její hlavy.
Střepiny se rozlétly všemi směry a ničily, co mohly. Nemohla dýchat. Byla úplně ochromená, jediné, na co dokola myslela, bylo: *To je nemožné…*
– Francoise!
Strnule se dívala na dopis v Jacquesově ruce.
– Francoise. Co se děje?
Dopis datovaný sotva týden před jeho smrtí, poslední, který mu stačila napsat.
Mám ti říct, že zemřeš? Že to bude možná dnes… nebo zítra… A víc už nic…
– Musíš dávat pozor, vypravila ze sebe nakonec. Horečně přemýšlela, snažila se vybavit si všechny okolnosti jeho smrti, o nichž věděla, ale mnoho jich nebylo.
Změnit minulost. O tom Delacroix nemluvil. Ale přece, když s Jacquesem hovořila, už tím ji změnila. Pořád má naději…
– Vrať se ke svému praporu. Drž se blízko ostatních. Nesmíš… nesmíš zůstat ani na vteřinu odkrytý, nesmí tě zasáhnout kulka.
– Ano, souhlasil Jacques zmateně.
Slabý hvízdavý zvuk prolétl vzduchem, následován dutým pádem zhrouceného těla.
Jacques se přitiskl ke stěně zákopu, pušku pevně sevřenou, čekaje na to, co bude následovat. Ale opět panovalo úplné ticho, tentokrát už ne uklidňující, ale hrozivé.
Na chvíli se odvážil vyhlédnout přes předprseň zákopu. V mlze spatřil nejasný obrys ležícího těla, nepochybně toho zraněného zešílevšího vojáka.
– Kolikátého je? Francoisin hlas mu zněl jako zavřísknutí.
– Sedmého, odpověděl.
Kdyby ji byl mohl vidět, divil by se, jak zesinala.
Zákop ležel nedaleko od bezejmenného remízku, místními přezdívaného *Bois de chêne*, tedy dubový lesík. Dříve v něm byla hojnost hub a kypěl život; dnes stromy stěží přežívaly, zasaženy válkou a obklopeny měsíční krajinou, kterou stačily necelé tři měsíce intenzivní bitvy stvořit. Mezi pokroucenými, polámanými a bombardováním zčernalými větvemi těchto dubů se počaly z mlhy vynořovat postavy v uniformách barvy polní šedi.
Zahaleny v bílém oparu, překonaly ostnatý drát, jenž obklopoval většinu zákopu, bez jediného výstřelu ze strany Francouzů.
Zákop, téměř prázdný, byl teď už skoro jejich.
Jacques je neviděl, ale nepochyboval, že přicházejí.
– Běž, rychle! Utíkej ke spojovacímu zákopu! zvolala Francoise.
Ještě než to dořekla, už vstával a běžel, snaže se být zároveň co nejrychlejší a co nejtišší. Klopýtal. Nohy se mu propadaly do zaplavených děr po výbuších. Zakopl a s hrůzou shledal, že ta věc ležící na zemi v blátě je lidská končetina.
Sám byl udiven, že nad takovým obrazem ještě dokáže něco cítit.
Ale to nebylo to jediné, co cítil – něco se mu ozývalo v hlavě, jako odrážející se ozvěna v jeskyni… myšlenky… patřily Francoise…
Cítil, jak se je snaží potlačit, ale nedaří se jí to…
…až je konečně uslyšel naplno.
Zavrávoral; potáceje se, chytil se předprsně zákopu; zůstal stát na místě a těžce oddechoval. Horečka mu vylétla až k dešťovým mračnům… ústa vyschla na troud… Protože *byl mrtev*. Jak dlouho – šest let? Na tom nezáleží. Nechápal… ničemu nerozuměl… ale Francoisiny myšlenky byly skutečné. Děsily ho a ochromily.
– Proč ses zastavil? Utíkej! zakřičela… pak pochopila. Z úst se jí vydralo bolestné zaúpění. Běž a neohlížej se! Ještě se nic nestalo! Žiješ! Jsem tady, abych tě zachránila! Říkala jsem ti přece, že se spolu vrátíme domů… Poslechni!
Jacques udělal jeden váhavý krok vpřed.

V téže chvíli spatřila Francoise temnou siluetu zhmotňující se v zákopu.
– Běž! vykřikla.
Jacques se navzdory tomu jako v transu obrátil a uviděl ji také.
Střela téměř ani nezasvištěla.
Hekl a s překvapeným výrazem se dotkl hrudníku, kam ho zasáhla kulka. Podlomily se mu nohy.
– Ne! křičela Francoise v pláči. Ne! Vstaň! Prosím!
Jacques se omámeně rozhlédl.
– Je mi to líto, zašeptal.
Z kapsy kdysi modrého kabátce vypadl kousek zažloutlého papíru a pomalu se snášel k zemi v nehybném vzduchu prosyceném mlhou. Jacques po něm ještě chňapl, ale nezachytil ho. Papírek se dotkl mokré špinavé země.
A on také.
S vypětím sil natáhl ruku, leže v bahně, a sevřel milovanou vzpomínku.
Čvachtavé kroky se přiblížily. Němečtí vojáci procházeli okolo, aniž mu věnovali jediný pohled, pušky-mauserky a pistole Parabellum připravené ke střelbě.
Jacques zašátral po své pušce s bodákem, ale paže mu bezvládně klesla…
Kroky opět odezněly. Vrátilo se ticho, tentokrát smutné a chmurné.
– Prosím tě, prober se, šeptala Francoise a toužila, aby se ho mohla alespoň dotknout, ucítit pod rukama jeho tvář a obrátit jeho oči k sobě… aby i on ji mohl ještě spatřit.
Jeho víčka sebou zacukala. Pootevřel oči.
– Miluju tě, vyslal k ní myšlenku.
– Já vím, hlesla.
– Třeba to není konec. Možná se uvidíme… jinde… nebo se zase vrátíš. Třeba pak ještě něco bude… není přece možné, aby tohle bylo všechno, co nás na světě čeká, chopil se chatrného stébélka ztracené a znovunalezené víry.
Francoise cítila, že pláče, ale slzy jí zrak nezastřely. *Jsem tady.* Co to znamená? Že neví nic o tom, co ještě může existovat? Že může doufat…?
– Určitě není, odpověděla Jacquesovi. Hlas se jí chvěl.
Jacques vzhlédl k těžkým olověným mrakům s náznakem naděje.

Trvalo to hodiny. Možná jednu, možná pět… Čas kolem Francoise plynul, aniž ho vnímala.
Cítila jen, že ta doba je jako věčnost.
Celou tu dobu jí myslí pulsovala jediná věta. *Je to moje vina. Je to jen má vina…*
Zdálky – nebo snad z větší blízkosti, než si myslela? – k ní doléhaly zvuky boje. Ne kanonáda bubnové palby. Zvuk boje muže proti muži.
Střelba nablízko. Křik. Bolestné kvílení… ticho a znovu výkřiky…
Ani nepostřehla, že to přestalo. Až ty kroky a hlasy ji probraly.
„Někteří možná stačili utéct k lesu, poručíku.“
„Souhlasím, ale je příliš nebezpečné tam teď někoho posílat. Mlha se ještě nerozptýlila. Máme moc málo mužů. A příliš mnoho raněných a mrtvých.“
„Poručíku Moreaue!“ Muž, který to vyřkl, se sklonil k Jacquesovi a pak se zadíval opět na svého velitele. „Tenhle ještě žije, ale má namále.“
„Běžte pro lékaře, Cotillarde!“ Poručík se ozval až po významné odmlce. Bylo jasné, na co myslí: Má vůbec cenu se pokoušet zachránit tak těžce raněného, když na ošetření čekají jiní, s mnohem větší šancí na přežití?
Ale Cotillard se zvedl a vyrazil ke spojovacímu zákopu.
– Budeš v pořádku, šeptala Francoise Jacquesovi, nevíc, zda ji ještě může slyšet.
Bílá mlha se válela nad verdunskými planinami, svahy a údolími, zakrývala zpustošenou krajinu, která se z nich stala, a znemožňovala výhled pozorovatelům v upoutaných balonech.

Letadla toho dne nevzlétla. Ani palba nebyla tak intenzivní. Ale po tvrdých bojích včerejška a rozplynuvší se noci to málokoho povzbudilo…
A Francoise se zachvěla, když uslyšela ten vítr. Sténal, naříkal a zpíval smutnou píseň o křivdě, bolesti a utrpení. Temné mraky na nebi byly jeho notami.
„To je on. Žije, ale vypadá to bledě… to už posoudíte sám," dolehl k ní Cotillardův hlas.
Vojenský lékař, zdající se neobvykle starý na frontu, poklekl k Jacquesovi, zkontroloval jeho zdravotní stav a prohlédl si jeho zranění. Během celé té doby neřekl ani slovo.
Pak obrátil tvář ke Cotillardovi ---
--- Francoise strnula úžasem. Byla by už skoro připravena na všechno – ale na *tohle* ne.
Profesor – doktor – Delacroix, mladší a energičtější než ten podivný stařec na hřbitově, ve smutném gestu potřásl hlavou. „Je zázrak, že přežil těch pár hodin. Živého ho do zápolí nedopravíme."
– *Ano*, Delacroixi, *přežil* několik hodin! A přežije další! křičela Francoise.
Ale nikdo ji neslyšel.
– Delacroixi!
Lékař vstal. Vtom ho něco upoutalo. Shýbl se a vytáhl špinavou, mokrou, pomačkanou fotografii z vojákovy napůl rozevřené levé dlaně. Trochu ji očistil rukávem kabátce.
Jacquesovy prsty sebou nepatrně zacukaly.
– Dělejte něco, vždyť žije!
– Francoise? zamumlal téměř z nevědomí Jacques. Jeho obličej byl ztuhlý a nehybný, oči skelné, ale z toho hlasu byl patrn úsměv. Ty jsi ještě tady? Co tu děláš? Matka se po tobě už jistě shání… Chasseur potřebuje nakrmit…
– Jacquesi, vydechla bezradně.
A on, s oním tónem úsměvu v posledním nesrozumitelném zamumlání, se propadl do nicoty a jeho vysílené srdce přestalo bít.

***

Francoise Bouqelinová se probudila zbrocená potem, stěží popadající dech, oči vytřeštěné hrůzou a zoufalstvím.
Skrz těžké závěsy dovnitř proudily tenké osamocené paprsky slunečního světla. Muselo být už pozdě dopoledne.
„Delacroixi," zadrkotala zuby. Hlas i ruce se jí pořád příšerně třásly.
Jediné dvě věci se k ní v mysli stále dokola vracely a ona nebyla schopna se vymanit z jejich bludného kruhu. *Delacroix.* Co tam dělal? Kdo vůbec je… a jakou roli hraje ona v jeho plánu, jestli nějaký má? *Co se vlastně stalo?!*
Jacques je mrtev.
Nebylo to jako onehdy, když přišel ten telegram a ona už dopředu měla zlé tušení. Vždyť kvůli čemu jinému by jí ho někdo posílal? Přečetla si ho, ruce se jí chvěly, ale oči měla suché a mysl prostou veškerých pocitů. Až postupně se srovnávala s vědomím jeho smrti. Až později přišla řada na slzy.
Ale teď, teď jeho smrt *viděla* a *zažila*…
Zavinila jsem ji.
Co je vlastně minulost a co budoucnost? Nerozplynul se ten rozdíl už docela? Zemřel by nakonec, i kdybych se nevracela… Nezabila jsem ho již tehdy? Nebylo už nějak dané, že se tam budu chtít vrátit – a způsobím jeho smrt?!
Toužila uhasit ten požár uvnitř své mysli, přestat cítit bolest z ran jako od střepin granátů, nalézt ujištění, že se to *nestalo*. Třeba to byl jen sen.
V hloubi duše ale cítila, že nebyl.

Ještě dlouho tak seděla nehybně, jen v zimničném třesu, na posteli a zírala do prázdna. Teprve po nějaké době se hořce rozplakala.

Na hřbitově čekala už od pěti hodin, stále vyděšená a zoufale nepřipravená na setkání s Delacroixem. Nevěděla, jak zareaguje; bála se, že se dočista ztratí rozum, až ho uvidí.
Slunce nemilosrdně pražilo právě tak jako včera. Jí to ale připadalo celé věky daleko. Během uplynulé noci pocítila válku a za dnešek stačila projít celým tím bezútěšným obdobím od chmurného vítězství až po současnost.
V šest hodin už se pomalu sklánělo k obzoru a ozářilo zástupy křížů přízračným rudým světlem.
V půl sedmé vypadaly jako zalité krví.
Úderem sedmé se karmínová záplava vytratila a hřbitov se pohroužil do večerního pološera.
Ani později však Delacroix nepřišel.

V následujících měsících a letech Francoise nepřestávala usilovně pátrat po přeživším z Jacquesova pluku u Verdunu. Chytala se každého jména vyčteného ze starých dopisů a zaslechnutého oné děsivé noci. Nejvíc chtěla mluvit s lidmi, kteří viděli Jacquese naposledy živého.
Potřebovala se *ujistit*.
Poručík Jacob Moreau zemřel během Nivellovy ofenzívy v květnu 1917. Ale četař Cotillard přežil. Trvalo dlouho, než ho našla v malém městečku na severu Provence. Zpočátku nechtěl o válce vůbec mluvit. Ale nakonec, když mu řekla, že je jedním ze tří – možná *čtyř*, připomněla si teskně – lidí, kteří viděli Jacquese umírat, vyprávěl jí, co si pamatoval z toho dne.
Jeho vyprávění, byť některé věci již zapomněl a jiné se *pokoušel* zapomenout, se ničím nelišilo od Francoisiných vzpomínek.
Francoise také hledala Delacroixe. Ptala se na něj postupně na všech možných univerzitách – na Sorbonně, v Tolouse, Poitiers, Grenoble, Lyonu, Montpellier i jinde. Nikde o nějakém Delacroixovi ani neslyšeli. Až na *Université de Rennes* si jeho jméno vybavil starý děkan lékařské fakulty; ano, jistý Delacroix tam přednášel, ale to už je dávno, před válkou – tehdy dobrovolně narukoval, ač mu to věk neukládal; prý aby byl užitečný skutečným raněným na frontě.
„On byl vždycky něčím… jiný… výjimečný, nechci říci divný… Nechápal jsem jeho rozhodnutí. Ale nechápal jsem ani jeho sny, které občas jen nepatrně naznačil, když se vedla řeč na některá z jeho oblíbených témat. Průniky lékařství a moderní psychologie… Filozoficko-medicínské aspekty života a smrti… Cosi jako časová kauzalita… Byl to podivín, to vám řekne každý, s kým se kdy setkal.“
V současnosti se ale jako by se Delacroix do země propadl. Francoise nevěřila, že na setkání s ní nepřišel úmyslně; ne, ať už o ní a Jacquesovi věděl předem cokoli, výsledek svého *experimentu* by si ujít nenechal. Něco mu v tom muselo zabránit.
Ať už to bylo cokoli, způsobilo to, že zmizel zřejmě natrvalo. Zprvu Francoise čekávala na hřbitově ve smluvený čas každý týden poté, co se měli sejít; později to byl měsíc, nakonec rok. Ale Delacroix nepřicházel…

Léto roku 1932 bylo chladnější a deštivější než jakékoli jiné od konce Velké války. Červencové slunce se schovávalo za nízká, vodou naditá mračna a osamocená postava v neutěšeném prostředí hřbitova se třásla ve studeném větru. Na levém prsteníčku se jí leskl jednoduchý zlatý kroužek, který si teď nervózně mnula a pootáčela; dovolit si nějaký dražší by bylo v době hospodářské krize nemyslitelné.

Z deštníku skapávala voda, podobně, jako před jedenácti lety proudily kolem jejího slunečníku teplé zlatavé paprsky.
Mohlo by se říci, že uběhlo příliš mnoho času. Ten, na koho čekala, jistě již velmi zestárl, pokud vůbec ještě žije; možná už na ni i docela zapomněl.
Nad severem Francie se kupila dešťová oblaka, zatímco nad celou Evropou se stahovala mračna zcela jiného rázu; právě byly vyhlašovány výsledky německých parlamentních voleb. Členové NSDAP oslavovali. A většina národa s nimi.
Ale štíhlá drobná žena neochvějně setrvávala na místě. Přijde i příští rok. Přespříští také, pokud bude třeba.
Vždyť naděje nikdy neumírá. To ji naučil Delacroix. A možná jí to prokáže zase.

Skřetí pohádka

Maminka vyprovodila tetu Gowru na zápraží. Fleg se plížil za jejich zády. Jak je míjel, zaslechl úryvek rozhovoru: „... a když mu něco říkám, tak na mě čumí jako elf. Já vážně nevím, co mám dělat Zudo ...“

Fleg potichu otevřel dveře do spíže. V krabici bylo ještě několik živých šneků. Vybral toho největšího. Vložil si ho do pusy, zavřel oči a labužnicky chroupal.

Zčistajasna dostal pohlavek, až mu z úst vyletěl kousek ulity.

„Kolikrát ti budu říkat, aby ses před večeří nenacpával sladkostmi,“ plísnila ho matka.

Uraženě se šoural do kuchyně. „A co bude k jídlu mami?“

„Koupila jsem Umíráček a nakrájela jsem ti do něho kousek zmije.“

„Mňam!“ zvolal Fleg.

Maminka vycenila mohutný žlutohnědý chrup a větším okem na něho mrkla.

Sebral lžíci, kterou uviděl ležet pod stolem.

Zuda mu ji prudce vytrhla. „Neumíš jíst rukama! Kluku čistotná!“

o o o o o

Dojedl, otřel si prsty o nohavice a maminka sklidila ze stolu lebku od jogurtu. Hodila ji do kouta vedle ohniště. „Teď se běž pořádně umazat a potom šup do postele.“ Fleg se otráveně zvedl ze židle. „A nemysli si, že ti ten šnek jen tak projde! Za trest ti dneska budu vyprávět pohádku!“

„Mami né! Pohádku né!“ protestoval.

„Žádné odmlouvání a buď rád, že to nepovím tatínkovi. Dostal bys pěstí do břicha, až by se ti protočily panenky.“

„Mně se žádné panenky netočí,“ odsekl vzdorovitě a vyběhnul ven.

o o o o o

Zuda si sedla na kraj postele.

„Mami! Tak mi vyprávěj o té holce jak uhořela. Ta je nejkratší,“ smlouval Fleg.

„Myslíš O Popelce?“

„Jo. O Popelce!“

„Tak na to zapomeň!“ Matka byla neoblomná. „Povím ti pohádku O Malém Skřetovi.“

„Ach jo.“ Rezignovaně obrátil oči v sloup.

o o o o o

Pohádka O Malém Skřetovi.

Bylo nebylo. Dávno tomu. Za devatero horami a devatero řekami byla jedna skřetí vesnice. A v té vesnici žil s maminkou a s tatínkem Malý Skřet.

Rodiče měli s Malým Skřetem jenom samé trápení. Nikdy se večer před spaním pořádně neumazal. V jídle byl tuze vybíravý a ani šneci mu nechutnaly. Jednou našel na zemi malého ptáčka vypadlého z hnízda. Místo aby ho zašlápnul, vylezl na strom a vrátil ho zpátky. Zkrátka a dobře, dělal jednu dobrotu za druhou.

Maminka mu domlouvala a každý večer mu vyprávěla pohádky, tatínek ho pravidelně řezal dubovou holí, ale ať dělali co dělali, všechno málo platné. Malý Skřet se ne a ne pohoršit.

Jednoho dne časně zrána se vypravil na lesní jahody. Maminka, která si myslela, že jde na housenky, mu kladla na srdce, aby byl do oběda zpátky. Rozeběhl se po zalesněném svahu. Nahoře se celý udýchaný ohlédl zpět. Vesnice byla ještě nadohled. Bál se, aby ho nikdo nepřistihnul, a tak pokračoval dál směrem do lesa. Dlouho pátral po jahodách, ale našel jenom pár drobných plodů a už byl čas vrátit se domů. Prošel úvozem a vylezl na kopec. Překvapeně hleděl dolů. Jejich vesnice tam nebyla. Zkusil se vydat jiným směrem. Jenže kolem dokola byl jen hustý a hluboký les.

Zabloudil! Poledne už dávno minulo a on chodil křížem krážem, ale nemohl narazit na žádnou skřetí stezku. Začínal mít strach, že se ztratil nadobro. Byl celý utrmácený a hladový. Naříkal a volal o pomoc, až ho z toho škrábalo v krku.

Najednou, kde se vzal, tu se vzal, před Malým Skřetem se objevil kouzelný jelen. Byl to starý šestnácterák se šedivou srstí, černým čumákem a velkýma očima,

„Co tady řveš jako na lesy, zmetku,“ povídá ten jelen.

„Já,“ vzlykal, „já jsem se tady ztratil.“

„Dobře ti tak. A počkej, jen co potkám jezinky. Pošlu je na tebe.“

Strčil do něho parožím, až ho svalil do mechu, a byl pryč.

Jak jelen řekl, tak také učinil. Netrvalo dlouho a Malý Skřet zahlédl mezi stromy tři podivné postavy. Mířily přímo k němu. Hrůzou se mu roztřásly kolena a nemohl se pohnout z místa. Jezinky!

Byly si navlas podobné. Všechny oblečené v květovaných šatičkách a s čelenkami ve vlasech. Na nohou měly nablýskané střevíčky. Šel z nich strach. Když k němu dorazily, líbezně se usmívaly a byly tak převelice cítit mýdlem, že se z toho Malému Skřetovi dělalo mdlo.

„Jestlipak tohle není ten Malý Skřet, který vrací ptáčky zpátky do hnízda a neumí ani pořádně odplivnout na pozdrav,“ promluvila první jezinka.

Druhá pokývala hlavou a spustila: „Jestlipak tohle není ten Malý Skřet, co je vybíravý v jídle a vyhazuje z kaše krysí pacičky.“

„A jestlipak tohle není ten Malý Skřet, co se ani neumí před spaním pořádně umazat a rozcuchat si vlasy,“ řekla ta poslední.

Potom se jezinky na Malého Skřeta vrhly jako divé a rázem bylo po něm. Dočista ho zamordovaly.

A jestli neobživnul, leží v tom lese dodnes.

o o o o o

Fleg usnul. Nepravidelně oddechoval a levé víčko mu ve spánku jemně cukalo. Zuda ho opatrně odkryla a vyhodila mu peřinu oknem na dvorek. Potichu, jako myška, přešla ke dveřím, doširoka je otevřela a plnou silou jimi práskla, jen to chalupou zadunělo.

o o o o o
o o o
o

Úsvit na kovářově dvoře

Na trzích byl o Dorenovy kovářské výrobky zájem. Přespali se Zemkem v hostinci a ráno mohla stará Rokytka odlehčený vůz spokojeně táhnout k domovu. Zemek si nepamatoval, kdy si klisna naposledy postavila hlavu. Odchovala šest hříbat a odtahala tolik nákladu, že by se nevešel na náměstí sídelního města. Zato dnes se chovala, jakoby ji postihla jankovitost. Bez příčiny zastavovala, otáčela hlavu a řehtala.
„Můro stará,“ burácel Doren, „už bys mohla mít rozum!. Že tě švihnu bičem!“
Zemek se nenápadně pousmál. Kmotr by nezávisle na množství vyřčených hromů a blesků Rokytku nikdy neuhodil. Chlapec ovšem věděl, že strýce potěší předstíráním pravého opaku.
„Ale tak ji ještě nechej naživu, strejdo,“ požádal hulákajícího kováře, „však ona se uklidní. Třeba na ni leze jaro.“
„Teď? Na podzim? Mně se zdá, že vás zmaluju oba!“ řval kovář, až se tichý les rozezvučel. „Potvora, vymýšlí si a nechce tahat!“ Zastavil a starostlivě klisnu obešel. Překontroloval postroje, jemně vsunul dlaně mezi koňské tělo a řemení, jestli někde nedře a znovu mlasknul. Rokytka neochotně zabrala a vůz se kodrcavě rozjel zanedbanou cestou.
Vymleté koleje povoz natolik rozkomíhaly, že Zemek raději seskočil a přidržoval se zadní bočnice. Nebyl bázlivý. Přestože ho v hostinci u tržiště celou noc budily podivné skřeky a vytí za okny, v lese se cítil spokojený. Zdejší hvozd neskrýval nebezpečné bytosti z řad zvěře ani strašidel. Přesto náhle pocítil podivné mrazení v zádech. Lidé ho dosud nepočítali za muže, někteří ani za mladíka a mohl se tedy bát neznámého. Jenže chtěl se stát kovářem a ti se nikdy zbytečně nestrachují.
Tudy jezdili výjimečně. Ze sídelního města vedla mnohem lepší cesta, však ji zvolili, když vezli těžký náklad, ale tato byla kratší. Kovář se domníval, že po nepříjemné noci patří vyjet časně, do tmy stihnout bezpečný nocleh v Zámostí a před polednem v klidu dorazit do kovárny.
Zemek zůstal několik kroků pozadu a jakmile si to uvědomil, rychle vůz doběhl. Opatrně se ohlédl, i když jejich kořenářka tvrdila, že právě tak může člověk na sebe přivolat zlé duchy. Naštěstí již vyšlo slunce a zlí nemají nad lidmi moc. Pokud jim nenahrává, že sem světlo hustými větvemi sotva proniká…
V křoví něco zafunělo, chlapec se odrazil a hbitě vklouzl pod vozovou plachtu. Rokytka se v tu chvíli zvedla na zadní a oj nepříjemně zapraštěla.
„Hajtro stará, nedobrá!“ zvolal kovář, přiskočil a pověsil se jí do opratí. „Viděls to, Zemku? Tak tohle nám ve vesnici nikdo neuvěří. Naše dobrá Rokytka se načisto pominula. Takhle nevyváděla ani zamlada.“
„Strejdo,“ ozval se tiše Zemek z vozu, „v lese něco je!“
Dorenovi se ve tváři nehnul ani sval, ale přestal se starat o koně a vyskočil na kozlík. Zpod něj vytáhl ostrou sekeru a položil si ji na kolena.
„To není člověk,“ zašeptal po chvíli bedlivého naslouchání a povolil sevření ruky na Zemkově rameni. „Zastyď se kluku a pak se běž Rokytě omluvit. Nadávals jí a ona přitom cítila cizího koně.“
Zemek si oddychl a ani ho nenapadlo strýci nadhodit, že to on nemohl klisně přijít na jméno.
„Tak malej, no, neboj se!“ zavábil kovář mírným hlasem do hustého lesa. Všechno ztichlo.
„Třeba je to malá,“ upozornil kmotřenec.
„To by se Rokyta tolik nešklebila. Kdepak Zemku, táhne za náma potulnej hřebec.“ Ještě chvíli stáli, ale když se nic nedělo, kovář opatrně pobídl klisnu do kroku. Rokytku snad

uklidnilo, že její lidé o nebezpečí vědí. Stále potřásala hlavou a frkala, ale táhla spolehlivě a poctivě, jak bylo jejím zvykem.
Chlapec postupně pustil vetřelce z hlavy, vlastně si ani nebyl jistý, že je skutečně někdo pronásledoval. Odběhl si do lesa pro ostružiny a když se chtěl vrátit na cestu, jen potichu heknul. Mohutný hřebec stál tak blízko, že mu Zemek skoro vrazil do břicha.
Kluk pomalu zvedl oči a opatrně zašilhal stranou ke koňské hlavě. Hřebec jej taky pozoroval. Stál k němu bokem, ale využíval koňské schopnosti lehce natočit hlavu a dobře vidět za sebe.
Zemek prožíval opravdovou hrůzu. Věděl, čeho jsou někteří hřebci schopní a pokud se tenhle jen tak toulá po lese, nebude to žádný andílek.
Kůň konečně povolil ze sošné strnulosti, hlasitě vzdychl jako unuděný člověk a pomalu se rozešel. Chlapec čekal se zamhouřenýma očima, až jej mine mohutný zadek s nebezpečnými kopyty a vrhl se k nejbližšímu stromu. „Strejdo! Je tu ten hřebec!“ zakřičel z úkrytu, až mu hlas přeskakoval. Věděl, co se může stát, pokud cizí kůň zaútočí na Rokytku.
„Zůstaň, kde jsi!“ slyšel ráznou odpověď. Přesto se k vozu pomalu přibližoval.
Dlouho se nic nedělo kromě vzteklého pištění Rokytky a Dorenova chlácholení. Až po delší době kovář svého chráněnce zavolal na kozlík.
Vetřelec se klisně dvořil jako skutečný rytíř. Vznosně poklusával na místě, téměř se vznášel, klenul silný krk a dlouhá hříva kolem něj vlála jako vlasy černé tanečnice. Zato Rokytka se chovala jako vesnická netýkavka. Stáhla uši dozadu, naznačovala kopnutí a několikrát nápadníka rafla jako vzteklý pes.
Mohutný vraník, zrozený k soubojům na život a na smrt se sobě rovnými, jen lehce uhnul a zase se k ní přiblížil.
„Neboj se Zemku,“ mluvil kovář, aniž odvrátil od koní oči, „je hodnej. Je to nádhernej kůň, moc nádhernej.“
Zemek se vyznal v koních víc, než většina dospělých. Od útlého dětství ho fascinovali a s kovářem si padli do noty. Kovárnou prošly spousty zvířat od sedřených tahounů po ušlechtilé oře velmožů a oběma mužům bylo jasné, že vedle jejich upracované Rokyty se hřbetem propadlým po hříbatech a nepříliš ušlechtilým vzezřením, stojí nejkrásnější kůň, jakého kdy viděli. A bylo jim také jasné, že je to pořádný malér. Tento oř nepatří do stáje malého sedláčka ani nevýznamného šlechtice. Na takových jezdili jen nejbohatší a nejproslulejší do velkých bitev.
„Je krásnej,“ promluvil Zemek chraplavě. Vůbec ho nezmátlo, že je hřebec zválený a na těle má mnoho čerstvých šrámů. Obdivoval ušlechtilou hlavu, klenutý krk, pevný hřbet a svalstvo, které jen hrálo pod temnou srstí.
„Však jsme ho neukradli!“ vybuchl kovář. „Tak ho berem domů a když se k němu cestou někdo přihlásí, vrátíme ho, ne? Samotnej kůň nemůže jen tak lítat po lese.“
Zemek nasucho polkl. Mít podobné zvíře byl sen, který se mu zdával každou noc. A každé ráno se budil s vědomím, že nikdo neurozený nesmí vlastnit tak vzácného koně, i kdyby jej dokázal zaplatit. Rytířský kůň není pro každého. Přesto se teď neudržel a Dorena objal.
„Počkej, počkej,“ vyprostil se kovář, „nebude to jednoduchý. Vypadá příliš dobře.“ Seskočil z kozlíku a opatrně se k hřebci přiblížil. Znal koně a věděl o jejich slabinách. Proto se ustrašeně neplížil, ale přicházel zpříma a klidně. Hřebec k Dorenovi důvěřivě natáhl krk, jenže Rokytka žárlivě vyjela jako saň. Zemek zatajil dech, ale urostlý hřebec opět dvorně uhnul a nechal klisnu, ať se s hospodářem pomazlí první.
„To víš hochu,“ mluvil na něj kovář jako sám pro sebe, „ona je moje od hříbátka a hodně jsme spolu prožili. Možná se ti zdá, že není velká krasavice, ale pracovitá a hodná teda je. Nevyměnil bych ji ani za kopec zlata. Ještě si od ní nechám jedno hříbě, aby nám za pár let pomáhalo. Teď ne, je podzim a narodilo by se do zimy, ale zjara, co myslíš? Vím, že nejseš tahoun, ale hříbátko by z vás dvou mohlo být pěkný. Pak bych tě opravdu vrátil, nekradu.“

Hřebec pozorně naslouchal, jakoby mu rozuměl. Pak si odfrkl a opatrně položil muži hlavu na rameno. Rokyta se zašklebila, ale strpěla to.
Kovář se snažil. Přivolal si Zemka a společně hřebci oškubali hustou a dlouhou hřívu. Ztratil tak kousek na kráse a když mu Doren nasadil obyčejnou, ošklivou ohlávku, mohl by neznalému tvrdit, že je to velmi krásný, ušlechtilý hřebec tažného plemene. Ještě mu přehodil přes záda potrhanou deku a mohli se vydat na cestu.
„Komu asi patřil?“ zeptal se pochvíli Zemek. Oba koně před nimi kráčeli svorně vedle sebe, hřebec se klisny držel, jakoby celý život pracoval v hospodářství a ani náznakem se nesnažil přetrhnout slabý provaz, kterým ho Doren přivázal k oji.
„Víš, co se dělo dnes v noci? odpověděl kmotr otázkou.
„Myslíš krvavý červánky, podivnej vítr a skučení za dveřma? To odcházely do jinýho světa duše mrtvých po strašné bitvě na severu, sám jsi to říkal.“
„Jo. A myslím, že náš kůň přiběhl odtam a že už teda nemá pána.“
Zemek věděl, že se tím nic zásadního nemění. Vzácní koně padlých rytířů se dědili jako celá panství. Vlastně bylo zvláštní, že tento neměl rodový nebo vlastnický výžeh. Většinou se jím na celý život značila už hříbata.
Vůz nadskakoval po kořenech a Rokytka ho poctivě táhla k domovu. Doren se Zemkem mlčeli. Oba přemýšleli o velikém štěstí, které přišlo samo a vzápětí se jim žaludky svíraly při myšlence na hrdelní trest udělovaný zlodějům koní.
Kolem poledne kovář zastavil a spravedlivě rozdělil příděl sena. Zemek se musel smát, když viděl docela obyčejnou Rokytku, jak se rozčiluje a odhání mohutného hřebce, vycvičeného odrazit nebo zabít soupeřova koně, od své hromádky.
„Je to kůň pro nás, Zemku,“ mnul si kovář ruce, „uznává klisnu, i když je slabší. Myslí hlavou a ne jen silou. Spousta těchhle hřebců je zuřivejch, schválně proto vybíranejch, ale tenhle dá určitě rozumný hříbě.“
Chystali se k odjezdu, když vraník zavětřil a strnul. Doren, který už zvedal ruce s opratěmi, tiše zaklel. V nastalém tichu přivál lesní větřík slaboučký dusot koňských kopyt. Bylo jisté, že jezdci je doženou v každém případě, nebylo kam spěchat.
„Rychle!“ pobídl přesto Zemka a stáhl z vozu starý chomout s postroji. Koupil ho na trhu s tím, že jej přes zimu opraví a zase prodá.
Zemek hřebce přidržel s obavami. Válečný kůň jistě v životě hlavu do chomoutu nestrkal a chlapec měl strach, že to může brát jako těžkou potupu.
„Ho, hó krasavče,“ mluvil na něj kovář polohlasem, „to nic není, jen budeš předstírat, že taháš, nechám ti delší rozporku, ale musíme to zkusit, musíme. Vidíš Zemku,“ obrátil se vítězoslavně na kmotřence, „myslel jsem si, že nebude namítat. Podle těchhle otlačenejch míst nosil brnění a to je mnohem náročnější než návyk na chomout.“
Zemek přikývl a hřebce, který skutečně stál jako starý tahoun, pohladil po krku. Podpínku mu zapínal opatrně, avšak velká kopyta stála spořádaně v jehličí a kůň se nechal klidně dotáhnout.
„Rozjeď je, ale zlehka,“ vybídl Zemka kovář a zůstal hřebci u hlavy. Na hochovo jemné plácnutí opratěmi Rokytka zabrala a nový náruční kůň vykročil stejně poklidně, jako když je k sobě poutal jen volný provaz.
„Kdyby se někdo ptal,“ připomínal horečnatě Doren, „je to Rokytino druhý hříbě, co jsme si od handlíře náhodně koupili zpět. Bylo taky tmavý, vzpomínáš?“
Zemek přikývl. Špinavý, oškubaný hřebec, krytý starou dekou a s obyčejným chomoutem, už oslnivého krasavce tolik nepřipomínal. Přesto bylo nad slunce jasné, že člověka, který hledá uprchlého rytířského hřebce, tahle maškaráda neošálí.
Dusot za jejich zády sílil a koně se zdáli stále neklidnější. Hřebec poklusával, potil se a nervózně pohazoval hlavou.

„Nevypadá, že by se na někoho těšil, že ne, Zemku?“ zeptal se Doren a znenadání prudce zahnul do lesa. Oba koně a vůz se natěsno protáhli mezi stromy a hustými keři. Vzápětí se nedaleko přehnal oddíl neznámých jezdců. Zemek odhadl šest mužů na rychlých koních.
Ještě chvíli čekali, než se s obtížemi vrátili na cestu. Naštěstí se vraník jako zázrakem uklidnil a pokojně kráčel Rokytce po boku.
K večeru vyjeli z lesa, aniž kohokoliv potkali. Tady se napojili na hlavní silnici a zbýval kousek k Zámostí, velkému formanskému hostinci. Kovář i chlapec věděli, že tady se může rozhodnout.
„Hej, Dorene!“ zahalekal na ně vousatý muž usazený v lehké dvoukolce. Snadno je předjel a jeho kůň, svižný grošák, se po spatření cizích tahounů jen nesl.
Zemek skoro nedýchal. Většina hřebců si takové chování nenechá líbit a pokud ten jejich přistoupí na soupeřovu hru, připraví všem nádhernou, ale nebezpečnou podívanou.
„Máš pěknýho koně, kováři,“ pochválil je známý řezník Pomaz a krotil vyjeveného grošáka.
Zemek překvapeně zamrkal. Černý hřebec se opřel do chomoutu a s přivřenýma očima, jakoby znavený dlouhou cestou, táhl vůz pomalým krokem chladnokrevníka.
„Jo, Rokytin druhorozenej, pěknej, ne?“ utrousil Doren a ještě si zívnul.
„Jako hříbě byl docela dobrej,“ zatvářil se řezník uznale, „ale vyrostl z něho neobyčejnej kus! Mít doma těžší kobylu, zamluvil bych si u tebe skok. Sám bych ho zapřahal spíš do kočáru.“
„Uvidíme,“ zamumlal kovář.
„Před chvílí mě, Dorene, zastavili nějací docela nevlídní ozbrojenci a ptali se po královu vzácném černém hřebci, co zmizel v noci z bojiště,“ pokračoval Pomaz a pozorně sledoval kovářova náručního tahouna. „Já mám grošáka, ale tebe zkontrolují pořádně, vraníci je nadmíru zajímají. No nic, uháním, aby v Zámostí bylo ještě co pít.“ Pomaz povolil opratě a dvoukolák jim mizel z očí.
„Uf!“ oddechl si Doren. „První zkoušku máme za sebou.“
Zemek přikývl, ale stále fascinovaně hleděl na černého. Věděl, že koně mají svůj vlastní svět a s lidmi si rozumějí jen do určité míry, avšak tady si byl skoro jistý, že hřebec moc dobře ví, co se kolem děje. Znal ale Dorenův názor na polidšťování zvířat a nechal si tedy svůj pocit pro sebe.
K Zámostí dorazili za počínajícího šera. I od lesa se zdálo, že na dvoře hostince je velice živo.
„Vypřáhnu Rokytu a zajedu se tam podívat,“ zvážněl kovář. „Ty zatím hlídej a pokud se ti cokoliv nebude pozdávat, okamžitě pusť hřebce a zmiz v lese, jasný? Jasný??“
„Pomaz se bude divit, kde jsme zůstali,“ připomněl Zemek zamračeně.
„Ten už jistě sedí v šenku u piva, já se porozhlídnu dvorem. Pokud hřebce někdo hledá, bude dost nápadnej. A Zemku, jestli objevím jakýkoliv nebezpečí, koně hned vrátíme. Žádný zvíře nestojí za lidskej život.“
„Ale on jo!“ dupl si kluk jako malý.
„Žádnej kůň, Zemslave, žádnej,“ opakoval kovář vážně. „Dost na tom, co jsem udělal doteď. Poprvý v životě může každej říct, že kovář Doren, tvůj komotr, je zloděj.“ Vyskočil Rokytce na hřbet a rychlým krokem mizeli v úvozové cestě.
Zemek se otočil k hřebci. Strnule hleděl za klisnou a nevšímal si sena, které mu chlapec předložil. Dalo se čekat, že začne ržát a divočit, ale naštěstí mlčel, jen občas hrábl kopytem.
„Já vím, že nejseš obyčejnej kůň,“ promluvil k němu Zemek. „Ty před něčím utíkáš a chceš se u nás schovat. Neboj se, strýc tě ochrání, jen má trochu strach, že někomu patříš a ten se pro tebe trápí. Není to tak, že ne?“
Hřebec přestal pozorovat újezd a strčil nosem do kluka, až zavrávoral a musel se opřít o vůz. Nebyl v tom zlý úmysl, kůň si pobaveně odfrkl a pustil se do sena.
„Vždycky jsem chtěl koně, jako seš ty,“ vyprávěl mu Zemek. „Byl bych rytířem a bojoval ze všech nejstatečněji. Ale zas bych se o tebe bál. Nejspíš zůstanu v kovárně a až vyroste tvoje hříbě, naučím se na něm pořádně jezdit. Neboj, do tý doby najdeme tvůj starej domov.“

Kluk se ani nestačil pořádně leknout, když se hřebec prudce vzepjal a provaz u ohlávky se přetrhl jako tenká tkanička. Jen se přikrčil, když se nad ním náhle vypínala černá masa mohutného těla a kousek nad hlavou se míhala veliká kopyta.
„Co, co to bylo?“ zakoktal, jakmile se kůň zase postavil na všechny čtyři. Očekával, že se volné zvíře bezhlavě pustí za Rokytkou, ale hřebec se jen nervózně rozhlížel a větřil jako jelen.
Zemek by nejspíš strýce stejně neposlechl, ale všechno se seběhlo tak rychle, že ani neměl příležitost. Jezdci se objevili během jediného mrknutí oka nebo se spustili z usínajícího nebe. Obklíčili vůz a zamezili útěku.
„Náš pán věděl, že se musí najít,“ promluvil jejich vůdce. „Zlodějíček daleko neujel.“
Zemek stál vedle hřebcovy hlavy a zády se opíral o vůz. Strýcova sekera byla příliš daleko a smrt příliš blízko. Podle ornamentů na výzbroji patřili jezdci k nájemným hrdlořezům, které si platili mocní na práci, kterou nemohli nebo nechtěli provádět sami.
„Zbav se kluka a bereme toho nádhernýho koně,“ vybídl vůdce jeden z jezdců. „Už se nemůžu dočkat odměny a že bude bohatá!“
Zemek neváhal. Rychle sáhl pod plachtu a vytáhl těžký řetěz od postraňků. „Zmizte! On s váma nikam nepůjde, nelíbíte se mu!“
Lapkové se pobaveně zachechtali, vůdce si ho nevšímal. Seskočil z koně a z váčku u pasu vytáhl nevelký kovový předmět připomínající zmenšený štít. „Malá zkouška, pánové,“ obrátil se teatrálně k družině a přiložil předmět k hřebcovu levému stehnu.
Chlapec neměl kam ustoupit, avšak lapkové, na ledacos zvyklí, udělali bez výjimky několik kroků zpět. V místě, kde se černé srsti dotkl kovový štítek, se na chvíli bílým světlem rozzářil výžeh s hvězdou uprostřed.
Vůdce lapků se hřebci lehce uklonil a obrátil se ke svým: „Není pochyb, našli jsme nejmocnějšího koně našeho světa. Jen díky nám bude král zase slavně vítězit a dobývat nové kraje. Podej mi ohlávku,“ poručil jednomu z mužů.
Zemka už začínala ruka s těžkým řetězem bolet, ale na všechno zapomněl, jakmile spatřil, co se chystá vůdce koni navléknout. Ohlávku tvořil ostrý drát připravený zaříznout se hřebci do hlavy, kdykoliv odmítne poslušnost.
„Uteč!“ zakřičel na koně a odhodlaně zahrozil jezdcům řetězem.
„Přidržíš mi kluka,“ poručil vůdce jednomu z kumpánů, odložil štítek a vytáhl meč. „Ustup, Černokvěte,“ vyzval pak hřebce a přistoupil k chlapci.
Co následovalo, přičítal Zemek houstnoucí tmě a svému neskutečnému strachu. Černokvět snad na oslovení čekal. Ozvaly se dvě dunivé rány, muž, který se chystal chlapce probodnout, odlétl stranou jako hadrový panák a jeho druh jej následoval. Hřebcovy obrysy v šeru zářily a on se vznášel a vrhal vpřed jako dobře seřízený smrtící stroj. Někteří lapkové se bránili, ale Černokvět zabíjel rychle a s rozmyslem. Pokud se jeho těla dotkl meč, pouze zajiskřil a vypadl svému majiteli z rukou. Poslední žoldák se chtěl schovat ve voze za Zemkovými zády, ale smrt jej dostihla také. Hřebec s vytřeštěnýma očima, rozšířenými nozdrami a rozevlátou hřívou jej strhl mocnými zuby zpět a hoch si zakryl uši rukama, když se ozval zvuk lebky tříštěné předními kopyty.
„Už dost! Přece nemusíš všechny zabít!“ vykřikl.
„Musel,“ odpověděl přízračně bledý Doren. Procházel mezi mrtvými a pozorně kontroloval, zda skutečně nedýchají. „Tahle chamraď si vybrala smrt místo života, tak jim ji dopřejme. Běž od něj dál!“ vykřikl, když se Zemek chytil rozrušeného koně kolem krku.
„Nebojím se kmotře, zachránil mi život.“
„Chlapče, tohle je pro nás příliš velký sousto,“ odtáhl kovář kluka od vraníka a nespokojeně sledoval Rokytku, která beze strachu k hřebci přistoupila. „Hledá se králův kouzelnej kůň, díky kterýmu byl v boji neporazitelnej. Říká se, že mohl vladaře opustit jen v případě, že se prohřeší rytířské cti. Ať se na bojišti stalo cokoliv, kůň je volnej, což se ovšem Veličenstvu

nezamlouvá a chce ho za každou cenu zpět. Černokněžníci mu poradili, jak kouzelnýho koně poznat a znovu ovládnout i po zlým. Mají čas do zítřejšího úsvitu hřebce pro krále zase získat a tentokrát bez podmínek.“
„Vidíš, strejdo? Král ztratil na hřebce nárok. Už mu nechce sloužit. A podívej se, na čem ho chtěli odtáhnout,“ kopl Zemek do drátěné ohlávky.
„Řekl jsem, že ho chce za každou cenu, chlapče,“ opakoval kovář vážně.
„Ale vždyť nás nikdo nemusí objevit,“ snažil se Zemek. „Hned vyrazíme a do rána schováme koně na dvoře. Přece si král nemyslí, že by se jeho zázračnej kůň nechal chytit v kovárně. Navíc, on nás ochrání.“
„Zemku, třeba nás teď ubrání, ale díky tomu král získá jistotu, u koho se skrývá a dřív nebo později se krvavě pomstí. Navíc, tihle hrdlořezové byli hlupáci a Černokvěta podcenili. Avšak kdyby použili tuhle věcičku správně,“ zvedl kovář ze země zprohýbaný plíšek kouzelného erbu, „byl by bezmocnej. Domů nám zbývá jen pár hodin cesty, ale úsvit nebyl nikdy tak daleko. Nechci riskovat, že potkáme další bandu před naší vesnicí.“
„Strejdo, prosím, vždyť můžeme počkat v lese. Oni hledají jen po cestách!“
Jo? A že ho našli tady? Musí od nás pryč, vraník se zářícím výžehem přitáhne královy mágy jako truhla zlata zloděje. Nedokáže zrušit svou kouzelnou moc.“
„Tím spíš musí k nám do kovárny! Přece je od kořenářky začarovaná, aby dovnitř nemohli zlí duchové!“
Kovář s povzdechem zavrtěl hlavou, potmě zapřáhl Rokytku a Zemka hrubě postrčil k vozu. „Podívej se na ty mrtvoly kluku, nechci dopadnout stejně. A tebe jsem roky nevychovával zbytečně. Nasedni a jedem.“
Zemek by rád tvrdil, že to celé zavinil Černokvět, ale hřebec sám si jej na hřbet nenaložil. Zkrátka najednou oba mizeli ve tmě, hluší ke kovářovu křiku.
Pomalým cvalem mířili k domovu, jakoby se Černokvět vracel do své stáje. Nepotřeboval, aby jej Zemek řídil, sám si určoval rychlost i směr.
Chlapce brzy přešel jásavý pocit z noční jízdy. Černokvět cválal opatrně a houpavě, ale svaly nezkušeného jezdce záhy potřebovaly uvolnit a odpočinout si. Jejich bolest postupně přešla v nepřetržitou křeč. Kůň, dosud tak citlivý k Zemkovým potřebám, odmítal svého jezdce pustit na zem. Jen občas zpomalil, aby se zuřící a nešťastný Doren přiblížil na dohled a zase pokračovali.
Před půlnocí prošli spící návsí a zastavili před kovárnou. Zemek uvolnil strnulé prsty vpletené do koňské hřívy a bezvládně sklouzl ze svého únosce. Zmožené nohy jej odmítly nést. Kůň chvíli čekal a potom tichounce zaržál před vraty. „Už běžím,“ zamumlal Zemek a došoural se k petlici.
Provedl hřebce průjezdem a vypustil na dvůr. Z návsi se záhy ozval klapot kopyt unavené Rokytky. Klisna těžce dýchala a nedalo se přehlédnout, jak je celá zpocená.
„Ty mizero!“ vybuchl Doren, seskočil z kozlíku a chytil Zemka za halenu pod krkem. „Nejraděj bych tě…“ Pak ho pustil, div kluk nespadl a mávl rukou. „Poslouchej,“ promluvil o poznání tišeji, „moje vina, že ses do toho koně tak zbláznil. Celej život obdivujeme tyhle zvířata, závidíme všem, co je mají sami pro sebe a sníme, že nám bude patřit kus jejich krásy a síly. Ale Zemku, pro všechno, pro co má smysl žít, je to jen strašlivě těžká zkouška. Někdo chce zjistit, jestli necháme napospas jeden druhýho. Nechci o tebe přijít ani za stádo kouzelnejch nádher, a tak tenhle hezky rychle vypadne z našeho…“ Ovanul je teplý dech čtyř koňských nozder. Zatímco kovář nadával, koně se k nim přiloudali, strčili mezi ně hlavy a tiše pofrkávali, jakoby chtěli kováře uklidnit.
„Vidíš kmotře? On určitě ví, co dělá. Věřím, že to dobře dopadne, nenechal by nás v nebezpečí. Je to kouzelnej kůň a jistě si všechno promyslel, abychom byli do úsvitu v bezpečí.“

Kovář bezradně rozhodil rukama, chytil se za hlavu a odkráčel zavřít vrata. „Dej do pořádku chuděru Rokytku,“ poručil stroze Zemkovi.
Chlapci se ještě třásly ruce, když klisnu hřebelcoval. Nanosil ke zdi stáje seno a vodu a potichu odešel spát, aby kmotra dál nedráždil.
V chladné noci otevřel okno a dokud neusnul, pozoroval Rokytku s Černokvětem, jak stojí v tmavém stínu dvora a něco si šeptají.
Probraly ho burácivé rány na vrata a kmotr, který nahlédl do komory. „Okamžitě se seber a přes půdu vylez z domu. Pak běž ke kořenářce, zdržím je!“
Zemek si rychle natáhl kamizolu a spustil se z okna na dvůr. Průjezdem k němu doléhaly útržky hněvivého hovoru kováře se starostou. Domlouval mistrovi, ať pustí vzácné pány do maštale a nechá je prohlédnout nového vraníka.
„Proč se bát, kováři? Pánové vědí, že by si ušlechtilé zvíře nevybralo život obyčejného dříče, když dosud sloužilo jen nejmocnějším z mocných, že?“ pištěl snaživě starosta.
„Jestli můžeš, uteč, Černokvěte,“ poprosil Zemek hřebce, který klidně postával vedle Rokytky a žmoulal seno. „Ale odvez s sebou strýce, o to tě moc prosím. Kdysi mě vzal k sobě, když rodiče umřeli na mor a každý se mě proto bál. Uděláš to?“
Kůň ho obešel, aby se dostal k lepšímu senu a nevzrušeně pokračoval v krmení. Zemka zamrazilo. Vzápětí se v průjezdu ozval zoufalý řev a na dvůr vtrhlo několik nebezpečně vyhlížejících ozbrojenců následovaných koktajícím starostou a kovářem zmítajícím se v poutech.
„Běžte od nich pryč!“ řval kovář a trhal sebou, jakoby ho nedrželi dva silní muži.
„Mlč nebo už v životě nepromluvíš a nedozvíš se, co udělám s tvým klukem,“ poklidně ho upozornil vysoký hodnostář v tmavém jezdeckém plášti.
Zemek se otřásl, když ho muž krátce přejel pohledem podivně studených očí. „Uhni z cesty, chlapče,“ požádal stále tak nevzrušeným hlasem a když Zemek popadl oba koně za ohlávky, pokynul ozbrojencům. „Počkejte,“ zarazil je těsně před tím, než přistoupili ke koním, „nemusím o vás zbytečně přijít. Napřed znehybním vraníka, pokud je to skutečně on.“
Zemka hřebec na ohlávce skoro zvedl do vzduchu, když se splašeně vzepjal a odskočil před černokněžníkem a jeho štítkem stranou. Chlapec se musel pustit a jen sledoval, jak se vyděšené zvíře snaží uniknout skupině mužů, kteří je nahánějí po celém dvoře. Jedním si byl jistý. Tak se nechová ani válečný hřebec bez kouzelných schopností. Takto vyvádí jen obyčejný kůň zahnaný lidmi do úzkých.
„Co to děláte?“ řval Doren. „Vždyť se vás to zvíře bojí! Nesmíte ho tlačit do kouta, bude se bránit!“
„Černokvět se nemusí bránit,“ pousmál se černokněžník bílými zuby, „králův kůň umí útočit.“
Konečně muži zahnali hřebce do rohu a utvořili kolem něj neprůchodnou hradbu. Zemek si vzpomněl na obdobnou situaci u lesa a zatrnulo mu. Očekával, že nastane strašlivý a nelítostný boj. Ale černý hřebec se jen třásl, vyjeveně a nešťastně se rozhlížel a nejraději by se proboural zdí na svobodu.
Teprve teď přistoupil černokněžník. Zamračeně si vyděšené zvíře prohlížel a potom k němu rychle přiložil štítek. Zemek přivřel oči, aby jej bílé světlo neoslnilo, ale nic se nedělo, kůň pod mágovým dotykem jen zacukal kůží, jako když na něj dosedne dotěrný hmyz. Muž znovu přiložil štítek a něco tiše zamumlal. Vraník vyjeveně nacouval do ozbrojenců, podupal jim nohy a konečně jejich hradbu prorazil. Pak se tvrdohlavě snažil dostat do zavřené stáje a z nervozity pouštěl na zem kobylince. Zemek žasnul, mág se tvářil znechuceně.
„Přísahal bych,“ zamumlal, když opouštěl dvůr a ještě jednou se na hřebce přešlapujícího před stájí zadíval, „že je to on, ale… No nic, úsvit se blíží a v někde v okolí se musí skrývat podobný vraník.“
Zemek se konečně zhluboka nadechl a jakoby se mu navrátil zrak a sluch, dosud úzce vnímající jen to, co se týkalo Černokvěta. Přiloudala se Rokytka a vesele ho pošimrala

tvrdými vousy na tváři. Také hřebci se změnil výraz jako herci po spuštění opony a poklidně následoval klisnu. Strkali do Zemka jako dvě hříbata a chlapec by přísahal, že se náramně baví útržky hovoru mezi starostou a kovářem před vraty.
„Říkal jsem jim, mistře Dorene, že nemůžou hledat kouzelného koně v kovárně," vysvětloval starosta důležitě, „snad si teď dají říct a zajdou rovnou na zámek. Kam jinam by se uchýlil tak vzácný hřebec?"
„Seš nejmocnější stvoření na světě," lichotil šeptem Zemek hřebci, „dokázals před kouzelníkem zakrýt svou sílu a zahrát obyčejnýho koně."
Kůň se nechal spokojeně drbat na čele a tvářil se, že nerozumí. V Zemkovi už poněkolikáté zatrnulo. „Nebo ses své moci nadosmrti vzdal? Ne, že by mně to až tak vadilo Černokvěte, to ne, ale není to škoda?" Přejel koni po stehně v místě, kde se mělo objevit kouzelné znamení. Samozřejmě se nic nestalo, neměl mágův štítek, ale podezření v něm rostlo.
V průjezdu se konečně ozvaly rány, jak kovář s ulehčením zavíral petlice a koně se otočili po zvuku. Zemek pozoroval tmavou Černokvětovu a o něco světlejší Rokytčinu hlavu a bezmyšlenkovitě klisnu pohladil. Citlivě jí přejel dlaní po krku, pleci a zádech, sklouznul na záď a zastavil se na levém stehně. Klisna k němu ohnula krk a zafuněla. Zemek dlaň přitiskl a musel přivřít oči, když mu mezi prsty pronikly jasné paprsky.
První se začal smát Doren. Smál se tak mocně, že ho vlastní nohy neunesly a musel se posadit na zem. Zemek se přidal a smích se ho držel tak dlouho, až jej rozbolelo břicho.
„Dostali nás všechny," vydechl konečně kovář a utíral si slzy. „Zběhlej válečnej kůň a naše stará kobyla. Zemku, kdybych se nesmál, tak bych snad brečel, jakože jsem chlap."
„Vybral si Rokytku a nás," přikývl chlapec. „Jakoby urozenej princ utekl z hradu a žil v obyčejný chalupě. Přitom každej chce být raděj rytířem než chudákem, co se musí pořád jen dřít."
„Možná nejsme takoví chudáci Zemku. Kdoví, co mezi pány zažil. Třeba nechce pro něčí slávu pořád zabíjet."
„Zemek se ohlédl na koně. Stáli vedle sebe, něžně se dotýkali nozdrami a chlapec si byl opět jistý, že si spolu povídají. „Musíme Černokvětovi změnit jméno," napadlo ho. „Třeba Mour, když je černej a kovářskej? Ne, to se k němu nehodí… Už to mám! Úsvit!" Hřebec zvedl hlavu a ve velkých očích se mu zaleskly první sluneční paprsky.
„Dost nóbl jméno do kovárny," zabručel Doren. „Ale budiž, Rokytka a Úsvit, naši dva koně. Teď pojď, chlapče, zasloužíme si trochu spánku, než se pustíme do práce. Pole nad potokem potřebuje zorat a odpoledne přijdou sousedi pro novou radlici. Klube se nádhernej den a byl by hřích celej promarnit."
Zemek přikývl. Ještě dohlédl na jejich koně, jestli jim ve stáji něco neschází a zašel s kmotrem do domu.

Věk pohádek

„Polez ven. Neboj se. Nikdo ti neublíží. Jen mi podej ruku," říkal tiše a strašně moc se snažil, aby to znělo vyrovnaně a mile. A taky jí řekl „sestřičko" a dotkl se její dlaně. Jeho ruka byla horká a suchá. Stejně poškrábaná jako ta její. „Sestřičko" znělo dobře, bezpečně a ona se snažila si ho vybavit. Samou bolestí a vyčerpáním by zapomněla, že jí zbyli ještě nějací sourozenci. Tak teď měla dvě možnosti. Mohla tam zůstat a umřít hlady, nebo mohla zkusit štěstí s tím klukem, co tvrdil, že je její bratr. Chytila se nabízené ruky. Opatrně ji táhl ven. Jednou nohou se zapřel za spadlý trám a druhou, jak to jen šlo, o zem. Předtím se zkoušela vyprostit sama, ale pořád usínala. Chyběla tu taky ta horká ruka, která by jí pomohla ven, když její noha…

... byla tam dole ve tmě v suti a nehýbala se, a tak holčička netušila, co se s nohou stalo. Nechtěla si to ani představovat. Brečela a usínala a pak najednou zaslechla kroky. Blížily se a ona celá ztuhla. Někdo vešel. Ze svého doupěte pod rozbitým stolem, bývalou zdí, hromadou tašek a trámem zahlédla jen nohy ve velkých odřených vojenských botách. Tkaničky byly dost složitě zavázané. Boty prošly kolem a něco dopadlo na zem. Začaly brousit kolem. Ten člověk něco hledal. Holčička vyděšeně čekala. Neodvážila se ani dýchat. Pak ten člověk došel skoro až k její nedobrovolné skrýši. Dřepl si a položil velké ruce s dlouhými prsty na podlahu. Objevila se hlava kluka. Holčička na něj strnule koukala. Jenom ta špatná noha se třásla jako ratlík „Tady jsi," zašeptal a v hlase měl obrovskou úlevu. „Hledám tě celý dny. Už jsem se bál, že jsi mrtvá," zlomil se mu hlas a natáhl k ní ruku. Ucukla. „Neboj se," uklidňoval ji. Oči se mu leskly. „Prosím tě." Pak se zarazil. „Ty mě nepoznáváš?" Otřel si obličej. Jen tam udělal velkou šmouhu. Znovu k ní natáhl ruku. „Pojď sem, sestřičko," prosil. V holčičce hrklo. „Nemůžeš tu zůstat. Prosím tě," pokračoval naléhavě. Holčička uvažovala: „Takže mám bratra… A proč by ne?" Mladík se zvedl. Slyšela ho, jak obchází kolem. Cítila, jak šátrá po té hromadě nad ní. Dopadl na ni prach z cihel. „Nech toho!" vykřikla. Překvapilo ji, jak divně její vlastní hlas zní. Kluk se vrátil a znovu si dřepl. „Můžeš popolízt? Aspoň trochu. Musíme tě dostat ven." Holčička uznala, že by bratra v tuhle chvíli moc potřebovala. Natáhla ruku a zkusila se odstrčit dobrou nohou. Ta špatná ji v tom zarazila a rozbolela se. Jemu to ale nejspíš stačilo. Ucítila horké prsty na předloktí. Zapřel se nohama a zkusil ji vytáhnout. „Mám něco s nohou," řekla mu. Kývl.

Moc jim to nešlo, ale ramena už měla skoro venku. Naklonil se, vzal ji pod pažemi a táhl ji k sobě. Mizerná noha ji nechtěla jen tak pustit. Holčička uznala, že takový bratr člověku opravdu přijde vhod. A ona teď jednoho má. Docela ji to povzbudilo. Dobrá noha ji nejistě postrkovala vpřed. Špatná protestovala. Pak v hromadě něco cvaklo, ale v dobrým. Nic se nezřítilo a holčička byla venku. Bratr ji objal. Vypadal moc šťastně. To bylo jasné i v tom věčném šeru. Taky byl hrozně bledý, poškrábaný a špinavý, ale zubil se od ucha k uchu. Holčičce se rozbušilo srdce. Ten úsměv znala a najednou to bylo jasné. „Je fajn mít bratra," řekla si a musela se usmát. Pravá tvář ji mravenčila a levá pro změnu pálila, ale vůbec to nevadilo. Bratr jí podal láhev s vodou a ona ji hltala a sledovala, jak poskakující hladina rychle klesá. Brat nevypadal moc dobře. V tom se podobali. Měl pohublou tvář, velké šedé oči se zarudlými víčky a špinavé hnědé vlasy. Visela na něm podivná směs oblečení. Holčička se znovu podívala na jeho boty s několikanásobnými uzly. Takhle je někdy zavazovala mamka, takže to bylo v pořádku. Flekaté kalhoty, které si nejspíš sám vyspravoval. Byly mu velké. Mohl by v nich dělat klauna. Kdyby ovšem klauni chodili po světě ozbrojení. (A holčička v tu chvíli byla strašně ráda, že je její bratr. Jinak by asi umřela strachy.) Bundu měl zelenošedou. Možná byla vážně jeho. Jeho batoh stál u zbytků zdi a vedle něj ležel samopal.

„Neplač," zašeptal.
„Noha," ukázala trochu zbytečně na tu špatnou. Bratr zasykl a pomohl jí sednout. Podíval se jí na ni. Mračil se a prohmatával hubené bílé lýtko. Holčička ho nechala.
„Bratr je… v pořádku. Už se nebudu bát," uvažovala.
„Jau!" škubla sebou.
„Promiň. Musíš to chvíli vydržet." Zlehka nohu položil tak, jak měla být.
„Vydrž. Já se jen podívám po nějaké dlaze. Než nepočítáš do dvaceti, jsem zpátky. Asi to nebude zlomený. Ale stejně."
Sledovala ho, jak prohledává haldy kolem. Když za jednou z nich zmizel, zavřela oči a spustila: „Jedna-dva-jsme-tři-čtyři-pět prstů necítím kvůli té noze-šest-sedm-mi už bylo…"

„Třináct…čtrnáct…patnáct…nic mě nenapadá…šestnáct…“ Začaly se jí dělat mžitky před očima. To znamenalo, že brzo začne usínat. Bratr se vracel a ten skřípění úlomků cihel pod jeho nohama ji probralo. Všechno se vyostřilo. Bratrova vyhublá postavička a hnědošedá obloha a šedohnědé mrtvé budovy všude kolem. Klekl si vedle ní a přiložil jí zkusmo kus nějaké laťky k noze. „To pude,“ prohlásil. Vstal a šel k batohu. Položil samopal a chvíli se hrabal v batohu, kde to šustilo a cvakalo. S vítězoslavným „ha!“ vytáhl obvaz. Holčička zatnula zuby a zavřela oči. Držela se docela dobře. „Bezva,“ pochválil ji.
„Chodit v tom nejde,“ přemýšlel nahlas a podal jí suchary. „Ale nemůžem tu zůstat. Možná se tu někdo potlouká,“ rozhlížel se nasupeně. „Támhleto byla škola,“ uvědomila si holčička při pohledu na tři vytrvalé stěny, které zůstaly stát kus od nich jako roztržená krabice. Ve vzduchu to pořád ještě páchlo. Bráška to cítil taky. Udělal znechucený obličej a zimomřivě se otřásl. „Zvládneš to, když tě ponesu na zádech?“ Oba se zamračili na její špatnou nohu. Válela se tam, jako by chtěla říct: „Ták, a teď budete dělat co?“
„Zkusíme to,“ řekla holčička.

Bratr vyházel z batohu, co se dalo. Pak nevěděl, co se samopalem. Zkoušel ho zapíchnout dovnitř do ruksaku, ale potom řekl: „Blbost.“ Přivázal ho zepředu na batoh a kriticky si výsledek prohlížel. Zavěsil si to všechno na hruď. Pomohl sestře sednout na hromadu suti, klekl si a řekl: „Vlez mi na záda.“ Holčička se zasmála, i když ten fór byl neuvěřitelně fousatý. Říkal ho táta, když byla ještě malá. Navíc byla tak ráda, že ji bráška našel a zachránil – teda zachraňoval – že by se zasmála i sebevětší ptákovině. Zatnula zuby, přehoupla se mu na hřbet a objala ho kolem krku. Bylo to dost nepříjemné. Noha byla bolavá a bratr kostnatý. Bratr ji chytil pod koleny a zeptal se, jestli je v pořádku. Zabořila mu tvář do vlasů a řekla, že jo. „Je to jak na koni,“ řekla.
„Leda na nějakým divným. Ale mohl sem dopadnout hůř,“ odpověděl.
Zvedl se a zkusil rovnováhu. Potom zaskuhral: „Nemusíš mě uškrtit.“ Holčička povolila stisk.
„Tohle je hrozný,“ pomyslela si a kousla se rtu.
Bratra napadlo to samé v okamžiku, kdy mu rukou narazila do ohryzku.
„No, tak hyjé,“ prohlásil a vyrazili.

Kdyby ta noha dala pokoj a ten posed byl trochu normální, asi by už usnula a funěla mu spokojeně za krk. Klížily se jí oči a v jednom kuse zívala. Občas jí klesla hlava a narazila do obzvlášť hranaté části bratra. Nakonec bratr holčičce řekl: „Hele, zkus na mě mluvit, ať vím, že mi neumíráš za krkem. Je to dost hnusná představa tahat se s mrtvolou na zádech. Jen tak něco plácej.“ Trochu si ji nadhodil. „Promiň,“ ozval se na její zasyknutí. Holčička se rozhodla, že když je to pro něj tak důležité, tak teda bude mluvit. „Byla jednou jedna princezna a tu ukradl čaroděj. Zavřel ji do sklepení a nikdo se k ní nemohla dostat.“
„Nech mě hádat,“ skočil jí do pohádky bratr. „Přišel princ a vytáhl ji odtamtud.“
„Na prince ti moc odstávají uši. Ne, přiběhl kůň a princezna na něm ujela.“ Prohrábla mu vlasy.
„Z toho sklepení se dostala jak?“
„Hm, měla kouzelnou květinu, co otvírá zámky. Čaroděj byl tak nafoukaný, že ho nenapadlo, že by princezna mohla umět kouzla.“
„Blbec.“
„Jo, ale ještě je naživu a princezna má před sebou dlouhou cestu, než dorazí ke své rodině.“ Bratr zrychlil. „A co princ? Ten se na ni vybodne?“
„Princ v téhle pohádce není, ale princezna má toho koně a ten bude…“ položila mu hlavu na rameno, „m-mo-ó-žná za-zakle-týýý.“
„Tak mám před sebou ještě nějakou velkou proměnu,“ kývl.

Dostali se na místo, které bratr dost přehnaně nazval návsí. Bratr musel mít dobrou paměť a představivost, protože ona to tam moc nepoznávala. Našli sámošku, které sice kus chyběl, ale nějaký sortiment se tam ještě povaloval. Bratr ji posadil vedle sušenek a čokolád, ať si vezme, na co dosáhne a dá si do nosu. „Já zatím seberu něco trvalého.“ Protáhl se, zakřupal klouby, hodil si batoh na záda. Samopal pověsil si spíš ze zvyku na rameno a zmizel mezi regály. Slyšela ho šmejdit. Napnula uši. Byly tu myši. Muselo jich tam být moc. Holčička vzala z police vpravo krabici sušenek. Myši ji ale našly dřív. Hodila ohlodaný karton na zem. Natáhla se výš pro plechovku s čokoládovými keksy. Hlodavci se dovnitř nedostali. Holčička plechovku otevřela a pustila se do keksů. Svět nebyl zas až tak špatný. Za jeden den najít bratra (vlastně naopak) a čokoládové keksy, to byl celkem úspěch. Neumřela hledem a žízní, a to byl úspěch docela určitě. Navíc se noha dala snést a podlahu už si pod sebou holčička taky zahřála. Myši neotravovaly. Bratr to ale musel zkazit, když vrazil do její řady. Udýchaně si na břicho hodil batoh. Dřepl před ni a sykl: „Dělej! Chyť se!“ Poslechla ho a bratr ji vynesl ven. Uháněl ulicemi, držel se při zdi, přeskakoval převrácené popelnice a sutiny. Holčička doufala, že se bolestí nepočůrá. Kolem přestávala vesnice a začínal les. Bratr ji nesl dál, dokud nadobro nezmizeli mezi stromy. Bratr mezi nimi skákal sem a tam, až se přehoupl přes spadený kmen a tam dopadl na všechny čtyři, vyklopil sestru a lehl si vedle ní s batohem přitisknutým na břiše. Položil ruce na samopal a oddechoval. Jeho sestra ani nedutala, ale říkala si, že její srdce musí slyšet celý les. Bratr lapal po dechu. Čím víc se to snažil tlumit, tím to bylo horší. Všude kolem ale bylo ticho. Nakonec se oba trochu uklidnili. Bratr se vysmýkl zpod batohu a schoulil se na bok. „Byl tam čaroděj,“ řekl jí. Ne, že by něco takového netušila. Natáhla ruku a položila mu ji na rameno. Nezdálo se, že by to bráškovi vadilo. Nechala ruku sjet po jeho bundě, ale pořád se ho držela.

Blížil se večer. Kmeny ztmavly a mezi nimi se natáhl šedý opar. Nebe přešlo z neurčité nahnědlé barvy do neprodyšné černi. Bratr pravidelně oddychoval. Holčička mezitím křížila nohy o sto šest. Nakonec to už nemohla vydržet a začala se plazit stranou. Bratr sebou škubl a vystřelil do sedu. Vyděšeně se rozhlédl. Koukl se na hodinky a sprostě zaklel.
„Já musím… Nechtěla jsem tě budit,“ začala holčička. Podíval se na ni, zamrkal a pak se nejspíš konečně vzpamatoval a řekl: „Jo. Jasně.“ Ztuhle se dával do kupy. Zamžoural do tmy a pak zamžoural na ni: Potřebuješ pomoc, co?“
Zády ji opřel o strom a na pravé straně, kterou si usurpovala její mizerná noha, ji přidržoval pod paží. Zaujatě se díval do tmy, zatímco mu sestra cvičila s rukou a bojovala s kalhotami a kalhotkami, s rovnováhou a znovu s kalhotkami a kalhotami. „Už,“ řekla hrdě bratrovi. Ten jí pomohl zpátky na zem. Zapátral v batohu. Dali si maso z plechovky, slané suchary a balenou vodu. Zajedli to čokoládou, která už byla trochu šedá, ale chutnala skvěle. Holčičce se zvedla nálada, i když ji záblo do rukou a na nos, zato bratr se tvářil, jako by mu měli trhat zuby.
„Ztratili jsme moc času,“ zabručel a znovu zkontroloval hodinky. „Teď budeme muset městem projít v noci.“ Bratr se kousl do rtu. „To zavání průserem. Vždycky je tam v noci živo. Ale musíme dál. Čaroděj se tu pořád ještě může poflakovat. Půjdem do města, tam je jedinej most, co zbyl. Dostanem se přes řeku hezky v suchu. Tam není tak podělaná obloha a dýchá se tam líp a... už zase žvaním, co?“
„A co když půjde čaroděj za náma?“ zeptala se ho.
„Tak si to rozdá s městem,“ zavrtěl hlavou bratr a nechal to být, jako by tím všechno vysvětlil.
„A co je s městem?“ nedarovala mu to sestřička.
„To se uvidí. Podle toho, kdy tam dorazíme.“

Zdálo se, že se bratr se svou rolí oře docela sžil. Občas pohodil hlavou. Ještě zaržát. Občas pro holčičku zastříhal uchem. Ale jinak už toho měl po krk. Záda ho bolela a říkal si, že do

rukou brzo dostane křeč. Holčičce to divně tepalo v noze. Ale žádný z nich o tom neřekl ani slovo. Bratr už se o čas nezajímal. Setmělo se. Před princeznou a možná začarovaným koněm se prostíraly tmavé výhružné obrysy města jako hřbetní ostny obrovského draka.

Město začalo nenápadně. Sem tam kus domu, zdi, vrak auta a věci, na které se bratr zásadně nedíval. Čím hlouběji do města postupovali, tím líp domy vypadaly. Některé měly i střechu. A věci tu stále fungovaly. Pouliční lampy začaly neuroticky blikat, jako když někdo mrká a snaží se dostat prach z oka. Zabzučelo to v nich a rozsvítily se. Holčičce se zdálo, že celé místo čeká se zatajeným dechem. Ale netušila na co.

Bratr se na každé křižovatce zastavil a počkal na zelenou. Vysvětlil sestře, že město má svá pravidla a když už do něj lidi vlezou, musejí je respektovat. „Nenávidí nás a každá záminka je té mrše dobrá," ucedil. Tu „mrchu" vyslovil hodně potichu. Na semaforu se objevil zelený panáček. Bratr šel tak rychle, jak to jen šlo. Najednou holčička vyjekla. Zpoza rohu se vyřítil trolejbus. Bratr uskočil dozadu. Trolejbus je minul a zmizel v ulici nalevo. Bratr zaklel. „Musíme se dostat k řece a přes most na opačnou stranu, pak budem v pohodě," uklidňoval holčičku i sebe. Míjeli obchody s vymlácenými vitrínami. Bratr se vyhýbal kalužím střepů. Holčička cítila, jak je napjatý. Jako vyděšená kočka. Někdy se zarazil a změnil směr. Auta na ně zírala s otevřenými tlamami. Blížili se k centru. Holčička si prohlížela sochy a doufala, že v noci neožívají.

Bratr se soustředil. Připadal si jako pružina, do které stačí zlehka cvrnknout prstem a vyletí. Paranoia, která ho teď ovládala, měla jedno plus. Konečně přestal vnímat, jak moc ho bolí v kříži a že mu každou chvílí upadnou ruce a s nimi i sestra. Město čekalo na jedinou chybu. Bratr si opakoval pravidla. Lidi je dávno přestali dodržovat a on se bál, že je dřív nebo později zapomene taky. „Přecházet na zelenou. Rozhlédnout se vlevo vpravo, chceš-li zůstat dítě zdrávo. Neničit památky. Netrhat květiny. Nestřílet! Neohlížet se, když spustí hlasy…" Bylo to hodně „ne". Určitě na něco zapomněl. Sestra byla potichu, jen občas zasykla, a on zvolnil krok, jak to jen s těma ztuhlýma nohama šlo. Vyhýbal se světlým kruhům pod lampami. Něco je sledovalo. Netušil, jak dlouho. „Něco tu je, že jo?" šeptla mu do ucha sestřička. Takže si taky všimla. Zkusil ji trochu narovnat na zádech. Když se to jakž takž povedlo, všiml si papírového kapesníku, co mu vypadl z kapsy. Připomínal spíš placku z moduritu. „Ale stejně," řekl si bratr. „Všechno je tady test." Opatrně si dřepl. Naklonil se, jak mu to batoh dovolil. Sestřiny vlasy se mu svezly po tváři. Zvedl bílý žmolek. Znova se zničeně narovnal, došel k vyvrácenému koši a hodil tam kapesník. „Neodhazujte odpadky na zem. No jasně!" Věděl, že na něco zapomněl.

„Stůj!" ozvalo se jim za zády. „Otoč se a nic nezkoušej!"
Sakra! Ty hlasy pocházely od živajzlů. Bylo to svým způsobem ještě horší než zášť města. Sestra se ho křečovitě držela a nevydala ani hlásku. Bratr se otočil. Běželi k nim dva muži ve vojenském. „Mimo zebru," uvědomil si bratr. Hlavně ho ale zaujaly jejich samopaly.
„O co, že na rozdíl ode mě mají ještě náboje," řekl si. „Profíci, vrazi." Ti neobírali mrtvoly, aby si vzali jejich hadry. Tihle mrtvoly vyráběli. Zvlášť, když měl někdo jejich velikost.
Ignorovali červenou a tvářili se zavile.
„Naval tu holku a batoh!"
„Ta holka je kripl!" zavolal na ně bratr. „Umírá."
Ti dva už byli blízko a zastavili se. Jednomu chybělo oko.
„Jó? A proto se s ní taháš? Polož to všechno na zem a vypadni!"
Bratr tam stál. Až doteď měl štěstí. Jasně, že to jednou muselo skončit. Město ho nedostalo, dostanou ho tihle dva. Ale hrát v tom s nima nehodlal. Už měl těch sraček dost. Stál přímo

proti nim a budoucnost jejich genů se mu třásla na zádech s přeraženou nohou a on jim ji prostě nehodlal dát. Takový zmetci se nesmějí množit. A už vůbec ne s děckem. Mířili na něj a skrz něj taky na tu malou. Volové. Bráška se usmál a šáhl po samopalu.
Hloupější z mužů chtěl vystřelit a chytřejší zařval: „Trefíš tu holku!“ A do toho se z oken a ulic kolem ozvala palba. Bratr zavřel oči a otočil se. „A je po čaroději,“ řekl sestře. „Už mě zase škrtíš.“ Sestřička pustila jeho krk a zatnula mu drápky do ramen. Třásla se. „Co se stalo?“ zašeptala. Bratr se neohlížel a vyrazil.
„Tohle město zdivočelo. Má svoje pravidla, chápeš? Kdo je poruší, toho zlikviduje a přebere si ho po svém. Lidi ho postavili a oživili ho. Ale potom ten život vyhladili – nevím kdo přesně – a ti, co přežili, utekli. No, a teď se město snaží v životě pokračovat. Je na něm závislý. Jen moc neví, jak na to.“
„Přebere si ho?“
„Použije ho. Je to moc výhodné. Recyklace a tak. Ty dva zastřelilo město. Přešli na červenou a mimo přechod. Proto tu chodím jako magor.“
„Jak je mohlo zastřelit?“ zeptala se zničeně zmatená holčička.
„V domech tady kolem kdysi byli střelci a umřeli v nich. No, a město je použilo a sem tam je muselo doplnit kousky jiných lidí a zvířat.“ Za nimi se ozvaly kroky a šelest.
„Neotáčej se!“ řekl jí. „Zavři oči a neotvírej je, ať se děje, co se děje. V noci jsou mrtví nejsilnější.“
„Jo,“ ozvalo se mu tiše za uchem. Teplý dech ve vlasech, až mu z toho naskočila husí kůže.
Slyšeli trhání látky a chroupání.
„Už ty dva recyklujou,“ zamumlal bratr. „To je na chvíli zabaví a nebudou otravovat.“
„A kdo?“ zaskučela holčička.
„Všichni,“ zabručel bratr.

Pak byl dlouho klid. Sestra mu na zádech usnula. Zdálo se jí o tom, že se konečně probudila z hrozné noční můry o strašidelných městech a válkách. Bratr míjel stadión a měl zase problém. Měl jí tu nohu obvázat líp. Zrecyklovaní museli ucítit ten zbytek krve, který ji zůstal na lýtku i přes obvaz, a připadali si nejspíš jako kdyby potkali dávného známého a nemohli si ksakru vzpomenout, kdo to je. Táhli se za nimi jako sestřina bolavá noha a vzrušeně se dohadovali. Ti dva chlápci už možná byli mezi nima. Procházeli parkem. Recyklovaní už nedokázali svou zvědavost ovládat. Bratr přidal, ale tlapy, nohy, ruce a drápy za nimi taky. Občas zahlédl záblesk jejich očí. Jeden z nich se dotkl sestřiny obvázané nohy. Bratr zrychlil a čtyřprstá ruka vzrušeně zagestikulovala a zmizela.
Pak jejich hlasy zesílili a začali šahat i na něj. Snažili se vybavit si slova: „Náášssje.“
Něco se ho pokusilo kousnout do kotníku. Sestra spala dál. Dýchala mu za krk, takže nebyla mrtvá. Prostě vypnula.
„Déj!“ dožadovali se zrecyklovaní. „Náššše.“
„Houby vaše,“ odsekl bratr.
„Tyyy,“ upřesnili mu to.
Bratr se naštval. „Táhněte. Nechte nás projít! Je moje. Moje malá sestra. Nepatří vám! Ani kousek. A já už vůbec ne.“ Tady někde musí být ta zatracená řeka! „Našel jsem ji. Hledal jsem ji jako cvok. Celý věky! Myslel jsem si, že je mrtvá. A teď ji z týhle zatracený zóny dostanu.“ Bolela ho ramena. Necítil ruce od loktů dolů a od loktů nahoru hrozilo, že mu každým okamžikem paže odpadnou. Dostali se mezi zčernalé domy. Lampy tam nefungovaly a zrecyklovaní byli čím dál víc oprsklí. Předbíhali ho a cvakali zobáky a zuby. „Vypadněte!“ zasyčel. „Zalezte zpátky, odkud jste přitáhli.“ Začal své hrozby rytmicky odříkávat. „Mám ruce plné střepů a ostré hladové a chtivé zuby. V břichu mi skučí hlad. Prošel jsem tudy předtím a projdu zas. A vy se jí ani mě ani nedotknete! Nejsem moc člověk a mám oči plné světla a žiletek. Jsem samý vztek a roztrhám vás, vytrhnu vám jazyk, těm co nemají jazyk,

vezmu zrak.“ Tady je ten zatracenej most! „Tak si radši chraňte svoje krky, prsty a schovejte se do nejtmavších koutů a zalezte do řeky, do děr v okapech, do kanálů, do dřeva a ohně!“ Šel mezi železnými žebry mostu. Zrecyklovaní za ním. „Jestli se jí jen dotknete, najdu vás i tam a rozbiju vás napadrť! Vytrhám vám vlasy, nehty, střeva a uši! Zmizte! Nebo vás dostanu, já, první a nejvyšší stvůra noci!“ syčel a hrozivě šeptal. Pod ním byla ve tmě řeka jako inkoust. Rozeznával obrysy garáží a stromů na druhém břehu. Tam klopýtal přes dlažební kostky, odpadky a trámy a nepřestával mluvit. Hlas se mu dral mezi zuby, třásl se mu na jazyku a vyrážel z posledních sil vztekle ven. Pak se objevila zarostlá pole. Stíny se zastavily a zíraly na něj. Bratr se zastavil taky a oddechoval. Dokázal to! Nepřestávalo ho to udivovat. Za zády se mu ozval potlesk, cvakání drápů a zobáků a pobavený šepot. Zrecyklovaní dokázali ocenit dobré představení a tentokrát ho nechali odejít bez větších šrámů. Bratr se otočil a zlehka se jim uklonil. Sestřina hlava mu klidně klimbala na rameni. Potácel se dál nocí po silnici, až už to nešlo dál. Pak se sesunul do trávy, odložil sestru, batoh a samopal do trávy a usnul.

Když se holčička probudila, bylo světlo. Slunce. Už ho dlouho neviděla. Bylo fajn se znovu setkat. Obloha nebyla celá dozrzava. Váhavě se na ní objevovaly jasné rány. Noha se ozývala, ale spíš už jen tak zlehka tepala, aby na sebe z posledních sil upozornila. „Bráško,“ ozvala se. Zase sebou škubl a vyletěl. Zasmála se. Podíval se na ni a vykulil oči. Poprvé si ho v tom světle mohla pořádně prohlédnout. Na špinavém nose měl pihy. Na levé tváři jizvu. Skoro až u oka. „Bráško,“ začala. Zavrtěl prudce hlavou. „Ty nejsi moje sestra.“ Jako by ho polil ledovou vodou. Popadl batoh a hodil si ho na záda. Vzal samopal do ruky. Vyděšeně se rozhlédl a znovu zavrtěl hlavou. „Já… Musím ji najít!“ Obrátil se a dal se na útěk. Holčičce se hrůzou sevřel žaludek. Zkusila se zvednout, ale spadla zpátky do trávy. „Bráško!“ křičela za ním jako pominutá.

„Zase zdrhl,“ ozval se ženský hlas. Na louce se objevily dvě dívky. Jedna mohla být stará jako bratr, teda ten, co byl ještě včera její bratr. Byla ozbrojená. Druhá byla jen o trochu větší než holička, měla jen jedno oko a batoh na zádech. Holčička si utřela oči. „Hej, neboj,“ uklidňovala ji starší dívka. Přišla až k ní a pomohla jí vstát. Holčička se o ni váhavě opřela. „Víš, on vždycky zachrání nějakou holku, které nakuká, že je jeho sestra, propašuje ji přes město a zdrhne.“ „Nic si z toho nedělej. Brácha je cvok,“ uklidňovala ji ta druhá a vzala ji pod pravou paži. „Zajímalo by mě, jestli vůbec nějakou ségru má,“ řekla ta starší zamyšleně a podala holčičce láhev s vodou. „Teda kromě nás. Pořádně se opři. Jdeme do skrýše. Tam se ti podíváme na tu nohu. Drž se, je to kus cesty.“ „Jak se jmenuješ?“ pípla holka zprava. Tak jim to řekla. Stále ještě plakala na bratrovým útěkem, ale…

Bylo skvělé mít sestry.

Virtual

Johne, zbav se už konečně té svojí zatracené nerozhodnosti. Nechával jsi svůj život, aby ti proklouzl mezi prsty, ale teď máš jedinečnou možnost to napravit. Nezasloužíš si přece zetlít jako spadané listí; nezasloužíš si zestárnout a nakonec zemřít: sám a bez přátel, skolený nějakou zákeřnou nemocí či steskem. Upřímně všichni doufáme, že procitneš. Stýská se nám po tobě a napjatě čekáme, až se k nám připojíš. Považ, Johne, kdyby k tobě sestoupili andělé a odemkli by ti dveře do nebe, neprošel bys snad jimi?Představ si, že všechno o čem jsi kdy snil, se splní. Všechno! Johne, surfoval jsi někdy na nočním příboji? Proháněl ses někdy rychlostí blesku nad širými pláněmi a připadal sis jako pták? Sbíral jsi někdy hvězdy, jako kdyby to byly plody na rozkvetlém stromě? Naslouchal jsi někdy absolutnímu tichu uprostřed vesmíru?

Připadal sis někdy opravdu volný, nesvázaný žádnými zákony? Nesmíš lpět na minulosti, Johne. Čekáme na tebe

Tví přátelé a Tvá Mary

Neuplynul den, kdy by se na ten list papíru, přišpendlený na holé zdi, nepodíval. Ale stejně jako vybledlo písmo, jímž byl dopis napsán, vybledly v Johnově mysli i obličeje lidí, kteří mu jej poslali. Mnohdy přemýšlel, jakými spletitými cestami muselo psaní putovat, aby se k němu dostalo z končin, které popisovali jeho přátelé. Postupně dokonce začínal věřit tomu, že krátce poté, co odešli, napsal si dopis sám, aby ulehčil svému žalu.
Nasnídal se, ale cornflaky neměly žádnou chuť, takže si připadal, jako kdyby žvýkal piliny. Poslední dobou vůbec začaly všechny věci tak nějak ztrácet svoji hodnotu. John sledoval tento trend již dobrých pár let, ale raději si ho moc nepřipouštěl. Když o podobných věcech příliš přemýšlel, vracely se k němu vzpomínky na minulost, kdy býval šťastný a bezstarostný. V takových chvílích se v něm probouzela nostalgie doprovázená sžíravou depresí - a ve špatných náladách si John vážně nijak neliboval.
Uvázal si kolem krku šátek, vzal si teplý kabát a zabouchl za sebou dveře od bytu. Pak sestoupal po schodech do přízemí. Než ovšem vyšel ven, podíval se prosklenými dveřmi a málem si vše rozmyslel. Na obloze se stáčela hnědá mračna podobná nikotinovému dýmu, oblačnou clonou se podařilo proniknout pouze několika osamoceným slunečním paprskům. Ulice zely jako vždycky prázdnotou, mezi pouličními lampami kličkoval studený vítr, který s sebou unášel potrhané výtisky pornografických časopisů. Ne, neměl nejmenší chuť stát se součástí tohoto pochmurného dějství, už teď mu byla zima… Ale přece v něm nakonec cosi zvítězilo nad jeho vrozenou leností. Upustil od svého úmyslu vrátit se zpátky do postele a s povzdechem se nechal obejmout nepřívětivou náručí malátného města.
Sotva však udělal několik kroků, zastavil se. Uvědomil si totiž, že vlastně ani neví, kam má namířeno. Stál tedy na místě, zmateně se rozhlížel okolo a marně se snažil rozpomenout. Řešení přinesl až jeho žaludek, který na sebe upozornil bolestivým sevřením a určil tak zároveň i cíl Johnovy cesty. Nohy ho zanesly za roh, kde stanul na prahu jakéhosi nevábného podniku. Podíval se vzhůru – povadlý neonový nápis hlásal, že ten ošklivý špinavý pult, před kterým se právě ocitl, je BUFET. Otrhaný a trestuhodně zanedbaný prodavač sledoval svého zákazníka lačným pohledem. Netrpělivě vyčkával na Johnova přání, John však k jeho nelibosti jenom stál a zíral do prázdna. Asi po pěti minutách přetekl pohár prodavačovy trpělivosti, a tak se osmělil. „Co to bude?“ zeptal se nasupeně.
John zamžikal a probudil se. „Ah, ano, jeden… hm… hot dog?“ řekl zamyšleně a prohlížel si interiér obchůdku. Nic moc, špína a nepořádek. Uvažoval, zda by prodavačovi nebyl zakázán prodej, kdyby sem přišla hygienická kontrola… a kdyby vůbec ještě někoho takové věci zajímaly. V koutě se povaloval malý uzlíček starých šatů, na poličce stálo rádio, střídavě z něj vycházely útržky hudby smíšené s prskáním a chrčením. Asi špatný signál. Na chvíli zpozorněl, neboť se domníval, že tu melodii poznává; odpovídaly tomu dokonce i útržky slov, které dokázal identifikovat. Aniž si to uvědomil, začal si melodii vyťukávat na pult. Prodavač z toho očividně nebyl zrovna nadšený.
„Jak jdou kšefty?“ zeptal se náhle John, aby načal rozhovor - ačkoliv ve skutečnosti ho prodavačovy problémy nezajímaly ani za mák. Kdyby se ho v tu chvíli někdo zeptal, nebyl by si schopen vzpomenout, proč se prodavače vůbec na něco vyptával. Odpověděl by, že zřejmě jen tak, ze zvyku.
Prodavač pokydal nevzhledný párek vrstvou pochybné hořčice a pokrčil rameny. „Fůra lidí vodešla a je to čím dál horší, už nemám komu prodávat, co jinýho byste čekal?“ Oči mu neklidně těkaly ze strany na stranu.
John mírně nezúčastněně pokrčil rameny.

„Ale až si našetřím dost peněz, jednoho dne taky vodejdu, jako všichni vostatní! A kšeft přenechám tuhle synkovi…“ Prodavač pohodil hlavou a ukázal na uzlíček šatů, který se najednou pohnul.
„Ale to už tu přeci nebude nikdo, kdo by se sháněl po bufetech,“ namítl John.
Prodavač si odplivl. „No a co, co mi je do toho? Ať se kluk vo sebe postará sám, jako já, když sem byl v jeho letech. Až vodejdu, aspoň nebudu muset mít špatný svědomí, že sem mu nic nenechal.“
John se zamyslel. „Kolik jsem dlužen?“
„Dva dolary.“
John zalovil v kapse a vůbec nepřemýšlel nad tou nadsazenou cenou. Hodil na pult zmíněnou sumu a šel pryč. Za rohem vyhodil hot dog do popelnice. Tak nějak ho přešel hlad. Ne, tohle nebyl ten pravý důvod, proč vyrazil do ulic, jeho žaludek se zmýlil.

Došel k říčce. Stromy, které jí lemovaly, byly šedé a nepěkné. Místo pupenů jim z kmenů rašily odpudivé vybouleniny. Ani voda nevyhlížela příliš vábně. Chvílemi vypadala bez nadsázky skoro jako čokoládový pudink, zkalená a zahuštěná rozmanitými odpadky. Na dřevěné lavičce, kousek od Johna, seděl starý černoch s udicí a chytal zmutované ryby.
John se posadil do stínu jednoho z nemocných stromů a povzdychl si. Rozhovor s prodavačem v něm opět vyvolal depresi. Byl důkazem, že svět už obývají jen samé zbídačelé a pokřivené existence. Stačilo se jen rozhlédnout! Sláva lidstva už každopádně odpočívala daleko za zenitem a o společnosti se už ani nedalo říci, že to s ní jde s kopce - dávno se totiž nacházela na jeho úpatí.
Ale přesto se Johnovi na tom starém světě pořád něco líbilo. Nevěděl proč, ale měl to tu zkrátka rád. Možná proto, že se tu narodil. Možná taky proto, že byl moc velký zbabělec a bál se změn - proto se taky nikdy pro nic nedokázal rozhodnout. Zahleděl se do dálky. Na obzoru se začínalo vyjasňovat.
Potom se podíval na vědro, ve kterém se mrskaly černochovy vřednaté úlovky. Náhlé pozbytí svobody v rybách vyvolalo agresi. Chtěly se dostat zpátky do svého živlu, a tak mezi sebou zápasily o mělké jezírko vody, které se nahromadilo na dně vědra. Tato zrůdná naumachie Johna sice uchvacovala, ale zároveň se mu i hnusila. Raději odvrátil pohled a zvedl se.
„To je dnes ale krásný den,“ prohodil směrem k černochovi.
„Co chceš?“ zavrčel rybář.
John pokrčil rameny. Nevěděl, proč ho oslovil. Vlastně ani neměl chuť zapojovat se do nějaké konverzace. Ale co se dá dělat, pomyslel si.
„Nic nechci,“ bránil se, „jen jsem poznamenal, že je dnes ale krásný den!“
„Nenadávej mi do negrů, otrapo!“
John rozhodil ruce a omluvil se. S tímhle člověkem zřejmě nebylo možné vést smysluplný rozhovor. Otočil se a odkráčel.
Minul plácek, na kterém si hrálo pár dětí. Třeba mezi nimi byl i prodavačův synek. Slyšel výkřiky jako *„Kopneme ho do hlavy, hajzla jednoho!“* nebo *„Přiznej se, Jackie, přiznej se, že jsi to dělal se svojí sestrou!“* a urychleně se vzdálil. Zamířil do ponurého koridoru mezi pobořenými budovami. Všude po zemi se válely střepy z vymlácených oken a cihlové stěny byly polepené plakáty s jedním opakujícím se motivem, který Johnovi připadal jako výjev z očistce. Zobrazoval asi deset nahých mladých lidí, androgynů nejasného pohlaví, kteří byli navzájem tak důmyslně propleteni, že každý s každým sdílel nějakou část těla. Tvořili dohromady jeden složitý organismus, zvolna se do sebe vpíjeli jako ramena kolidujících galaxií. Johnovi naskočila husí kůže a přemýšlel, jaký zvrácený člověk mohl něco takového namalovat. Uvažoval, jestli tento zvrhlý výtvarník čerpal inspiraci pouze z vlastní fantazie nebo jestli mu jako modely sloužili reální lidé. Pak sklouzl pohledem níž, kde stál nápis: Staň se jedním z nás! Otřásl se odporem a pokračoval dál.

Málem nevěřil svým očím, když viděl, jak moc za těch pár let průmyslová čtvrť zchátrala. Z ohromných hald suti se zdvihala torsa starých továrních hal a vysoké začouzené komíny na všechno dohlížely jako vztyčené káravé prsty. Oproti stokám, které zde míjel, vypadala říčka, u níž starý černoch lovil ryby, jako horská bystřina.
A uprostřed tohoto dokonalého úpadku stál dům jako z jiného světa. Prostě sem nepasoval. Zářil novotou, ačkoliv zde byl odnepaměti. John kdysi sedával na schodech pod obrovským nápisem VIRTUAL a sledoval, jak v honosných dveřích mizí jeden po druhém jeho přátelé. Skončili tam všichni, nakonec. Každý, kdo za něco stál, včetně jeho sestry, už dávno vkročil do těch dveří. John v mládí trochu studoval historii a věděl, že kdysi měli lidé velké plány. Chtěli ovládnout vesmír, toužili přechytračit a přestavět přírodní zákony – a přišlo mu proto docela smutné, že se vzdali a houfně utekli.
Už si vzpomněl, proč si vyšel na procházku. Proč rozbíjel svou dávnou kasičku, své oprýskané porcelánové prasátko. Proč cent po centu střádal peníze na Velkou věc. Proč se snažil s každým zapříst řeč. Loučil se se světem… Mimoděk vsunul ruku do kapsy a nahmatal tam kus papíru. Vytáhl jej a přečetl první větu: *Všichni napjatě čekáme, až se k nám připojíš.* Povzdychl si a dopis zahodil. Vystoupal nahoru po schodech a otevřel dveře. Uvnitř, po obvodu místnosti, stály nablýskané přepážky a za nimi seděli upravení a příjemně se tvářící lidé. Sotva John vešel, objevil se po jeho pravici muž v černém obleku s kravatou. Měl krátké černé vlasy a srostlé obočí. John kdysi četl, že to je znak, podle něhož lze identifikovat vlkodlaka. Považoval to ovšem za hloupost – vždyť ten muž vyhlížel tak přívětivě a přátelsky…
„Takže vy jste se konečně rozhodl, pane… hm?“
„Jmenuji se John Cullum. A nejsem si asi zatím stoprocentně jist.“
„Aha,“ usmál se muž, „těší mě. Mé jméno je Crucible, Jordan Crucible,“ řekl a potřásl si s Johnem rukou. Máme stejné iniciály, pomyslel si John a přišlo mu to sympatické. Střípeček jeho vědomí však vyslal otázku, zda si onen muž nemění své jméno exkluzivně pro každého zákazníka. „Copak je důvodem vaší nerozhodnosti, pane Cullume?“ zeptal se Crucible.
„Rád bych se dozvěděl něco víc, něco… hm… určitého? Také nevím, jestli mi budou stačit peníze…“
„O tom později,“ utišil ho Crucible, „nejprve povězte, co vás zajímá.“
„Víte, já to tu mám tak asi nějak docela rád. Nemůžu říct, že bych byl bůhví jak spokojený, ale něco mě k tomuhle světu pořád váže. Chci vědět, o co je ten váš lepší,“ řekl John.
Muž ho přátelsky chytil za ramena. „Pane Cullume, prožil jste někdy nešťastnou a neopětovanou lásku?“
John zavzpomínal. Pátral marně. „Snad,“ připustil ovšem, aby panu Cruciblovi udělal radost.
„Nyní můžete tu, po které jste toužil, získat! Pane Cullume, zažil jste někdy opravdové dobrodružství? Vyzkoušel jste nějaký adrenalinový sport? Byl jste někdy tak bohatý, že byste si mohl dopřát všechno, po čem toužíte?“ vyslýchal Crucible dál Johna. Ten musel připustit, že ne. „Vidíte,“ zajásal muž a hopkal kolem něj, „a to všechno se vám může splnit. Není báječné, jaké možnosti nám dnešní *pokročilá* doba nabízí?“ Oči mu zářily vzrušením.
„S-snad ano,“ zakoktal z míry poněkud vyvedený John.
„Tak proč ta nerozhodnost? Vždyť stačí jen podepsat smlouvu,“ řekl pan Crucible hlasem plným nadšení. V ruce se mu náhle objevil papír popsaný dostatečně malými písmeny, aby se je případnému čtenáři nechtělo číst. A aby podepsal věci, se kterými by nikdy nesouhlasil, kdyby si je opravdu přečetl. Pak pan Crucible odněkud vyštrachal pero a kalamář s inkoustem rudým jako krev. Na kratičkou chvíli se v Johnových očích proměnil v převtělení ďábla. Onen malý kousek jeho vědomí, kterému se stále něco tak úplně nezdálo, nyní vážně zapochyboval, zda to, co pan Crucible třímá ve svých rukou, jsou opravdu alegorické klíče od ráje. „Stačí jen podepsat!“

John zaváhal. Ale jen na setinu vteřiny. Potom vzdychl s jakousi smutnou neodvratitelností a odevzdaností a naškrábal na papír svůj podpis. Vzápětí se ozvala slavnostní fanfára a hezcí lidé za hezkými přepážkami začali tleskat. Ze stropu pršely barevné konfety a John si připadal jako na kýčovité oslavě narozenin. Crucible se zazubil a zvolal: „Vítejte!“ Ale Johnovi to v nastalé atmosféře znělo jako popěvek *Happy birthday to you!*

Potom ho zavedli do místnosti, ve které byla plexisklová nádrž s jakousi oranžovou tekutinou, do níž vedly desítky kabelů. Ani po něm nechtěli peníze. John na chvilku pocítil chuť couvnout, ale pak mu zřejmě díky nějaké mimosmyslové projekci před očima vyvstal obraz nadpozemských rozkoší. Svlékl se a ponořil se do tekutiny. Stejně jako ze záhrobí ani z virtualu se nikdy nikdo nevrací.

Vůbec neuvaž0val, c0 se stane, až jedn0h0 dne 0br0vské r0b0t1cké elektrárny, které p0háněly v1rtuáln1 svět, přestan0u prac0vat. P0myslel s1, že třeba je ten svět tam venku 0pravdu špatný a třeba h0 ten n0vý nahrad1. Vybav1l se mu dnešní den 0d chv1le, kdy r0letam1 v jeh0 0kně pr0n1kly zbl0ud1lé slunečn1 paprsky a d0nut1ly h0 vstát. Vybav1l1 se mu l1dé, které během dne p0tkal. Byly t0 vlastně jen tak0vé paběrky l1dstv1, t1, kteř1 js0u m0c hl0up1 na t0, aby 0dešl1. J1ž s n1m1 neměl n1c sp0lečného0. Uv0ln1l se. Jeh0 tkáň se p0malu začala r0zp0uštět. Za chv1l1 t0 začne! Bude t0 d0k0nalé, asp0ň tak s1 t0 vš1chn1 představ0val1. T0, p0 čem jste t0už1l1, se splní! Bl1ž1 se t0!

Už

1 0 0 1 0 0 1 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 1 za chv1l1! 0 1 1 1 1 1 0 1 1 0 1 0 0 0 0
1 0 1 0 0 0 1 1 0 1 0 1 1 1 1 0 1 0 1 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0 0 1 1 1 0 1 0 1 0
0 1 0 1 0 0 1 1 1 0 1 0 0 0 1 1 0 1 1 1 0 1 0 0 1 0 0 0 1 1 0 0 0 0 0 1 1 0
0 1 1 0 1 1 0 0 0 1 1 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 0 1 1 0 1 1 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 0
1 1 1 0 1 0 0 0 1 1 0 1 1 1 0 1 0 0 1 0 0 0 1 1 0 0 0 0 0 1 1 0 0 1 1 0 1
1 0 0 0 1 1 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 0 1 1 0 1 1 0 1 0 0 1 0 0 1 0 1 1 0 1 0 0 0
1 1 0 1 0 1 1 1 1 0 1 0 1 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0 0 1 1 1 1 0 1 0 0 0 1 1 0 1 0
1 1 1 1 0 1 0 1 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0 0 1 1 1 0 1 0 1 0 0 1 0 1 0 0 1 0 1 0 0
1 1 1 0 1 0 0 0 1 1 0 1 1 1 0 1 0 0 1 0 0 0 1 1 0 0 0 0 0 1 1 0 0 1 1 0 1 1
0 0 0 1 1 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 0 1 1 0 1 1 0 1 0 0 1 0 0 1 0 1 1 0 1 0 0 0
1 1 0 1 0 1 1 1 1 0 1 0 1 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0 0 1 1 1 0 1 0 1 0 0 1 0 1 0 0
1 1 1 0 1 1 0 0 1 1 0 1 1 1 0 1 0 0 1 0 0 0 1 1 0 0 0 0 0 1 1 0 0 1 1 0 1 1
0 0 0 1 1 0 1 0 1 1 0 1 0 1 0 0 1 1 0 1 1 0 1 0 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 1 0 0 1
1 1 0 1 0 0 0 1 1 0 1 1 1 0 1 0 0 1 0 0 0 1 1 0 0 0 0 0 1 1 0 0 1 1 0 1 1 0
0 0 1 1 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 0 1 1 0 1 1 0 1 0 0 1 0 0 1 0 1 1 0 1 0 0 0 1 1
0 1 0 1 1 1 1 0 1 0 1 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0 0 1 1 1 0 1 0 1 0 0 1 0 1 0 0 1 1
1 0 1 0 0 0 1 1 0 1 1 1 0 1 0 0 1 0 0 0 1 1 0 0 0 0 0 1 1 0 1 0 1 0 0 0 1 1
0 1 0 1 1 1 1 0 1 0 1 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0 0 1 1 1 0 1 0 1 0 0 1 0 1 0 0 1 1
1 0 1 0 0 0 1 0 0 0 1 1 0 1 1 1 1 0 0 0 1 1 0 0 0 0 0 1 1 0 0 1 1 0 1 1 0 0
0 1 1 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 0 1 1 0 1 1 0 1 0 0 1 0 0 1 0 1 1 0 1 0 0 0 1 1 0
1 0 1 1 1 1 0 1 0 1 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0 0 1 1 1 0 1 0 1 0 0 1 0 1 0 0 1 1 1
0 1 0 0 0 1 1 0 1 1 1 0 1 0 0 1 0 0 0 1 1 0 0 0 0 0 1 1 0 0 1 1 0 1 1 0 0 0
1 1 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 0 1 1 0 1 1 0 1 0 0 1 0 0 1 0 1 1 0 1 0 0 0 1 1 0 1
0 1 1 1 1 0 1 0 1 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0 0 1 1 1 0 1 0 1 0 0 1 0 1 0 0 1 1 1 0
1 0 0 0 1 1 0 1 1 1 0 1 0 0 1 0 0 0 1 1 0 0 0 0 0 1 1 0 0 1 1 0 1 1 0 0 0 1
1 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 0 1 1 0 1 1 0 1 0 0 1 0 0 1 0 1 1 0 1 0 0 0 1 1 0 1
1 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 0 1 1 0 1 1 0 1 0 0 1 0 0 1 0 1 1 0 1 0 0 1 0 0 1 0 1

za chv1l1!

Vlasy plné peří

Mám vlasy plné peří
z dob, kdy jsem ještě věřil,
že i padat
znamená letět.

Pršelo neodbytně, vlezle a studeně, a kočičí hlavy se mokře leskly. Robyn, v krátkých šatech, které neomylně prozrazovaly její povolání, se celá promrzlá choulila v průjezdu.
Někde na hlavní ulici přejelo čtyřspřeží, o kus dál zavřeštěla nakopnutá kočka a byl slyšet ostrý hlas domovnice z Porybné. Robyn se ohlédla tím směrem a spatřila, že se uličkou jejím směrem potácí muž. Rukama se opíral o stěny domů a mumlal si cosi pro sebe. Dívka se chtěla stáhnout hlouběji do průjezdu, ale už si jí všiml. Doklopýtal k ní. Déšť se na jeho tvářích mísil se slzami.
„Prosím…prosím…potřebuju…“ nedokázal se zřejmě vyjádřit. Zalovil ale v kapsách kabátu a vytáhl zlatý ans. Strčil ho dívce do ruky. „Prosím…“
Robyn nevěřícně zírala na minci ve své dlani. Možná, že ten člověk byl šílený. Nebo opilý. Nebo spíš obojí, ale...celý zlatý ans! To obvykle nevydělala ani za měsíc.
„Pojďte,“ zašeptala. Zavedla muže dvorem a zadními schody nahoru k sobě.

Její pokojík v domě U Orchideje byl malý a přeplněný. Většinu z něj zabírala postel, solidní práce s vyřezávaným čelem. Dále se tu mačkal malý stolek se zašlým zrcadlem, na které Robyn šetřila měsíc, pár šminek a dalších drobností. Dubová truhla na oblečení. Malý cizokrajný kobereček, dárek od jednoho štědrého zákazníka.
Muž přehlédl místnost jedním uslzeným pohledem. „Máte to tu hezké,“ zamumlal skoro bezděky, jako člověk, který je uvyklý společenským řečem. Pak přešel k posteli a posadil se na ni, ruce opřené o kolena a hlavu v dlaních.
Robyn rozpačitě přešlápla ve dveřích. Takhle se normální zákazníci nechovali – i když normální zákazníci jí také neplatili zlatým ansem. Začínala pochybovat, že je ten člověk opilý. Druhý názor, totiž že je šílený…ten se rozhodla ještě přehodnotit.
Muž si zřejmě špatně vyložil její nervózní pohyb, protože zvedl oči a kývl hlavou k mokré špinavé cestičce, kterou za sebou v pokoji zanechal.
„Udělal jsem tu nepořádek, já…omlouvám se.“ K Robyninu překvapení a naprostému šoku si stáhl kabát a začal jeho cípem louži utírat.
„Ne, u bohů...to přece nemusíte!“ přiskočila k němu a vzala mu plášť z ruky. Nebránil jí. Prostě zůstal sedět a zíral do zdi. Dívka si odhrnula vlasy z čela a chvíli čekala. Pak pokrčila rameny a začala se svlékat. Nakonec, vždyť zaplatil.
Podíval se po ní a začal si také stahovat oblečení. Mechanicky, jako dítě, které pošlete spát, ze sebe sundával svršky a skládal je na úhlednou hromádku. Tělo měl bledé a zřetelně se mu rýsovalo povislé břicho.
Sedla si na postel vedle něho. Otočil se k ní, pomalu natáhl ruku. Přejel jí prsty po tváři, prohrábl tmavé vlasy. Dotkl se jejího ňadra, zlehka, téměř ostýchavě.
„Víte, já…totiž, obvykle nechodím k…jenom…“ a Robyn pochopila. Tohle byl slušný člověk, jeden z těch vzorných mužů a otců, co se na prostitutku ani nepodívají. A nebyl šílený. Byl jen zoufalý, vytržený z vyježděných kolejí světa, do kterého patřil. Robyn dobře znala ten pocit.
„To bude v pořádku,“ řekla a objala ho. Jenom objala. A to bylo také všechno, co potřeboval. Ležel, tiskl se k ní, a plakal. Nakonec usnul a Robyn ho přikryla.

Dlouho pak ležela a hleděla úzkým oknem na oblohu a těžká mračna, která se po ní převalovala. Vypadalo to, že brzy přestane pršet a začne pořádně sněžit.

***

Když se Robyn ráno vzbudila, její návštěvník už byl pryč. Zbyl po něm jen důlek na posteli a uschlé bláto na podlaze. A zlatá mince, které dívka pořád ještě nemohla uvěřit.

„Á, hleďme, naše princeznička se nám probudila," spustila zhurta Margita, sotva se Robyn objevila na schodišti. „Všimla jsem si, že ses dneska v noci nepředřela. Takhle ty dluhy u mě, holka, sotva splatíš. Dlužíš sorein z minulého měsíce a tři za tenhle!" hudrovala a díky svým širokým rudým šatům, značně objemnému poprsí vecpanému do hlubokého dekoltu, a s vlasy vyčesanými do vysokého uzlu, skutečně trochu připomínala nazlobeného krocana.
Robyn mlčky položila na stůl ans. Margita se prudce zarazila uprostřed monologu a chvíli se zdálo, že se udusí. Nakonec se jí podařilo nadechnout – korzet povážlivě zapraskal a ňadra povylezla z přeplněného výstřihu o pěkný kousek.
„Dobře, tak tedy…ano. Tak. Počkej," vykoktala a sebrala minci. Vyzkoušela ji mezi zuby, pak souhlasně zamručela. Odběhla dozadu do bytu a vrátila se s koženým míškem. Odpočítala šest sorein a nasypala je Robyn do dlaně.
„Musela jsi udělat opravdu dojem," prohlásila pak, když se jí konečně vrátila řeč. Dívka trochu zrůžověla a Margita se chraplavě zasmála. Robyn byla jediná holka, která se ještě po dvou letech u fochu dokázala červenat.
„Ani ne," odsekla. „Bylo to…dost zvláštní."
„Snad ti někdo neubližoval, holčičko? To bych si to s ním vyřídil," ozval se hluboký hlas a do místnosti vkulhal Roderick. Ve dveřích se musel sklonit a stáhnout ramena, jinak by sotva prošel.
„Ne, to ne," zakroutila dívka hlavou. „To vůbec ne."
Bez dalších podrobností schovala mince a měla se k odchodu. Margita zklamaně zabručela.

***

„Tak copak se dělo?" zeptal se Roderick. Dohnal Robyn, ještě než se dostala ke konci ulice. "Margitu jsi odbyla, ale zvědavému vojákovi nemůžeš odepírat drby, víš? To by mohlo být nebezpečný," zatvářil se velice drsně.
„Já ti stejně nemám co povědět," zavrtěla Robyn hlavou a zavěsila se do něj. Rodericků v rádoby přísný výraz ji neoklamal, znala ho už příliš dlouho. Tenhle obrovitý, silný, ale hodný chlap dělal vyhazovače v domě U Orchideje od té doby, co po ráně mečem zchromnul. Pro tamní holky byl opravdovým požehnáním – nejednou je zachránil před nepříjemnou zkušeností tím, že příliš rozvášněného zákazníka s odpornými choutkami prostě vynesl ven. Většinou s velice štítivým výrazem a jednou rukou. Holky se mu odvděčovaly, jak uměly – často našel k ránu jejich dveře pootevřené. Jejich pozornost přijímal rád. Venkoncem si uměl užívat života.

Došli společně až na trh. Před obrovitým, vojácky vypadajícím chlapíkem se dav utěšeně rozestupoval, což Robyn ocenila, protože jinak tu bylo pěkně husto.
„Zamiř támhle," požádala svého ochránce, „chci si koupit nějakou vodnici." A jak se prodírali ke stánku se zeleninou, připletl se jim do cesty malý kamelot.
„Eiriský deník! Kupte si Eiriský Deník! Záhadné zmizení manželky radního! Kdo stojí za únosem Margaret Lafoyové? Kupte si Eiriský Deník!"

„Zmizni, spratku," prohlásil Roderick přátelsky. Kluk nečekal na ostřejší upozornění a zmizel v davu.
„Margaret Lafoyová," odfrkl si vyhazovač, „o ničem jiném snad tohle město dneska nemluví."
„A co se povídá?" chtěla vědět Robyn.
Zrovna procházeli kolem stánku s uzenými rybami. Roderick labužnicky nasál masitou vůni.
„Víš co? Kup mi pstroužka, a já ti povím pár drbů."

„Tak mluv," pobídla Robyn přítele, když se usadili na okraj fontány. Roderick uloupl z břicha ryby pořádný kus narůžovělého masíčka, strčil si ho do úst a labužnicky žvýkal.
„No, je to vlastně dost divný," začal mluvit s plnou pusou a nabídl tak Robyn pohled na napůl rozžvýkané sousto. „Tihle Lafoyovi, to jsou prej na poměry docela slušný lidi. Pětačtyřicátníci, nebo tak nějak. Děcka nemaj. Anthony Lafoy zdědil po tatíkovi nějakou dopravní firmu, převáží zboží z Terry a Aquera sem a naše věci zase zpátky. Má docela vliv, co se vody týče, víš, slyšel jsem, že plavci ho docela berou. Proto se taky asi dostal do městský rady. To bylo před nějakýma třema rokama."
„A co se stalo?"
„Podle toho, co se říká mezi lidma, šla Margaret, jeho pani, včera nakoupit nějaký kraječky nebo co. A na rohu Soukenický a Kamenolomný ji chytli dva chlápci, strčili do zavřený bryčky a zmizeli dřív, než tam stráž vůbec stačila doběhnout."
Šermoval do rytmu řeči uzenou rybou a hojně ukusoval, takže za chvíli z ní zbývala jen hlava a ploutve. Zajel prstem pod okraj hlavy a šťáral tam, jestli nenajde ještě kousek masa. Robyn se zdálo, že seschlé očko pstruha na ni hledí značně vyčítavě.
„A proč myslíš, že…"
„Myslím," řekl tiše, „že Lafoy byl pro leckoho horší než osina v zadku. Ať už některým svým méně férovým kumpánům v radě, nebo…kdo ví? Nakonec, je možný, že Lafoy třeba tajně hrál, že se někde zadlužil, tak mu unesli paničku, aby ho donutili solit…možná že vidím strašáky i tam, kde nejsou. Ale stejně, řeknu ti, že to smrdí." Vyplivl kost a ohlodaného pstruha zahodil bezmyšlenkovitě za sebe, přímo do klína opodál sedícímu měšťanovi. Ten se užuž vztekle zvedal, když si ho ale skoro dvoumetrový Roderick změřil dlouhým pohledem, došel zjevně k závěru, že si takovou drobnou nepříjemností nebude kazit den.
„Víš," pokračoval pak Roderick, jakoby si tu drobnou mezihru ani neuvědomil, „poslední dobou se dějou divný věci. Ne tak okatě, aby si toho moc lidu všimlo, ale když máš trochu čuch a hodně bystrejch kamarádů, dozvíš se věci. Několikrát přijely lodě z divným nákladem, ke kterýmu se nikdo nedostal ani na dvacet metrů. Pár dost starejch baráků změnilo majitele. Vždycky je to někdo cizí a hlavně někdo, kdo se osobně ani neukázal. A onehdy přiběhl k Tučnýmu Poníkovi ten mladej Sarvin z Knihovny, hodil do sebe panáka derrkisu a pak koktal něco o tom, že z magickýho oddělení zmizely nějaký děsně starý bichle, snad ještě z doby před Republikou. Možná, že to spolu nesouvisí, ale bez váhání bych vsadil ten tvůj blýskavej zlatej ans na to, že to všechno nejsou jenom náhody." Odmlčel se.
„Poslyš, Rode," řekla Robyn po chvíli, „tenhle Anthony Lafoy, jak vlastně vypadá?"
„No co, jako každej jinej obchodník – malej, břichatej, vlasy má krátký, prošedivělý, nahoře pleš," pokrčil Roderick rameny. Poočku pozoroval dívčin pobledlý obličej.
„Počkej, ty myslíš…ten chlap, co u tebe dneska byl?"
Robyn na něj vrhla zamyšlený pohled a pak pomalu přikývla.

***

„Smutné. Očekával jsem, že ten Lafoy bude mít víc rozumu," prohlásil muž v dlouhém plášti z vlčí kožešiny a upil vína. Jeho společník nervózně přikývl.

„Anthony je…zásadový.“
„Jeho chyba,“ opáčil první muž. Naklonil se dopředu a postavil pohár na stůl. Světlo svícnu na desce mu ozářilo tvář, bledou a zcela bez výrazu.
„Až se tělo jeho ženy najde, postaráte se o to, aby se to příliš neprošetřovalo. Poslední, co teď potřebujeme, je nějaký ambiciózní kapitán stráže, který by do všeho strkal nos.“
„Ona je už…?“ zajíkl se člověk, v němž by většina obyvatel města poznala Adalberta Rancoona, Eiriského starostu.
„A co jste čekal?“ odfrknul si muž ve vlčím plášti, „že jí moji lidi potřesou rukou, přispějí na sirotky a pošlou domů? Nebuďte naivní, Rancoone!“
„A co máte v plánu s Anthonym?“ otázal se starosta roztřeseným hlasem.
„Nu, má čas, než se najde její tělo. Pokud i pak bude trvat na svých zcestných názorech…pan Lafoy bude mít tragickou nehodu. Nebo radši několik tragických nehod.“
„A je to opravdu nutné?“
„Bohové, Rancoone, nebuďte takový posera. Pochopte, že smrt Lafoyových bude mít podstatný vliv na všechny ty ostatní váhající budižkničemy. A kdybyste snad měl vy sám nějaké pochybnosti o výhodnosti naší dohody,“ muž přimhouřil oči, „popřemýšlejte také. Mě se nikdo do cesty nepostaví dvakrát.“
S těmi slovy odešel. Adalbert Rancoon do sebe obrátil zbytek vína. Na tváři měl výraz člověka, který otevřel dveře peklu a teď zjistil, že zavřít je už nedokáže.

***

Mraky byly stále nízko, ale očekávaný sníh padat nezačal. Šedý den přešel do o něco tmavší noci téměř bez povšimnutí. Roderick šmejdil po přízemí domu U Orchideje a hledal, kam lakomá Margita ukryla láhev s derrkisem, když se ozvalo nesmělé zaklepání.
„Dál!“ zavolal a narovnal se do svých bezmála dvou metrů. Do síně vklouzl vypasený mužík s počínající pleší a uštvaným výrazem ve tváři.
„Dobrý večer, pane. Já…víte, hledám jednu…dívku,“ vysoukal ze sebe.
„Bude u sebe. První patro, třetí dveře zleva, kdybyste náhodou zapomněl,“ odpověděl Roderick, kterému to na vojáka poměrně dobře myslelo.

„Pane Lafoyi,“ vyjekla Robyn, když vstoupil do jejího pokojíku. Po tomto oslovení zmizela z jeho tváře i ta troška barvy, která tam ještě zbývala.
„Takže už víte, kdo jsem,“ povzdechl si a složil se na postel jako hadrový panák.
„To víte,“ pousmála se dívka slabě, zatímco vytahovala láhev, kterou dole Roderick tak marně hledal, a nalévala z ní štědrou dávku. Vtiskla sklenici Lafoyovi do ruky. „V Eirisu se přece nikdy nic neutají. A dnes se nemluví o ničem jiném, než…“
Radní sklopil hlavu. „O mojí Maggie. Nevěřím, že je ještě naživu.“
Robyn se otřásla, když slyšela tón, jakým vyslovil těch pár slov. Nejen proto, co řekl, ale jak to řekl. V těch slovech byl smutek i strach, ale taky určitý vzdor. Odhodlání.
„Přišel jsem vám poděkovat,“ řekl po chvíli a zpříma na ni pohlédl, „včera v noci jste mi hrozně pomohla. Byl jsem na dně a neměl jsem, na koho se obrátit…nemám nikoho blízkého. Ale vy jste udělala přesně to, co bylo třeba – a já ani neznám vaše jméno.“
„Jmenuju se, Robyn, pane. Robyn Swayová.“
„Robyn,“ zopakoval a pousmál se, „hezké jméno. A hodí se k tobě.“

Tu noc spolu spali. A Lafoy tentokrát nezmizel před úsvitem. Zůstal. Když se Robyn probudila, ležel pořád vedle ní, opřený o loket se na ni díval.

„Máš vlasy plné peří,“ řekl pobaveně. Sáhla si do nich a zjistila, že má pravdu. Její polštář povolil ve švu a drobné bílé chmýří se v tmavých loknách zachytávalo. Vypadala skoro jako zasněžená. Bílá královna.
"Budu muset jít," řekl Anthony a náznak úsměvu mu zmizel z tváře. "Musím ještě zařídit pár věcí." Podíval se z okna a dodal: "Mám takový dojem, že bych si měl pospíšit."
Rychle se oblékl. Ona zůstala ležet a jen ho tiše sledovala. Ještě se k ní otočil.
"Sbohem, Robyn s peřím ve vlasech," řekl. Pak se za ním zavřely dveře. To bylo naposledy, co ho viděla.
A tmavošedé mraky se to ráno zdály být zase o něco níž.

***

Desátník Kirrn měl ranní hlídku u vodní brány. Nebyl z toho nijak nadšený. Ranní chlad byl vlezlý a nenechavý. Kurevská zima, jak by řekl jeho nadřízený, seržant Okoun. Kirrn byl ovšem z lepší rodiny, proto se spokojil s výrazem "dneska to ale štípe". Což mu ovšem nijak nepomohlo. Zašmodrchaný v těžkém plášti tupě zíral na řeku. Co se jeho týkalo, pokud by někdo měl tolik odhodlání, aby něco pašoval v takovéhle zimě v pět hodin ráno, pak už si ten nešťastník zasloužil, aby mu to prošlo.
Právě když si pro sebe dokončil tuto mrzutou úvahu, zaujalo jeho pozornost cosi na řece. Přece jen mu to nedalo a sešel až na břeh. Po proudu pomalu plaval jakýsi divný balík. Že by vážně ti pašeráci?
Podal si ze strážnice bidlo a přitáhl podivný předmět ke břehu. Pak ho otočil. A začal zvracet.

***

Ještě dřív, než mlékaři rozvezli ranní porce smetany, ještě dřív, než pekaři prodali čerstvý chleba, celý Eiris věděl, že se tělo Margaret Lafoyové našlo u vodní brány. Celé město si šeptalo o tom, že byla mrtvá tak dva dny, rozumíte tomu, tetka, zabili ji asi hned po únosu, vůbec nechtěli výkupné...a co na to její muž, kde je ten? Kam zmizel Anthony Lafoy?

To byla případná otázka, protože se zdálo, že městský radní skutečně zmizel ze světa. Ani jeho kolegové z radnice, ani městští strážní, ani sousedé z ulice, kde bydlel, nikdo nevěděl, kam se poděl. Tedy, řečí se vedlo mnoho. Lampář do něho prý hned za úsvitu málem vrazil na Podkovné. O chvíli později ho kdosi viděl vcházet do banky v Tkalcovské. A dopoledne jakási matróna, která venčila svého pudla, přísahala, že ho spatřila zahýbat s malým balíčkem v ruce do Akátové uličky, kde jak podle ní každý ví, je sídlo všeho hříchu a neřesti. Důstojník, který ji později vyslýchal, si ještě dlouho mumlal cosi o různých druzích drůbeže s bujnou fantazií.
Vedla se prostě celá řada klepů, ale nikdo už nikdy nedokázal říct, kde všude Lafoy byl a co dělal to dopoledne. Těch posledních pár hodin předtím, než skončil pod koly kočáru na Křížovém náměstí.

Později řekli, že to byla tragická nehoda. Že, šílený smutkem, vběhl pod kola splašenému čtyřspřeží. A nikdo jim to nevyvracel.

Opřený o zeď u pouličního stánku, jen pár metrů od místa, kde Anthony vydechl naposledy, v poklidu dopil šálek s horkým derkissem muž v dlouhém kabátě z vlčí kožešiny. Prodavači dal štědré spropitné a zmizel, jakoby ani nikdy neexistoval.

***

Ironií osudu je, že právě ona dáma s pudlem byla nejblíž pravdě. Balíček, se kterým ho viděla vcházet do Akátové uličky, skutečně existoval. Byly v něm dvě věci. Míšek plný zlatých mincí a malý balíček jakýchsi dokumentů. Robyn jim nerozuměla, pochopila jen, že jde o nějaké dopisy a smlouvy. A bylo jí jasné, že právě pro tuhle hromádku lejster zemřeli dva lidé.

Ten večer vyšla do uličky, kde Anthonyho Lafoye před pouhými dvěma dny viděla poprvé. Něco ji zastudilo na tváři. A pak znovu. A znovu. Vzhlédla a bílá vločka jí přistála rovnou na nose.
Konečně začalo sněžit.
Kousky ledu vypadaly zrovna jako prachová pírka. A Robyn stála uprostřed spícího města, slzy jí tekly po tvářích a vlasy měla plné peří.
A budoucnost byla stejně tmavá jako mraky nad Eirisem.

30.3. – 25.4.2008

Vy si teď spánembohem spíte
nevíte vůbec nic
Já v noci vyjdu do ulic
potkávám stíny slyším křik
zvláštní křik
a vy si spánembohem spíte
nevíte vůbec nic

/Jacques Prévert/

Výlet

Pod hrubou podrážkou těžkých okovaných bot praskal prach a úlomky zvětralých kamenů. Ačkoliv se mu promítal obraz ze stanice, odkud ho doktor Javier vedl, přímo na sítnici a slyšel odtud čistě i zašustění papíru, v té podivně nazelenalé poušti se cítil strašlivě sám.
”...buďte připravený, že se vám udělá lehce nevolno. Nesmíte propadnout panice, dýchejte a jděte pomalu. Máte před sebou ještě čtyři sta metrů...”

Dýchal tak, jak mohl. Ačkoliv měl úzkost z takových věcí jakými jsou ochranné obleky, kráčel kamenitým údolím v oblacích prachu a divil se, jak zvláštní hranicí mohou být těžké dveře.
”...ještě stále jste příliš daleko,” slyšel Javiera. ”Zatím vás vidíme i slyšíme dobře, údaje z vašeho obleku jsou v normě. Nechcete se vrátit?”

Bezděky se zastavil. Vlastně všechny tím, že se rozhodl jít za ostatními, šokoval. Bez výcviku i zcela pochopitelného důvodu se oblékl a doprovázený doktorem Javierem se odebral k velikým dveřím na konci dlouhého tunelu. Javier byl jediný s posádky, se kterým se znal déle než pár dní. Neodpověděl mu na otázku. Jen zavrtěl hlavou a znovu vykročil.
”...blížíte se k prvnímu kontrolnímu bodu. Dotkněte se čidla na majáku. Váš oblek se pak bude řídit jeho vysíláním na cestě...”

Javier chtěl říct na cestě zpět, ale nesmyslnost té věty ho netaktně zarazila. Všiml si toho a usmál se na přítele, který se mu polohlasně začal okamžitě omlouvat. Aby odvedl jeho

pozornost, dotkl se majáku a zamířil dál. Poušť už ho pohltila úplně. Když se ohlédl, neviděl ani obrys stanice, maják, který minul, se ztrácel v prachu.
”...máte před sebou sto padesát metrů.”

Šel dál podle údajů, které dostal. Poušť se teď mírně zvedala. Nevěděl, jestli se zadýchal proto, že byla chůze namáhavější, nebo se mu rozbušilo srdce v napětí, že je takřka u cíle.
”...druhý maják je před vámi, Jeronýme...”

Dotknul se čidla jako u prvního a hned zamířil dál. Chvílemi se mu zdálo, že se vítr uklidňuje. Obrysy krajiny dostávaly určitější tvář, skalní masív, který svíral údolí odhaloval svoje skoro hladké stěny. Na obzoru se objevil tenký proužek červeného světla. Začínalo svítat.

Vítr se utišil. Rozjasnilo se a kdyby neslyšel svůj dech a necítil drobný štěrk pod podrážkami, měl by pocit, že se ocitl někde úplně jinde. A ve chvíli, kdy mu Javier ohlásil posledních několik metrů k údajnému zdroji vody, uviděl těla všech, kteří šli před ním. Ležela vedle sebe, jako kdyby se všichni jen uložili ke spánku, ochranné obleky svlečené a úhledně složené vedle sebe. Klidné tváře pokrýval prach. Ve světle vycházející hvězdy a poblikávajícího třetího majáku vypadali jako sousoší.
”Vidím je,” řekl udýchaně a ještě zrychlil krok. Vtom si uvědomil, že doktorův hlas se odmlčel.

Ticho pouště. Bezděky se ohlédl, ale samotu, ve které se ocitl, to nezmírnilo.
”Víte, domnívám se, že zdejší krajina je naprosto okouzlující v tuto roční dobu,” ozval se za ním neznámý hlas. Rychle se otočil zpět a srdce se mu rozbušilo.

Za ním stál muž v bezchybně střiženém společenském obleku. Přistoupil k mrtvým a špičkou naleštěných bot se jich opatrně dotkl. Jako kdyby zkoušel jestli ještě nevstanou. Choval se tak přirozeně, že se Jeroným zprvu ani nepodivil nad tím, že nemá ochranný oblek a v těchto nesmyslných podmínkách dokonce kouří doutník.
”Kdo jste?” Vystřelil ze sebe jedinou otázku, která ho napadla. Muž se narovnal a pokrčil rameny:
”Nemyslím, že by to bylo důležité. Dokonce se domnívám, že ten východ hvězdy, jaký můžeme sledovat právě teď, je o mnoho zajímavější. Všiml jste si toho zvláštního prstence, který se v téhle chvíli ukáže na druhém měsíci?”

Podíval se tím směrem.
”Ale dosti o tom,” uslyšel náhle těsně vedle sebe a s leknutím si uvědomil, že muž stojí u něj a pozoruje ho zvědavýma očima.
”Váš oblek nemá jmenovku,” upozornil ho. ”Znamená to, že nemáte jméno?”

Ta otázka ho pobavila a dokonce se nad ní i tiše zasmál.
”Vlastně ano,” přisvědčil. ”Jsem na stanici jen pár dní a oblek ani neumím nosit.”

Chápavě pokýval hlavou, jako kdyby to dobře znal.
”Tedy vlastně něco jako učedník, že?”
”Svým způsobem. Ale mezi mé povinnosti nepatří ani vystupovat na nezemské povrchy ani objevovat neobvyklé a nové věci.”

Muž se na něj překvapeně podíval. Dokonce by se mohlo zdát, že zahrál i lehký úžas.
”Co tady tedy děláte?!”

Měl chuť odpovědět po pravdě, že sám neví. Nakonec jen pokrčil rameny:
”Přišel jsem kvůli nim.”
”Vy jste hrobník?”
V mužových očích se objevil živý zájem. Až mu to na chvíli vzalo slova. Muž potáhl doutník a zadíval se znovu k obzoru.
”Víte,” řekl pomalu tomu, co začínal považovat za prapodivné vidění. ”Chtěli je tu nechat.”

Muž odklepl popel. Otočil se k němu a znovu se mu zadíval do očí.

”Skutečně nemáte jméno?”
”Jeroným,” odpověděl a bezděky muži podal ruku. Ten se na ní chvíli díval, ale pak ji přijal.

Bratr Jeroným, nový staniční kaplan, člověk, který nikdy neoblékl ochranný oblek, si potřásl s mužem, který kouřil doutník uprostřed nehostinné pouště asteroidu, jehož jméno bylo jen shlukem čísel.
”A skutečně nejste hrobník?” zeptal se znovu se stejným zájmem, ale když Jeroným zavrtěl hlavou, zklamaně se zamračil:
”Škoda. Vlastně... vlastně teď zcela nechápu, co tu děláte...” řekl ten muž a Jeroným měl sto chutí odpovědět, že ani on.
”Co je tedy vaším úkolem?”
”Starám se o duchovní útěchu.”
”Duchovní co?” Zdálo se, že ani nechce porozumět tomu, co mu Jeroným řekl.
”Útěchu. Jsem kaplan.”
”To jste se moc nevyznamenal, Jeronýme. Ti lidé byli v příšerném stavu.”

Jeroným se na něj podíval s překvapením.
”Jsem tu jen pár dní. Ve skutečnosti znám jen doktora Javiera. S velitelem a gardisty jsem se ještě neměl čas setkat.”

Ačkoliv se v duchu pozastavil nad tím, že se obhajuje v takové situaci, neubránil se lehkému pocitu viny, když sledoval, jak se muž otočil a zamračený zamířil zpět k mrtvým tělům.
”Vidíte například tuhle ženu? Ve skutečnosti měla poměr s tímhle mužem, kterému říkali velitel. Tamta druhá byla jeho žena podle vašeho práva. Do té se zamiloval ten hromotluk, co leží vedle. Strašlivě ho přitahovaly znalosti, které měla. Víte on vlastně v životě nedokázal víc než rozbít několik mimozemských hlav. Věděl jste o tom, že ta první žena chtěla velitele pro sebe a rozhodla se i vraždit? Kdyby nebyl tenhle zvláštní svalnatý tvor zamilovaný, byla by vaše odbornice na asteroidy už dávno jinde. Vážně jste to nevěděl?”

Jeroným se díval na jejich tváře. Zdály se klidné a smířené. Potkával ty lidi na chodbách a často si ani nevyměnili pozdrav. Vždycky si říkal, že bude mít dost času se s nimi zastavit a zeptat se, jak se daří.
”Dost času...” uslyšel hlas toho muže, který ho vytrhl ze vzpomínek. ”Jeronýme, také jste si všiml, že na množství času tolik hřešíme?”

Nevšímal si jeho poznámky.
”Přišel jsem pro ně,” řekl.
”A z jakého důvodu si myslíte, že je odtud dokážete dostat?”

Rozverný tón toho muže se začal vytrácet. Otázka Jeronýma zaskočila.
”Čistě teoreticky,” pokračoval, když si odklepl doutník. ”Jak chcete obnovit spojení se stanicí, když ani neumíte nosit tento oblek?”

Muž si očistil jednu klopu svého saka a ledabyle ukázal na Jeronýmovo levé rameno.
”Zapomněl jste si zapnout tepelný štít.”

Napravil svou chybu a roztržitě poděkoval. Muž jen mávl rukou.
”Možná to dělám jen pro to, že se s vámi tak dobře povídá.”

Udělal úkrok stranou a znovu se sklonil nad mrtvými těly. Jeronýma bezděky napadlo, že připomíná tanečníka.
”Zvláštní viďte,” ukázal na ně. ”Vypadají teď velice klidně.”
”Zabil jste je?” zeptal se Jeroným a překvapilo ho, jak zněl jeho hlas klidně.
Narovnal se a znovu potáhl.
”Bojíte se, že skončíte jako oni?”

Bratr Jeroným zavrtěl hlavou. Díval se na těla a přistihl se, že přemýšlí nad tím, jestli je pravda to, co o nich muž řekl.

”Jeronýme, vy jste neuvěřitelný,” rozesmál se. ”Víte, než zemřeli, říkali velice pikantní věci. Vlastně bych se až červenal, kdybych byl člověk. Velice rád bych vám ukázal, co si řekli.”
”Zabil jste je?”
Muž k němu s úsměvem přistoupil.
”Opravdu nejste hrobník?”
Mlčeli. Prstenec z měsíce zmizel, žhavá hvězda se zbarvila do oranžova a z jemného tetelení prachu Jeroným poznal, že se povrch asteroidu začíná zahřívat.
”Upřímně,” navázal muž, který mezitím dokouřil doutník a teď pečlivě odstraňoval smítka ze špiček svých bot. ”Ti lidé tady pro mě nebyli překvapením. Sledoval jsem je už na stanici. Trochu krátkodobě uvažující, leckdy velice popisní. Byli tak čitelní, až mi to přišlo líto. Kde neměli prostor popsaný a chatrně uspořádaný jakousi vědou, dávali průchod pudům a zvláštním chemickým složkám, které produkovalo jejich tělo. Zkusil jsem je pozvat do nezvyklé situace, ale podívejte, jak to dopadlo. Když jim hrozil konec, projevili tak neuvěřitelnou míru sobectví a paniky, až mi bylo smutno. Věřte, že jsem se už ani nebavil.”
”Proč jste je zabil?”
”Nechal jsem je jít, Jeronýme. Jejich osobní hranice už by se v životě nezměnily.”
”Jak to můžete vědět.”
”Vím to,” podíval se mu do očí. Jeroným cítil, že mluví pravdu.
”Kdo jste?”
Muž mávl rukou.
”Proč je soudíte?”
”Vidím, že pocit vlastní zbytečnosti a marnosti je vám velice znám, viďte, Jeronýme. Ale přiznám se, že mě zaujala ta vaše houževnatost. A odlesk té lítosti nad těmi lidmi také. Co uděláte, když vám řeknu, že zemřete stejně jako oni?”
Jeroným poznal, že nežertuje. Rozbušilo se mu srdce. Cítil, jak po něm sahá panika. Zavřel oči a snažil se vybavit si slova útěchy pro sebe sama. V tu chvíli začal ochranný oblek hlásit nebezpečí. Údaj střídal údaj, výstražné nápisy se promítaly jeden za druhým. Jeroným ucítil, jako kdyby jeho tělo sevřela veliká ruka. Svírala se pomalu v pěst a tlak mu znemožnil dýchat. Dusil se a přestával být při vědomí. Tma se dotkla jeho srdce.
”Zajímavé,” ozvalo se náhle a v tom okamžiku bylo zase všechno jako předtím. Zmateně se rozhlédl. Kdyby mu stále ještě nebušilo srdce, myslel by, že to byl sen.
”Řekl jste – odpusť nám naše viny.”
Stál opět vedle a zvědavě si ho prohlížel.
”Proč z nás děláte pokusná zvířata?”
”Protože jste,” pokrčil rameny muž.
Vydýchával se a marně v paměti hledal modlitbu, která by ho zbavila toho kousku strachu, co v něm zbyl. Už už se chtěl pustit do obhajoby samotného lidství, ale uvědomil si, že možná právě na to jeho společník čeká. A také si uvědomil, jak směšně by nejspíš zněla. Mlčel.
”Nic mi na to nepovíte? Překvapujete mne.”
”O sobě vypovídáme jen činy.”
”To je nějaká věta z vaší učebnice, Jeronýme?” zvedl ukazováček a jemně kaplanovi pohrozil.
”Tak trochu,” pousmál se bratr.
”Myslíte, že na mne udělá dojem vaše bezhlavá obětavost a učebnice?”
”Jsem přesvědčen o tom, že na vás dojem udělat nechci.”
”Mohl bych vás zabít, milý Jeronýme.”
”Ano. Zjevně jste schopen mnoha věcí.”
”Chtěl byste vědět, kdo jsem?”
Jeroným zavrtěl hlavou.
”Teď už ne.”

”Ta malá ukázka vám stačila, abyste se lekl?”
”Stačila na to, abych poznal, kdo nejste.”
”Opravdu nechcete říci něco na obhajobu lidstva nebo tak nějak? Ten muž druhý zleva něco takového říkal, ale myslím, že od vás by to bylo mnohem lepší.”

Druhý zleva ležel velitel stanice. Jeroným si dobře pamatoval, že byl vždycky tak trochu zaujat prázdnými a lehce patetickými projevy. Měl rád kolem sebe zdání jakési vznešenosti. Jako kdyby v něm byl duch prastarých vládců. Lidé ho brali, jaký byl. A snad jen jednou se to zdání podařilo rozbít jeho ženě, když mu dala políček před nastoupenou posádkou. Jeroným si na ten okamžik vzpomněl tak živě, až se pousmál. Zavrtěl hlavou.
”Určitě řekl hodně zásadních věcí.”
”Ano, to máte pravdu. Mluvil opravdu hodně.”

Pokud by se to v té chvíli dalo říci, stál nový staniční kaplan bratr Jeroným nad několika mrtvými těly a zažíval zvláštní souznění s bytostí, která se ho předtím pokusila zabít. Muž si očistil sako od prachu, sáhl ledabyle do náprsní kapsy a ze zlatého pouzdra vytáhl další doutník a přivoněl k němu. Pak se znovu podíval Jeronýmovi do očí.
”Zavolejte si robota, Jeronýme, a odvezte je.”

V tu chvíli bylo obnoveno spojení a ve změti hlasů, zvuků i otázek uslyšel znovu hlas doktora Javiera, který ho volal zpět.
”Poslyšte,” otočil se k němu ještě ten muž, když lehce vykročil směrem k vycházející hvězdě. ”Nemohl byste se zítra zase zastavit na kus řeči?”

Povídky v druhém kole soutěže Vidoucí 2008

Atentát ... 3
Dark Heaven ... 11
Fialový démant, fialový cejch ... 24
Hrdina a Král ... 30
Jako ryba na udici ... 33
Parafráze ... 41
Pia fraus ... 46
Podivuhodný příběh Benedicta Smithe ... 49
Pražské jaro ... 62
Rytieri ... 70
Scottish Open 22007 ... 78
Shledání u Verdunu ... 82
Skřetí pohádka ... 94
Úsvit na kovářově dvoře ... 96
Věk pohádek ... 103
Virtual ... 109
Vlasy plné peří ... 114
Výlet ... 119